D.N.ARCHERON

UNUTULMUŞ BÜYÜLER

VE TERK EDİLMİŞ ÖYKÜLER

GUARDIAN

Bir zamanların ismi unutulmuş meşhur bir halk ozanı vardı. Anlattığı hikâyelerin ucu bucağı yoktu ve öyle hikâyelerdi ki bunlar, onu dinleyenler işittiklerinin tek bir kelimesini bile hiç unutmazdı.

Genç ozan, elinde eski lavtasıyla diyar diyar gezer, bir köyden duyduğunu öteki köye götürür, bir kasabadan dinlediğini öteki kasabaya taşırdı.

Ancak bazen öyle öykülere denk gelirdi ki bunları öğrendiği gibi başka kimseye anlatmamaya yemin ederdi. Zihninde hapsolmuş bu öyküler, bazen uyumasına bile mâni olurdu. O da bu yükten kurtulmak için kendince bir yöntem geliştirdi.

Ölümlü kulaklara ulaşmaması gereken sonsuz hikâyelerini ölümsüz olanlara anlattı. Ozan, yalnızca sırtını doğrultabilmek ve yükünü hafifletmek adına ölümsüzlere güvendi ama ölümsüzler, ona ihanet etti.

GUARDIAN
9 786259 533568

D.N.ARCHERON

UNUTULMUŞ BÜYÜLER

VE TERK EDİLMİŞ ÖYKÜLER

Duzenleme
Ny.ozlem

UNUTULMUŞ BÜYÜLER VE TERK EDİLMİŞ ÖYKÜLER

YAZAR
D. N. ARCHERON

BASKI ve TASARIM
Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Oğulcan Bulut
Baskıya Hazırlayan: Beyzanur Şen
Editör: Zühre Ayla
Kapak Tasarım: Hatice Çetin
Sayfa Tasarım: Beyzanur Şen

1. Baskı: Nisan, 2025

ISBN: 978-625-95335-6-8

Yayınevi Sertifika No: 40169
©2025, D.N. ARCHERON

Türkçe Yayım Hakkı:
©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Guardian Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.
"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

BASKI
Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4 Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 577 79 77 Sertifika No: 34712

YAYIMLAYAN
Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

www.guardiandukkan.com

D.N.ARCHERON

UNUTULMUŞ BÜYÜLER

VE TERK EDİLMİŞ ÖYKÜLER

Henüz ikimiz de birer çocukken uyumamız gereken
vakitlerde benden tuhaf krallıklar ve kadim
ejderhalarla ilgili daha önce hiç anlatılmamış
öyküler anlatmamı isteyen kardeşime...

YAZARIN NOTU

Merhaba, hoş geldiniz. Sizi burada görmek çok, çok güzel. Geçin şöyle, şömineye yakın oturun lütfen ve ateşin bedeninizi ısıtmasına izin verin.

Rahat mısınız? Pekâlâ, öyleyse şimdi sormak üzere olduğum soruyu iyi dinleyin.

Kısa hikâyelerin sonsuz da olabileceğini biliyor muydunuz?

Hayır mı? Kısa hikâyeler sonsuz olmaz mı? Bu ilginç... Çünkü bu kitap kısa ve sonsuz hikâyelerle dolu.

Hatta öyle ki bazen, bir hikâye sonlanmış gibi gözükse de o hikâyedeki kahramanlardan belki birini, belki birkaçını bir başka hikâyede yine göreceksiniz. Çünkü bazı hikâyeler bitmiş gibi gözükseler dahi aslında hiç bitmezler.

Öykülerin bazılarının parçalara ayrılmış olduğunu göreceksiniz. Çünkü çok eski öyküler bunlar ve zaman, ne yazık ki hepsine iyi davranmadı. Bu parçalar dört bir yana saçılmış olduğundan onları sizin bir araya getirmeniz gerekecek. Endişelenmeyin, benim bunu yapabileceğinize olan güvenim tam.

Şimdiden uyarayım: Sonsuz hikâyeler üzücü olabilir, size keder getirebilirler. Ağlamanız gerekirse ağlayın, su içmeniz gerektiğinde mataranızın kapağını açın ve uykunuz geldiğinde sonsuz hikâyeleri fazla düşünmeyin ki rüyalarınızda da sizi bulmasınlar.

Ama hepsinden önemlisi, bu hikâyeleri bir başkasına anlatmanız istenirse çok dikkatli olun. Nedenini anlayacaksınız.

Öykülerin içimizi ısıtmasına izin verelim ve başlayalım.

İşte... Hikâyemiz tıpkı benim gibi bir hikâye anlatıcısıyla başlıyor...

UNUTULMUŞ BÜYÜLER

Ninova

Bir zamanların ismi unutulmuş meşhur bir halk ozanı vardı. Anlattığı hikâyelerin ucu bucağı yoktu ve öyle hikâyelerdi ki bunlar, onu dinleyenler işittiklerinin tek bir kelimesini bile hiç unutmazdı.

Genç ozan, elinde eski lavtasıyla diyar diyar gezer, bir köyden duyduğunu öteki köye götürür, bir kasabadan dinlediğini öteki kasabaya taşırdı. Bunu yaparken elbette her zaman son derece dikkatliydi. Hangi çayırın çimlerinin hangi şarkıyı, hangi dağın zirvesinin hangi kelimeyi hiç duymaması gerektiğini bilirdi. Hatta bazen öyle öykülere denk gelirdi ki bunları öğrendiği gibi başka kimseye anlatmamaya yemin ederdi. Taşıması sırtındaki tepeleme dolu çantadan daha zor ve lavtasından daha büyük bir yüktü. Zihninde hapsolmuş bu öyküler, bazen uyumasına bile mâni olurdu.

O da bu yükten kurtulmak için kendince bir yöntem geliştirdi. Ölümlü kulaklara ulaşmaması gereken sonsuz hikâyelerini ölümsüz olanlara anlattı. Dağlara, denizlere ve bazen de gökyüzüne anlattı ama yuvarlanan taşların, hırçın dalgaların ve gökyüzünde kendini iyice gizlemiş sinsi rüzgârın anlattığı her öyküyü taşıyarak er ya da geç birilerinin kucağına bırakacağını hiç düşünmedi. Ozan, yalnızca sırtını doğrultabilmek ve yükünü hafifletmek adına ölümsüzlere güvendi ama ölümsüzler, ona ihanet etti.

Ona ihanet edenler yalnızca dağlar ve denizler değildi. Hikâyeleri dağıldı ve dağıldıkça değiştirildi. Unutulmuş büyülerle ve terk edilmiş öykülerle harmanlanan bu hikâyelerin aldığı yeni şekiller birer canavardı; kavgalara, savaşlara ve büyük çapta yüzyıllar süren acıya sebep oldu.

O güne dek Ozan'dan yana olan o hikâyeler öyle değişmişler, esas hâllerini öyle unutmuşlardı ki artık onu tanımıyorlardı. Ozan da herkese öykülerinin özünü göstermeyi denedi. Duyduklarının hatalı olduğunu, bu korkunç, biçimsiz canavarların aslının bambaşka olduğunu anlatmaya çalıştı. Ancak başaramadı. İnsanlar duyduklarına inanmışlardı bir kere ve ne kadar korkunç gözükürlerse gözüksünler, ne kadar acıya sebep olurlarsa olsunlar, canavarları aralarına kabul etmişlerdi bile.

Dürüst Ozan'ı yalan söylemekle suçladılar. Beş Büyük Büyücü, ona bir ceza verilmesi gerektiğini, gerçeği değiştirmeye çalışmanın affedilemez bir suç olduğunu söyledi. Ne kadar büyük oldukları ya da ömürlerinin ne kadar uzun olabileceği fark etmeksizin büyücüler de ölümlüydü ve inandıkları gerçeğin asıl yalanlar olduğunu bilmiyorlardı.

En nihayetinde zavallı Ozan'ın cezasına karar verildi. Bu öyle bir cezaydı ki ölümlü bir ozanın başına gelebileceklerin en fenasıydı. Sessizlikti. Şarkısızlıktı. Bir daha hiç konuşamamaktı.

Ancak -en kara olanları da dâhil- her büyü gibi bu büyünün de bozulması için bir koşul vardı. Ne zaman ki biri, Ozan'a daha önce hiç duyulmamış, gerçek ve sonsuz bir hikâye anlatırsa o zaman dilini eritip dudaklarını birbirine diken büyü bozulacak, Ozan sesine kavuşacaktı.

Öte yandan Ozan ve Beş Büyük Büyücü dışında kimsenin bilmediği bir başka koşul, gizli bir şart daha vardı. Ozan, sesini ona geri getirecek öyküyü önce bu beş büyücüye yazarak anlatmak mecburiyetindeydi. Bu gizli şarttan bihaber insanlar, Ozan'a yardım etmek için onu ziyarete geldi. Bu zaman boyunca Sessiz Ozan pek çok öykü dinledi. Kimi uydurmaydı, kimi öykü bile sayılmazdı ve pek çoğu

zaten Ozan'ın geçmişinde anlatmış olduğu hikâyelerdi. Bazıları yanlıştı, bazıları kısmen doğruydu ve bazıları doğruydu ama yeterli değildi.

Ozan'ın yılları sessizlik içinde geçti. İhtiyacı olan hikâyeyi kasabasındaki insanların hiçbiri ona getiremeyince o da hikâyeyi bizzat bulmak üzere hep yaptığı gibi yollara düştü.

Öyle uzaklara gitti ki artık gördüğü ağaçlar farklı, insanlar yabancı ve bu insanların yaşamları duyulmadıktı. Öğrendiği pek çok yeni bilgiye rağmen yine de büyüsünü bozacak o hikâyenin önüne hâlâ varamamıştı. Yürümeye devam etti.

Bir gece, insanlardan uzak bir ormanın ortasında oturmuş bir şeyler karalıyordu ki gecenin içinden güneş gibi bir kadın çıkageldi. Öyle ki usulca akan nehir bile birden ayın değil, kadının beyaz saçlarının ışığını yansıtmaya karar verdi. Ay buna hiç alınmadı. Aksine, o da kendi ışığını kadının beyaz elbisesine kondurdu ve daha önce ölümlü gözler tarafından hiç görülmemiş gümüş bir beyazlık içindeki bu kadın, hem ay hem güneş gibi göründü Ozan'ın hâlâ gören gözlerine.

Kadına kim olduğunu sormak aklına gelmedi bile. Onun kendisini bulmuş olmasının sebebinin ne olabileceğini de unutmuştu. Hatta öyle büyülenmiş, öyle diğer her şeyi unutmuştu ki şimdi gözüne çok önemsiz gelen kendi varlığını bile anımsayamıyordu.

Ozan ancak kadın ona doğru bir adım atınca döndü içinde bulunduğu gerçekliğe. Nehrin kıyısındaki bir taşa sırtını vermiş oturuyordu. Elinde bir kâğıt parçası, ayaklarının hemen dibindeki toprağın üstünde kalemi içinde duran gece renkli bir mürekkep şişesi vardı.

"Merhaba, Sessiz Ozan," dedi kadın, sesi de görünüşü gibi parlak ve duruydu. Ozan, önemsiz olduğuna inandığı

benliğini hatırlamış oldu böylece. Elindeki kâğıdı mürekkep şişesinin yanına bıraktı ve kadının karşısında ayağa kalkarak onu usulca selamladı. Kadın gözlerini kâğıt parçasından ayırmadan, "Senin gibi bir hikâye anlatıcısı güzel bir kadın gördüğünde bile kâğıdını ve kalemini bir köşeye atmamalı," dedi.

Öte yandan Ozan, az önceki sersemliğini üstünden atmış, aklı başına gelmiş bir hâlde kadının karşısında duruyor olsa da bu söylediğini işitmedi. *Kim olduğunu biliyorum*, diye düşündü yalnızca. Zihni eski hâline dönüyordu yavaş yavaş.

Soğuk tenli gözüken bu kadının gülümsemesi sıcacıktı. "Seni sen yapan o ilham ışığını ben yerleştirdim içine," dedi. "Bilmiyor olsan alınırdım doğrusu."

Ozan, kadının düşüncelerini okuyup okumadığını anlayamadan gözlerini kırptı. Kadın öne uzanıp parmaklarını onun yanağında gezdirdi.

"Böylesine büyük bir sanatçının sesini almaları ne büyük ayıp..."

Kadının bir *nymphe* olduğunu biliyordu.

Bir *naiad.*

Nehrin perisi.

Daha önce tanışmışlardı da. Ama öyle bir etkisi vardı ki kadının, insanı çarpar, kim olduğunu, nerede olduğunu ve hatta gece mi yoksa gündüz mü olduğunu bile birkaç dakikalığına unuttururdu. Öyle güzel, öyle kadimdi. Ama tek özelliği güzel ve kadim oluşu değildi elbette.

Bir *naiad* olmasının yanı sıra bir peri kraliçesiydi ve peri kraliçeleri görürdü. Peri kraliçeleri işitir ve peri kraliçeleri

bilirdi. Ama peri kraliçeleri ketumdu. Gördüklerini, duyduklarını ve öğrendiklerini kimselere anlatmazlardı.

"Müsterih ol," dedi kraliçe. "Sana pek çok öykü getirdim. Daha önce kimseler tarafından duyulmamış ya da hafızalardan bütünüyle silinmiş, bambaşka zamanlara, bambaşka yerlere ve diyarlara ait, senin ve benim kadar gerçek, sonu olmayan öyküler. Üzerindeki kara büyüyü yok edebilecek öyküleri yalnızca senin için anlatacağım. Büyünü bozarak sesini serbest bırakacak o öyküyü ise sen seçeceksin. Şimdi, söyle bana, Sessiz Ozan... Bu yıldızlı ve uzun yolculuğa hazır mısın?"

Ozan, gözlerini kraliçeden ayırmadan bir süre baktı ona. Onu büyüleyen şey her neyse, kadının güzelliği değildi sanki. Başka bir şeyler vardı bu kadını etkileyici kılan. Gözlerindeki yıldızlardı belki ya da ölümsüz yaşamı boyunca himayesine aldığı öyküleri bunca zaman taşıyabilmiş olmasıydı. Ozan'ın hiçbir zaman olamayacağı kadar güçlü oluşuydu belki de, kim bilir?

Kadına baktı. Ölümlü değildi ama bilge oluşu, ölümsüzlüğünden kaynaklanmıyordu. Öteki ölümsüzlere anlattığı için başını derde sokan hikâyeleri en başından beri bu kadına anlatmış olsaydı hiçbir zaman lanetlenmemiş olurdu. Peri kraliçe, dağlar ve denizlerin aksine güvenilirdi ve Ozan, onun anlatacağı hikâyelerin tümünü sakince, lanetinden bütünüyle ayrı bir sessizlik içinde dinleyecekti. Başını öne doğru eğdi ve kraliçenin büyüleyici sesini tekrar duyana dek öyle kaldı. Ve nihayet, peri kraliçe anlatmaya başladı:

"İnsanların dünyasının ücra köylerinden birinde yaşayan Rosemunda'nın bir cadı olduğuna herkes gönülden inanıyordu..."

I

CADISIZ KÖYÜN CADISI

(Bu kısa hikâye, 16. yüzyılın ortalarında yaşamış, gerçekten de bir madencinin eşi olan Appoline Behr isimli şifacı bir kadının hayat öyküsünden esinlenilerek yazılmıştır.

Cadıların gerçekten var olduğuna ama nice kadın gibi Appoline'in de onlardan biri olmadığına inanıyorum. 21. yüzyılda yaşayan biri olarak onun için yapabileceklerimin tümü bu hikâyeyi anlatmaktan ibaret ve bunu yapacağım. Çünkü Appoline'in yanı sıra, onunla aynı kaderi paylaşmış kadınlar için en azından bu kadarını yapabilirim.)

İnsanların dünyasının ücra köylerinden birinde yaşayan Rosemunda'nın bir cadı olduğuna herkes gönülden inanıyordu.

Sıradan bir madenci olan Heimon Rosemund'un sıradan bir insandan başka hiçbir şey olmayan karısı ve asıl ismi Roksana Rosemund olan bu kadının cadılıkla uzaktan yakından ilgisi yoktu. Ancak belki Fısıldayan Nehir'de çamaşırlarını yıkamaya giderken güzel sesiyle söylediği şarkılar ve belki de bazen kendisine gelen insanların yaralarını iyileştirme kabiliyeti yüzünden olsa

gerek, diğer insanlar onun doğaüstü güçleri olduğuna kendilerini çok kolay ikna etmişlerdi.

Cadılık söylentilerinden sonra yüzüne gülümseyip ona adıyla seslenmeye devam eden dini bütün komşuları, köydeki diğer insanlarla onun hakkında konuşurken ondan, "*Fısıldayan Cadı Rosemunda*" olarak bahsediyordu. Rosemunda'nın kulakları elbette işitiyordu bunları.

Aradan uzun aylar ve kısa yıllar geçti. Bu sürede kimse, Rosemunda'nın bir cadı olduğuna şüphe bırakmayacak bir olaya, kadının evinin yakınlarında ritüellerle kurban edildiği belli olan hayvan ölülerine ya da yalnızca çorba yapmak için kullandığı kazanında kaynayan domatesli sıvının içinde bir parmağa tanık olmadı. Ne var ki söylentiler zaman zaman azalsa da hiçbir zaman tamamen yok olmadı.

Rosemunda'nın hâlinden memnun olduğunu söylemek yanlış olurdu elbette ama hiçbir zaman insanların onunla ilgili ne düşündüğünü kendine dert eden biri de olmamıştı. Köylüler ancak yaşamına fazlaca müdahale eder ve Rosemunda için aşılmaması gereken bir sınırı aşarsa duruma el atıyordu. Onun dışında diğerlerinin istediklerini konuşmasına ve kendisinden korkmasına izin veriyordu. Böylece çocuklar bahçesine girip yetiştirdiği üzümleri yemiyor, özenle suladığı çeşitli çiçekleri ezmiyordu. Evinin etrafı çoğunlukla sessizliğe bürünüyor ve kocası çalışmaya gittiğinde Rosemunda sessizliğin tadını çıkararak kitabını okuyordu.

Rosemunda cadı değildi belki fakat bitkilerden, şifalı otlardan ve merhemlerden neredeyse bir cadı kadar iyi anlardı. Hangi bitkinin hangi yaraya ya da yara izine iyi geleceğini küçük bir kız olduğu zamanlardan beri bilirdi. Büyü

yapmıyordu ama yaptığı şey ona bile büyüye çok yakınmış gibi hissettiriyordu.

Yine de birkaç yıl önce gebe kaldığında, sahip olduğu gerçek büyüye en yakın şeyin bu bebek olacağını düşünmüştü. Ancak bebek fazlasıyla erken doğmuş ve doğumdan yalnızca birkaç gün sonra Rosemunda'nın kucağındayken son nefesini vermişti. Bu olay Rosemunda ve kocası Heimon'u birbirlerine yakınlaştırmış olsa da ikisini de derinden sarsmış, ikisinin de yüreğinde kapanmayacak yaralar açmıştı. Rosemunda'nın hiçbir bitkiyle, şifalı otla ya da merhemle iyileştiremeyeceği yaralar...

Gebelik sonucu bacaklarında ve karnında oluşan çatlak izlerine bakmak kadına büyük acı veriyordu. Bazen kendini izlere bakarken dalmış olarak buluyor, farkına vardığındaysa en son ne yaptığını hatırlamıyordu. Bazen de kocası, boş bakan gözlerini çatlaklarına sabitlemiş dururken yakalıyordu karısını. Bu gibi zamanlarda da Rosemunda'nın çenesini kaldırıp kendine bakmasını sağlıyor ve şefkatle öpüyordu onu.

Rosemunda kendine özel olarak hazırladığı merhemin yardımıyla izleri büyük oranda sildi çünkü öteki türlü ilerlemeyi bir türlü başaramamıştı. Hayatı yaşamaya ya da kendisi olmaya devam edebilmek için gerekli görmüştü izleri silmeyi.

İzler silindi ve Rosemunda, kendi kanından doğacak bir çocuğun hayalini bir daha hiç kurmadı.

Bebek öldükten birkaç sene sonra ise madenci Heimon, akıllara zarar bir iş kazası sonucu sağ kolundan epey kötü yaralandı. Çöken bir kayanın altında sıkışan kolunu

kurtarmak mümkün olmadığından omzuna epey yakın bir noktadan kesmeleri gerekti.

Rosemunda günlerce tanrıları kızdıracak ne yapmış olabildiğini düşündü. Zira Heimon'un başına gelebilecek herhangi bir hastalığı yok edebileceğini düşünüyordu ancak ezildiği için kesilmiş bir kolu geri yerine dikip iyileştiremezdi ve bildiği kadarıyla hiçbir şifalı ot da yeni bir kol büyütmeye yaramıyordu.

Artık bir madenci olarak çalışamayacağını anlayan acılı Heimon, çok kısa sürede bir dal gibi görünmesine sebep olacak kadar zayıfladığında Rosemunda, ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Heimon'u böylesine kırılgan ve savunmasız görmek onu kahrediyor ve uykularını kaçırıyordu. Ayrıca evin gelirlerini karşılayabilmek için çalışmak zorundaydı ve aklına gelen ilk fikre tutundu: Paralı bir şifacı olmak.

Köydeki diğer insanları iyileştirmek ona da iyi geliyordu gelmesine ama bunu para karşılığında yapmak büsbütün yanlış hissettiriyordu.

Kimse diktiği giysileri almazdı çünkü dikişte iyi bile değildi; yeteri kadar sebze yetiştiremiyordu, o yüzden onları da satamazdı. Çırak olmak içinse fazla yaşlıydı.

Kendine sık sık paralı bir şifacı olmaya mecbur olduğunu söylemesi gerekti ve yardımına muhtaç kimseyi geri çevirmedi. Önceleri yalnızca yakın komşuları şifacı özelliklerinden haberdarken sonraları köyün öteki ucundan çıkagelmiş, hiç tanımadığı insanlar kapısını çalıyordu.

Artık köyün tamamı onun cadı olduğunu düşünüyor, gücünü kötücül varlıklardan aldığına inanıyordu. Ancak kimse, bu konuda köyün dışındaki kimselere bir şey

söylemedi. Fısıldayan Cadı Rosemunda, gücünü şeytani varlıklardan alıyor olsa bile onu kutsal amaçlar için kullanıyor, hasta oğullarını ya da kızlarının yüzlerindeki korkunç yara izlerini çabucak tedavi ediyordu.

Bu durum, birkaç kış ve ardındaki birkaç yaz boyunca devam etti. Rosemunda ancak evini geçindirmeye yetecek kadar para kazanıyor, Heimon ise dışarıya olan ilgisini kapının önüne çıkacak kadar geri kazanmaya başlıyordu. Buna rağmen Fısıldayan Cadı'nın kabiliyetinin ünü, köy sınırları içinde kalamayacak kadar büyümüştü.

Kuşkulu gözlerin hep üzerinde gezindiğini hissediyordu. Tek bir yanlış hareket... Rosemunda'nın cadı olduğunun kanıtlanmış kabul edilmesi ve bu yüzden dinlere bağlı mahkemeler tarafından acımasızca yargılanması için tek bir yanlış harekette bulunması yeterliydi. Tehlikeli bir ip üzerinde yürüyormuş gibi hissediyor, bir tür cambaz olduğunu düşünüyordu. Her hareketi, ağzından çıkan her cümlesi temkinliydi.

Her gece birkaç kez uyanır, her sabah herkesten önce kalkar ve evinin çevresini kontrol ederdi. Komik olacağını düşünen insanlar etrafa cadılıkla ilgisi olabilecek, kanla kaplı ölü hayvanlar, anlamsız kelimelerin yazılı olduğu buruşuk kâğıtlar ya da neye ait olduğu belirlenemeyecek kemikler bırakmış mı diye bakardı. Böyle şeyleri neyse ki hiç bulmadı.

Bazen köy dışından gelen insanların konuştukları geliyordu kulağına. Büyü yaptığı için idam edilen kadınlar ve kötücül varlıklarla iş birliği yaptığı bilinen, evinden çok uzaklara sürülmüş adamlar olduğunu öğreniyor, yaptığı işi bırakmayı düşünüyordu. Sonra bıraksa bile adının çoktan bu işe karışmış olduğunu hatırlıyor, aldığı önlemleri ikiye,

üçe katlayarak bir sonraki insanın sıkıntısının ne olduğunu canıgönülden dinliyordu.

Bir gün çok uzaklardan, okyanusun ötesinden insanlar geldi köye. Yeni yüzler görmek herkesi şaşırtmıştı ama her nasılsa herkes biliyordu kimin için geldiklerini. Üç kişilerdi. Söylentilere göre içlerinden ikisi tüberküloza yakalanmış, sesleri kısık, kan öksüren bir adam ve bir kadındı. Hastalıklarına rağmen yine de seyahat edebilecek durumdaydılar. Üçüncüsü ise hasta olmasına hastaydı ama henüz diğer ikisi gibi ciddi belirtiler göstermiyordu. Söylentiler ortaya çıktığı andan itibaren kimse Rosemunda'nın kulübesine gitmedi, kulübenin yanından geçmedi ve yakınlarındaki herhangi bir eve bile uğramadı.

Yabancılar, sahip oldukları paranın önemli bir kısmını köye varabilmek için harcamış olduklarından tedavi ücretini fazla buldular. Rosemunda o gece onları kendi evinde ağırlayamayacağını ancak ücret konusunda onlar için neler yapabileceğini düşüneceğini söyledi.

Bu olayın yalnızca bir kısmı köylülerin kulağına ulaştı. Onların duyduğu, yabancıların ücreti fazla bulduğu için Rosemunda ile kavga etmiş olduklarıydı. Hatta bazı köylülerin duyduğunu sandığına göre tartışma öyle hararetli bir hâl almıştı ki Rosemunda, hasta üç kişiyi evinden kovmuş ve onları ormanda gecelemeye zorlamıştı.

Aslında Rosemunda, yabancılara tüberkülozu kökünden yok edebilecek bilgiye sahip olmadığını söylemiş ve onları, elinden geleni yaptıktan sonra pek çok nasihatle memleketlerine geri yollamıştı. Ücret konusunda da yardımcı olmuştu elbette ama köylüler bunu da bilmiyordu çünkü yalnızca inanmak istedikleri yanlışlara tutunmuşlardı.

Kurdun aklına düşen kuzuydu bu ücret meselesi. Yabancılar gittikten birkaç gün sonra ücret konusunu köylülerden biri tekrar açtı bu kez. Bir başka köylü de ona destek çıktı. Fısıldayan Cadı Rosemunda ise durumu zaten biliyor olmalarına rağmen tek gelir kaynağının şifacılık olduğunu, bu yüzden ücretlerde değişiklik yapması durumunda hem kendisinin hem de kocasının aç kalacağını anlattı onlara.

Tartışma elbette büyüdü. Normalde cadı olduğunu düşündükleri için Rosemunda'dan çekinen adamlar bu korkularını geride bırakarak seslerini yükseltmeye başladı ve daha sonra herhangi bir karşılık alamayınca, diğerlerinin aklını çelmek üzere öfkeyle ayrıldı kulübeden.

O gece hiç uyumayan Rosemunda penceresinin önüne oturdu; gökyüzünün karanlığına rağmen gri bulutları, ortalığı aydınlatan parlak şimşeklerin yansımalarını gördü ve *felaketler pek yakında tekrar bulacak beni*, diye düşündü. Bebeğinin öldüğü günün bir önceki gecesine ait, tüm yıldızları örten bulutları tanımıştı.

Ve yanılmıyordu.

İki köylüden ilki birkaç hafta sonra mucizevi sayılabilecek bir şekilde nereden geldiği bilinmeyen ancak kendisinden başka kimseyi etkilemeyen çiçek hastalığından öldü.

Öteki ise bağırsak iltihabına yakalandı, ölmedi ancak uzun süre acıyla kıvrandığı yatağından kalkıp insan içine çıkması mümkün olmadı.

Bu iki adamın birbirlerine çok yakın zamanlarda hastalanmış olması talihsizliği, şüpheli gözleri Rosemunda'ya çevirdi. Başka kim olacaktı ki? Onun bir cadı olduğu sanılıyor ve bu iki adamla kavga ettiği biliniyordu. Hem nasıl olmuştu da ölen adam çiçek hastalığına yakalanıp kimseye

bulaştırmamıştı? İşin içinde bir cadı olarak onun parmağı olmalıydı kuşkusuz.

Ancak hızla büyümekte olan bu çığa en büyük katkıda bulunan olay, iki zavallı adamdan birinin hastalanması ve ötekinin ölmesinden ziyade, okyanus ötesindeki üç yabancıdan gelen korkunç haber oldu: Üçü de ölmüştü.

Aslında yalnızca ikisi ölmüş ve biri -kadın olan- doktorlarının da yardımıyla sağlığına kavuşabilmişti ancak köye kadar bir şekilde gelmeyi başarabilmiş olan haber bu değildi. Zavallı Rosemunda'nın talihsizliği... Doğrular köye ulaşabilmiş olsaydı bile kimse, birinin iyileşmiş olduğu gerçeğini önemsemeyecekti zaten.

Artık köydeki ve köyün dışında varlığından haberdar olan herkes, Rosemunda'nın büyüyle hastalığı ve sağlığı, ölümü ve yaşamı kontrol edebildiğine inanıyor, bunun cezalandırılması gereken bir suç olduğunu konuşuyordu. Kimileri en başından beri bu suça itiraz ettiklerini ama kendi sözlerini dinletemediklerini iddia etti, kimileri ise nasıl oldu da bu cadılığa bu kadar süre göz yumabildiklerini anlamadıklarını belirtti. Bazıları ise hepsinin uzun süredir Fısıldayan Cadı'nın büyüsü altında olduğunu savunacak kadar ileri gitti.

Çok geçmeden alıkonuldu Rosemunda. Heimon için direnmek istemiş ama idam edilen kadınlar ve sürülen adamları düşününce bunun boşuna bir çaba olacağını anlamıştı.

Uzun süredir ortalarda bir ruhtan farksız, sessizce dolaşan, ince yapılı Heimon, karısını götürmeye gelen güçlü adamlara tek koluyla karşı koymaya çalışınca Rosemunda'nın bildiği her şey aklından uçup gitti.

Heimon dönmüştü. Kendisi evlerini terk ederken dönmüştü kocası. Bir süredir eski hâline benzemeye başladığını fark etmişti Rosemunda ama o an tekrar bütünüyle görmüştü eski ve bir daha asla görmeyeceğini sandığı Heimon'u. Zavallı adam yıkıcı olaylar yaşamış, kendini tamamen kaybetmişti ve şimdi tam kendini tekrar bulmuş, kim olduğunu yine hatırlar olmuşken...

Rosemunda kapıdan yaka paça çıkarılmadan önce başını arkasına çevirmeyi başarabilmiş ve omuzları korkuyla sarsılan kocasına yalnızca gülümseyerek veda etmişti. Heimon bunu da atlatacak, iyi olacaktı. Rosemunda'nın gözü arkada kalmadı.

Nereye götürülmüş olduğunu bilmiyordu. Hatırladığı son şey, evden neredeyse köylülerin tümünün gözleri üzerindeyken çıkarılışıydı. Vakit geçti; Rosemunda'nın üzerinde uzun, beyaz geceliği vardı ama yine de herkes oradaydı. Onu izlemek için...

Çoğu ona acır gibi bakıyordu. Sanki onlar sokmamıştı Rosemunda'yı bu duruma. Sanki hayat getirmişti onu bu hâle ve köylüler de hayatın acımasızlığı karşısında ezilip büzülmüş, kolları şimdiden morarmaya başlamış olan bu kadına acıyorlardı.

Birkaç kadının yüzünden pişmanlık okudu Rosemunda. Birkaç adamın yüzünden de hoşnutluk... Pek çok masumu bizzat elleriyle öldürmesine, pek çok masumun da ölümüne dolaylı yoldan sebep olmasına rağmen ülkesine savaşı kazandırmış bir general gibi gülümseyerek bakan o adam ise hafızasına kazınmıştı.

Hatırladığı son şey buydu işte: Zaferle gülen o adam. İyi de, ortada savaş yoktu ki, diye düşündü Rosemunda.

İnsanların uzun süredir onun bir cadı olduğunu düşündüğünü biliyor ama onu kısa bir süre önce kendilerine düşman bellemiş olduğuna inanamıyordu. Oysaki onlara yarardan başka hiçbir şey getirmemişti.

Karanlık ve ağır kokan bir yerde uyanmış, yerin altında olmadığını ona tavana yakın, demirli, küçük pencereden gelen belli belirsiz sabah ışığı söylemişti. Zemin hâlâ geceymiş gibi soğuktu. Beyaz geceliğinin eteği yırtılmış, elleri sıkıca bağlanmıştı. Ayağında da pranga vardı. Korkunç durumda olduğunun farkındaydı elbette ama güldü. Öyle güldü ki ses çıkarmamak için bağlı ellerini ağzına bastırması gerekti. Onun için bu kadar çok önleme gerek var mıydı gerçekten? Şifacı bir kadından bu kadar çok mu korkuyorlardı?

Birkaç saat öylece oturdu. Birileri gelecek miydi yoksa bu muydu cezası, emin olamadı. Birkaç saat daha öylece oturdu.

Sonunda iki adamın yaklaşmakta olan ayak sesleri duyuldu uzaktan. Çok geçmeden içeri girdiler ama içeri girmeden önce tereddüt ettiklerini duyunca Rosemunda yine gülümserken buldu kendini. Gerçekten cadı olmayı diledi o an. Adamların yüz yüze gelmeye bile korktukları şey olmayı...

Adamlardan kısa olanı fazlasıyla dindardı. Öteki ise hiç değildi. Rosemunda uzun adamın bir doktor olduğunu öğrendi.

Ona bir cadı olup olmadığını sorduklarında gülmemek için çok zor tuttu kendini. Ama yüzünü ifadesiz tutmayı başardı ve soğukkanlı bir tavırla, "Bir cadı değilim," dedi.

Doktor, ona insanları nasıl iyileştirdiğini sorduğunda verdiği cevapları pürdikkat dinledi. Sonra tüm bunların akla ve mantığa uygun yöntemler olduğunu fısıldadı diğer adama. Sıra dışı sayılabilecek hiçbir durum söz konusu değildi.

Kısa boylu adam bir anlığına ikna olmuştu, Rosemunda o kadarından emindi. Ama sonra adamın ölen hastaları hatırladığı, yüzündeki acımasızlığın dönüşünden belli oldu. "Nasıl öldürdün onları?" diye sordu açıkça. Zamanını şeytani bir cadıyla çene çalarak harcamak istemiyordu.

Hiç kimseyi öldürmediğini söyledikten hemen sonra, kısa boylu adam yüzüne ani bir tokat indirince Rosemunda'nın birden dönen boynu acıdı. "Benim sorduğum sorunun cevabı bu değil," dedi adam, ses tonu buz gibi keskindi. Doktor, tokada engel olmak istediyse de olmamış, yalnızca gözlerini odanın bir başka köşesinin karanlığına kaçırmakla yetinmişti.

Rosemunda afallamış olsa bile korkusuz gözlerle, "Ben kimseyi öldürmedim," diye tekrarladı. Gözlerinde korku yoktu şüphesiz ama yüreğinde minik bir korku tohumu yeşermeye başlamıştı. Korktuğu ne tokattı ne de bu iki gülünç adamdan herhangi biri. Neden korktuğunu bilmiyordu. Kendini bir başka tokada hazırladı.

Ama ikinci tokat gelmedi.

Doktor karşısında çömeldi ve gözlerinin içine bakmak cesaretini gösterebildi. "Daha kötüleşecek," dedi yavaşça. Tehdit etmiyordu. Neredeyse anlayışlıydı. "İnan bana. Yok sanırsın ama her zaman daha kötüsü vardır. İtiraf et. İtiraf et ve kurtul."

O sırada pencerenin önünden bir kuş geçmiş olacak ki içeri girmeyi başaran ışık titredi.

Rosemunda'nın yanakları yanıyordu. Yalnızca tokadın kızarttığı yanağı değil, her ikisi de. "Bir cadı değilim ve yalan söylemeyeceğim."

Doktor hayal kırıklığıyla ayağa kalkarken, "Bir cadı olmayabilirsin, Rosemunda," dedi. Öteki adamsa çoktan zindanı terk etmişti. "Ama gerçek bir cadı gibi acı çekeceksin."

Ve günlerce sordular aynı soruları.

Onları nasıl öldürdün?

Ne zamandır büyüyle meşgulsün?

Başka ne korkunç büyüler yaptın?

Rosemunda günlerce, sabırla cevapladı soruların hepsini.

Onları ben öldürmedim.

Büyü nasıl yapılır bilmiyorum.

Hayatımda bir kez bile büyü yapmadım.

Önce zindandan çıkarıldı. Bir başka zindana götürüldüğünü sanıyordu ama burası herhangi bir zindandan çok daha kötüsüydü. Korkunç bir odaydı. Çok büyüktü ve adını bile bilmediği sivri aletlerle, makaslarla, kayışlı kelepçelerle ve halatlarla doluydu. Ona bu odayı *başına gelecek olanlara bir bak*, demek için göstermişlerdi. Çünkü *itiraf etmezsen başına gelecek olanlar bunlar.*

Hem de her biri.

İtiraf et ve kurtul.

Ama Rosemunda yalan söylemezdi. Her sabah güneşle birlikte doğan umudu hâlâ içinde taşıyorken asla! Bir mucize bekliyordu. Tüm bu acılardan sonra bir mucizeyi hak ettiğini düşünüyordu.

Yalan söylemeyi reddetti. Bir kez daha.

Derisine bitmek bilmeyen kesikler attıklarında ya da kırbacın sırtına kaç kez değdiğini adamlar dahi sayamazken bile, "Yalan söylemeyeceğim," diye sayıklıyordu.

Günler böyle geçti. Rosemunda'nın zihni susmuştu ama dudaklarından hâlâ, "Yalan söylemeyeceğim," cümlesi dökülüyordu. Art arda, uyumayı başarırsa bazen uykusunda da... Bundan başka bir şey konuştuğu yoktu. Birkaç gün içinde doktor, diğer cümlelerin Rosemunda'nın sesinde nasıl durduğunu unutmuştu.

Zavallı kadının kemikleri derisine batıyordu artık. Saçları keçeleşmişti. Üstündeki kumaşın paçavradan başka herhangi bir şey olduğu söylenemezdi. Gözlerinin feri gitmiş, çatlamış dudakları kurumuş kandan kahverengiye dönmüştü.

Doktor onu bu hâlde görmeye dayanamayarak nihayet bir sandalyeye oturttu ve kendisi de sandalyesini tam karşısına çekti. Rosemunda uzun zamandır kimseye bakmıyordu, doktora da çevirmedi bakışlarını.

Adam karşısında oturan *cadı*yı inceledi. Fısıldayan Cadı'nın kemikleşmiş ve tırnakları alınmış parmaklarına, incelmiş bileklerine ve her yerine yayılmış olan kurumuş kanların çevrelediği yaralarına baktı. "Yalvarırım," dedi sakince. Söylediğinden çok, sesindeki acıma işitiliyordu. "Yalvarırım yalan söyle artık ve son bulsun tüm bunlar."

İşte o vakit Rosemunda yavaşça ama ürkek olmayan bir şekilde bakışlarını doktora yöneltti. Kirpikleri doktoru işaret ederken, "Doğruyu söylediğimi biliyorsun," diye fısıldadı. "Diğerlerinin aksine bir insan gibi kanadığımı görüyorsun."

"Görüyorum."

Rosemunda daha fazlasını söylemek üzere ağzını açmıştı ki kelimeler dudaklarına varamadı. Tüm o düşünceler yumak olup boğazını tıkamıştı. Ama doktor korkak olsa da akıllı adamdı. Rosemunda'nın ne söylemek istediğini anlayıp, "Elimden hiçbir şey gelmez," deyiverdi. "Neye inanmak istedilerse ona inandılar ve bunu değiştirebilecek olan ben değilim."

Rosemunda öyle gülmeye başladı ki doktor dehşete düşerek sandalyesinden kalkıp birkaç adım geriledi. Histerik olan bu gülüş kısık sesliydi ama tam bir kahkahaydı. Kadının gülüşüyle omuzları sarsılıyor, uzun birer çubuğa benzeyen kollarındaki bazı yaralar tekrar açılıyor ve kanıyordu.

Sonunda gülmesi biterken derin bir nefes aldı. Yüzü gülmenin ne olduğunu hiç öğrenmemiş gibi ciddileşti ve sivri uçlu kirpikleri doktoru bir kez daha işaret etti. "Korkak."

Bunun üzerine doktor odayı aceleyle terk etti ve Rosemunda korkunç bir farkındalıkla birlikte yalnız kaldı: Beklediği mucize hiçbir zaman onu bulmayacaktı.

İki gün sonra doktor tekrar Rosemunda'yı kontrol etmeye geldi. Herhangi bir insanın durumunun iki günde bu denli kötüleşebilecek olmasına şaşırmaması gerekirdi. Sonuçta o bir doktordu. Ne var ki adam Fısıldayan Cadı'yı gördüğü an donakaldı. Kadın iki günde neredeyse yirmi yıl yaşlanmıştı. Duruşu daha da bozulmuş, sırtı daha da

kamburlaşmıştı. Bir kolu kırık olmalıydı çünkü göze çok yanlış geliyordu ve şimdi teniyle üzerindeki giysi aynı pis renkte olduğu için kendi derisinden bir elbise giyiyormuş gibi görünüyordu. İki... Yalnızca iki gün geçmişti.

Doktor odadan çıkmak üzereyken kadının, arkasından belli belirsiz, "Dur," diye seslendiğini duydu. Öyle cılız, öyle şeffaf bir sesti ki bu, duyulması imkânsızdı ama bir şekilde yolunu bulmuş ve doktorun kulağına çarpmayı başarmıştı. Adam arkasını döndü.

Başı öne düşmüş Rosemunda biraz daha güçlü ama yine de bitkin bir sesle, "Gitme," dedi. "İtiraf edeceğim."

Doktor yanlış duymuş olabileceğini düşündü. Hatta kesinlikle öyle olmalıydı zira Rosemunda'nın onca zaman sonra şimdi itiraf etmesi için değişen bir şey olmamıştı. Ama sonra kadının kafasını güç bela kaldırdığını ve saçlarının arasından hırıltıyla karışık şekilde, "Ancak bir koşulum var," dediğini işitti. "Heimon... Kocamı getir. Yarın."

Doktor sandığı kadar sözü geçmez bir adam değildi. Heimon'u getirttiğinde ya devasa bir hata yapıyordu ya da tam da yapması gerekeni. Biri ya da öteki... Çünkü belli noktalarda ve bazı zamanlarda hatalar yapılması gerektiğine inanan adamlardan değildi.

Heimon odaya girdi ve görevliler kapının önüne çıkarak *cadı*yla kocasını yarı aydınlık odada yalnız bıraktılar. Sabahın erken saatleriydi.

Heimon karısına bakınca ağlamak istedi ama onun acılarına bu saygısızlığı, bu kötülüğü yapamazdı. Bunca zamandır nerede tutulduğunu bile öğrenemediği karısına bakarken her an akmaya hazır gözyaşlarını tutmayı başardı, ona doğru koştu ve tek eliyle sert saçlarını geriye attı. Burnu

yamulmuştu. Yamuk ya da kırık herhangi bir kemiği olup olmadığını merak etti ama gözlerini kadının vücudunda gezdirmeye cesaret edemedi.

"Sana..." diye başladı zar zor, ardından hemen sustu. Niyeti ona neler yaptıklarını sormaktı fakat buna hiç gerek yoktu.

Rosemunda, Heimon'u şaşırtarak, "İyi olacaksın," dedi.

"İyi olacağız."

Kadın başını iki yana salladı. "Hayır."

"Roksana..."

"Şifacılıktan biriktirdiğim altınları büyük ıhlamur ağacının altına gömdüm," dedi Rosemunda, kendini yoracak bir hızla. "Parayı al ve o köyden ayrıl. Yoksa benim kocam olduğun için sıra sana gelecek."

"Böyle bir şey..."

"Sana inanmayacak ve inansalar bile yardım etmeyecekler. Kaç ve kurtul. O para seni bir iş bulana kadar doyuracak, seni sıcak ve güvende tutacaktır."

"Seni çıkaracağım buradan."

"Uzun zamandır kırıntılarıyla idare ettiğim dayanma gücüm de umudumun beni terk etmesiyle birlikte tükendi. Ama seni sevmekten bir kez olsun yorulmadım, Heimon. Kendine dikkat et."

"Hayatım... Neler söylüyorsun böyle?"

"Büyük ıhlamur ağacı. Tekrar et."

"Hayır." Heimon buğulu görüyordu artık dünyayı.

"Benden sonra tekrar et. Küçük olan değil. Büyük ıhlamur ağacı."

"Hayır."

Heimon eliyle karısının yanağını okşadı. Rosemunda gülümsedi. Gülümsemesi bile eskisi gibi değildi. "Tekrar et, sevgilim. Büyük ıhlamur ağacı."

"Büyük ıhlamur ağacı."

Rosemunda, Heimon'un öteki kolunu söküp atsaydı böyle acıtamazdı canını.

Görevliler gelip eski madenciyi götürürlerken kadın bir kez daha, "Büyük ıhlamur ağacı," dedi ve bu, Heimon'un karısının ağzından duyduğu son sözler oldu.

Birkaç saat sonra doktor ve kısa boylu adam içeri tıpkı ilk günkü gibi birlikte girdi. Rosemunda, söz konusu gerçekler olduğunda bu adamlardan birinin kör, ötekinin dilsiz olduğunu biliyordu artık, hangisinin daha acınası olduğunaysa bir türlü karar veremiyordu.

"Ben, Roksana Rosemund," dedi kalan gücünün tümünü göğsünde toplayarak. Korkmuyordu. "Büyümle insanları zehirledim, akıllarını karıştırdım, onları hasta edip para karşılığında iyileştirdim ve bana saygısızlık eden dördünü acımasızca öldürdüm. Kendimi bildim bileli lanetliyim ve bu lanetin birazını başkalarına paylaştırdım. Kötücül bir ruhun yardımıyla insanların yaşamlarıyla oynadım."

Doktor gözlerini yine yere dikmişti, öteki adamın yüzünde ise Rosemunda'nın adını anmaya bile korktuğu bir ifade vardı. Adam apar topar çıktı odadan.

Rosemunda, onunla yalnız kalan doktora acıyarak gülümsedi ve "Ölümümden çok sonra bile ruhum seni hiç rahat bırakmayacak, doktor," diye fısıldadı. Bu sözler üzerine adam, dehşetle de olsa kadına bakmaya cesaret edebildi.

"Sus, Rosemunda."

"Rüyalarına girecek, onları kâbuslara dönüştüreceğim ve sen, her gün, bir şeyleri farklı yapmış olmayı dileyeceksin."

"Susmanı söyledim sana."

"Baktığın her yerde kırık burnumla kanlı gözlerimi görecek ve aklını yitirip yitirmediğinden hiç emin olamayacaksın. Tümüyle deliriyor olsan bile gerçek bir bilge gibi acı çekeceksin."

Doktor ödleğin teki olmasına rağmen bunu hayatı boyunca diğerlerinden saklamayı başarmış ama değiştirmeyi hiç denememişti. Korkmuş olsa bile dik durdu ve "Fısıldayan Cadı," dedi. "Yarın ateşler senin için yanacak. Senden geriye hiçbir şey kalmayacak çünkü alevler ruhunu bile yakacak ve küle dönüştürecek."

O soğuk gece Rosemunda, kendini bir süredir hiç hissetmediği kadar hafif hissetti. Gözlerini kapattı ve yarınki alevlerin düşüncesinin içini ısıtmasına izin verdi. Uykusunda bile üşümedi.

O gecenin sabahı, Fısıldayan Cadı Rosemunda idam edildi. Diğerleri gibi asılmamış, kalın halatlarla meydana çakılmış kazığa bağlanmıştı. Sabahın erken saatlerinde gerekli her şey hazırlanmıştı bile ve Rosemunda, tüm bu insanların bir kadını yakmak uğruna bu kadar sıkı çalışmalarına ve böylesine istekli olmalarına bu sefer hiç şaşırmamıştı.

Kazığa bağlandığında gülümsüyordu ama yüzünü örten saçları yüzünden kimse gülüşünü görmedi. Görselerdi eğer, bu gülüşü cehenneme ve birlik olduğu kötü ruhlara katılacağı için mutlu olduğuna yorarlardı.

Ama onun aklında sevgili kocasının, biricik Heimon'unun güvende olduğunu bilmenin verdiği rahatlıktan, yüreğindeyse günahsız bebeğiyle tanışacak olmasının getirdiği heyecandan başka hiçbir şey yoktu.

Duzenleme
Ny.ozlem

II

DÜNYANIN KÖKLERİ

Karanlıkta yolumuzu bulmak bizler için hiçbir zaman dert olmamıştır ama bu ormanın asıl sorunu karanlık oluşu değildi. Ormanın her yaprağı, her çalısı ve karanlık her köşesi birbirine benziyordu. Sanki her taşının tuhaf şekli aynı, her bir ağacının gövde kalınlığı eşitti.

"Hiç ses bile yok," diye yavaşça söylendi Litharius. "Nasıl olur da bir ormanda hiç ses olmaz?"

Kaybolduğumuzu fark etmemiz uzun sürmemişti ama kaybolduğumuzu kabul etmek epey zamanımızı aldığından yapacak pek bir şey kalmamıştı artık.

"Ne tür bir orman böylesine *cansız* olabilir ki? Bir orman bu!"

"Sessiz ol!" diye kısık sesli bir yakarışla azarladı beni Litharius. "Ne tür bir orman olduğunu biliyorsun: Kadim ormanlar... Senden, benden hatta tanrının cezası elf Fangar'dan bile eski bu topraklar. Bir adı varsa bile artık hatırlanmıyordur. O yüzden sessiz kal ve karanlıkta uyuyan şeyler her neyse, onları uyandırmamaya çalış."

Litharius paranoyaktı belki ama şimdi dikkatli davranmak gerçekten hayati bir önem taşıyor olabilirdi.

"Keşke en azından bir tane fenerimiz olsaydı," dediğimde bile bir fenere sahip olsaydık daha mı iyi olurdu bilmiyordum.

Maceracılar, gezginlerin aksine grup olarak seyahat etmezler. Doğalarına aykırıdır bu. Bu yüzden yaşlı elf Fangar, her zamanki mekânım olan Kırık Sakal adlı tavernadaki masama gelip benden izinsiz oturduğunda şaşırmakla kalmayıp yakasına yapışmam bir saniye bile sürmemişti.

Fangar'ın yaşını bilen pek kişi yoktu ama onunla ilgili en önemsiz detaylardan biri yaşıydı zaten. Ne tür cehenneme benzeyen bir yaşamı olduysa diğer elfler tarafından dışlanmış ve evi olan ormanlardan daha ben doğmadan çok önce sürülmüştü.

Kimse Fangar'ın pürüzsüz yüzüne dönüp lacivert gözlerine bakarak ona geçmişini sormaya cesaret edemezdi. Hâl böyle olunca hakkındaki dedikodular da bitmek bilmemişti. Benim kişisel favorim olan söylenti, Fangar'ın elfler için kutsal olan ormanların birinde devasa bir ağacı öylece devirmiş olduğuydu. Sırf canı istedi diye... Sırf yapabiliyor diye...

Fangar, kadim bir ağacı tek başına indirebilecek, yaşlı ve neredeyse ölümsüz bir elf olabilirdi ama kimse, masama benden izinsiz oturamazdı.

"Sakin ol," dedi çırpınmadan. Yakasını sıkıca yakalamış olmam onun sinirini birazcık olsun bozmamış, kendini

azıcık olsun tehlike altında hissetmemişti. "Bir teklifte bulunmaya geldim. İşin ucunda tonla altın ve gümüş var."

"Bir daha bunu *sakın* yapma."

Böylece, kabul edersem kendi düzenlediği işin içinde benim rolümün ne olacağını anlatmıştı. Ama tümünü değil elbette. Fangar ya da benim gibiler, hiçbir hikâyeyi tüm detaylarıyla anlatmazlar.

Huysuz bu elf, *Dünya'nın Kökleri* olarak bilinen efsanevi Okroma'yı arıyordu.

Pek çok ozanı dinlemiş ve pek çok kişiyle konuşmuştu. Topladığı bilgilerin güvenilirliği meçhul olsa da Okroma, büyülü Balsa ağaçlarından oluşan büyükçe bir ormandı. Bu ağaçlar yalnızca gecenin en karanlık anında ortaya çıkıyor ve yalnızca bir saat yeryüzünde kalıp sonraki geceye dek geldikleri yere dönüyorlardı.

Bu ağaçların beyaz ve sarı renkteki çiçekleriyse... deyim yerindeyse, paha biçilemezdi.

Tam konumu bilinmeyen bu ormanın çevresi çeşitli tehlikelerle doluydu elbette. Okroma yalnız değildi. Çevresi labirentten farksız pek çok başka ormanla doluydu. O ormanlarda nelerin uyumakta ya da gezinmekte olduğunu Fangar bilmiyordu çünkü giden hiçbir maceracı hikâyesini anlatabilmek için geri dönmemişti.

İşte bir parçası olmamı istediği görev, bu tür bir görevdi. Çünkü Fangar, Okroma'yı tek başına bulamayacağını bilecek kadar bilgeydi. Bunun için farklı alanlarda uzmanlaşmış en az bir düzine insana ihtiyacı vardı.

Böylece yollara düşmüş ve ihtiyaç duyduğu maceracıları toplamaya başlamıştı. Teklifini sunmak için Kırık

Sakal'daki masama oturduğunda ekibine dâhil olmayı kabul etmiş yalnızca üç kişi vardı. O da elbette bu konuda dürüst davrandıysa...

Sandalyeme yaslanıp kollarımı kavuştururken, "Teklifini neden kabul edeyim?" diye sorduğumu hatırlıyorum. Aslında neden Okroma'nın peşine düştüğünü öğrenmeyi daha çok istiyordum ama Fangar'ı öykülerden ve şarkılardan yeterince tanıyordum; bu, yanıtlayacağı türden bir soru değildi.

Bana aptalmışım gibi baktı. Ben dizine anca varan bir veletmişim de o, çocuklardan tüm benliğiyle nefret eden biriymiş gibi baktı. Elflerin insanlara tepeden bakması alışılmadık değildi ama Fangar'ın kibri, devirdiği rivayet edilen kadim ağaç ne kadar büyükse ondan bile büyüktü. "Okroma'yı bulduğumuzda sahip olacağın zenginlik, bu tavernadaki adamların sana verebileceği işlerin tümünün getireceği altından ne kadar fazla sence, Faye?"

Fazla hevesli gözükmek istemediğimden hemen cevap vermedim. Ancak sonra bakışlarımı Fangar'dan ayırmadan başımla diğer masaların kaldığı tarafı işaret ettim. "Bu tavernayı şömine bacasının tepesine dek doldurabilecek kadar."

Öne doğru eğildiğinde büyük, lacivert gözleri cesaretle, zekâyla ve adlandıramadığım başka bir şeyin daha ışığıyla parladı. "Ondan da fazla."

İşi almayı neden kabul ettim şimdi bile bilmiyorum. İstediğim kesinlikle ömrüm boyunca ne kadar savurgan olursam olayım yarısını bile harcayamayacağım bir para değildi. Ama iş beni cezbetmişti bir kere ve belki de Fangar'ın daha önce başarılamamışı başaracak türden bir

ekip oluşturabileceğini o zaman bile, işin en başında, ekipte yalnızca üç kişi varken bile biliyordum.

O gün, biz Kırık Sakal'da el sıkışırken diğer insanların bakışlarını anlamlandırmak zordu. Ama Fangar gittikten çok sonra, barın arkasında hiç de sıkılgan olmayan hareketlerle bardakları kurulayan Talon, bakışlarını elindeki bardaktan ayırmadan, ondan beklenecek bir dürüstlükle, "Hata ediyorsun," dedi.

"Belki de," diye cevap verdim ona. Belki de gerçekten hata ediyordum. "Ama bunu öğrenmenin yalnızca bir yolu var, değil mi?"

Litharius da benim gibi karanlıkta görmek ve sessizlikte duymak konusunda iyiydi. Ama diğer herhangi bir yerin aksine bu ormanın karanlığında görülecek ve sessizliğinde işitilecek hiçbir şey yoktu.

"Tırmanacağım," dedim başım geride, ağaçların tepesini görmek gibi beyhude bir çaba içindeyken. "Bakalım yukarıda durumlar nasıl?"

Fangar'ın topladığı gruba beni dâhil etmek istemesinin temel sebebi bu değil miydi sonuçta?

Maceracıların farklı özellikleri vardır, hepsi aynı konuda uzmanlaşmaktan kaçınır. Çünkü hepsinin kabiliyetleri aynı olursa aralarındaki rekabet artar ve işleri azalır. Hâliyle yaşamlarını güç bela sürdürmelerine yeten gelirleri de...

"Sessiz olabileceğine inanıyorum ama olur da düşersen... seni tutamayabilirim, Faye."

"Düşmeyeceğimi biliyorsun."

Tırmanma becerisi, gezginler için de maceracılar için de cebinizde taşıyabileceğiniz minicik, sahte olduğu bariz bir tılsım kadar değersiz, pelerininize dikilmiş ikinci bir başlık kadar da gereksiz görülür. Eğitimli bir suikastçı olmayan bizler için, bizi bir kasabadan uzaktaki bir kente taşıyacak kaslı bacaklar ya da devasa bir kılıcı kullanarak o kentteki şeytani yaratıkları kaçırıp halkı kurtaracak güçlü kollar gerekir. Ve bu yanlış değil, elbette. Ama yalnızca bunların yeterli olmadığını tırmanmayı öğrenene dek kimse bilmez. Çünkü her şey, olduğu gibi ancak yukarıdan gözükür ve yukarıya çıkmak için tırmanmak gerekir.

"Dalların arası çok karanlık değil mi?" diye sordu Litharius. "Nereye bastığını görebiliyor musun?"

"Göremiyorum ama yolumu bulabilirim. Birkaç dakikaya dönerim."

"Bu ağaçların en tepesi nereye varıyor, bilmiyorum ama umarım birkaç dakikaya dönersin, Faye. Sensiz devam edemem."

Elbette edemezdi. Öyle olsaydı gruplara ayrılmamıza gerek kalmaz, herkes Okroma'yı bir başına arardı.

Fangar ekibindeki on iki kişiyi ikişerli gruplara bölmüştü çünkü bu ormanların büyülü olduğuna dair bir söylenti vardı ve gerçek öyküleri toplamak için giden insanlar asla geri dönmediğinde söylentiler elinizdeki her şeydir.

Yaşlı bir şarkıya göre Okroma'nın çevresini saran ormanların sesini duyabilecek kimseler, yalnızca yanlarında

ses getirmeden yürüyen kimselerdi. Ve insanların delirmesi için ormanların büyülü sesini bir kerecik duymaları yeterliydi.

Litharius benim sesimdi. Ben de Litharius'un sesiydim ve o, ben olmadan devam edemezdi.

Ne kadar süredir tırmanıyordum, bilmiyordum. Dengemi kaybetmekten çok, ince bir dala basıp onu kırmaktan korkarak bir süre daha ilerledim. Tanrılara şükür, karanlık korkumu yedi yaşındayken yenmiştim.

En yukarıya yaklaştığınızı görmüyor olsanız bile hissedersiniz. Hava daha ince, çevrenizdeki sessizlik daha kalındır ve neredeyse sona vardığınızı *bilirsiniz.* Dünyanın tepesine çıkmak üzereymişsiniz gibi hissettirir ama buna kanmamanız gerekir. Çünkü dünyanın köklerini bulma ihtimaliniz bile, en tepesine çıkma ihtimalinizden daha fazladır.

Tüm o büyük yaprakların arasından başımı çıkardığımda minik yıldızların tümü oradaydı. Hepsi bana dönüktü. Birkaç yıldız kaydı ama ben tek bir dilek tuttum. Bu tek dilek gerçekleşirse yüreğimde saklı diğer tüm dilekleri kendim gerçekleştirebilirdim.

Gecenin en karanlık anı henüz gelmemişti. Hâlâ vaktimiz vardı.

Hızla ama dikkatle aşağı indim. "Güneybatı tarafında," dedim aceleyle. "Az ötede büyükçe bir açıklık gördüm."

Böylece büyülü ormanın ağaçları arasında mümkün olduğu kadar sessiz ama imkânların el verdiği kadar da sesli bir şekilde güneybatı yönünde yol aldık.

Diğer ekiplerin nerede olduğunu ya da kimlerin gecenin bu dakikasına dek hayatta kalabilmiş olduğunu bilmiyordum. Karanlık ormanlara dalıp altı farklı yola gitmeden hemen önceye dek birlikte günlerce seyahat etmiştik. Marlas'ın su kaynaklarını kolayca bulma, Adira'nın yıldızları okuma ve Fio'nun tehlikeyi hissetme konusunda diğer herkesten daha iyi olduğunu öğrenmiştim. Ama Litharius'un tehlikeyi hissetmesine de yıldızları okumasına da gerek yoktu çünkü neredeyse ondan korkuyorlarmış gibi tehlikenin hiçbir türü ona biraz olsun yaklaşmıyordu. Belki de çevresindekilerin her zaman farkında oluşundan kaynaklıydı bu ama sebebi ne olursa olsun tehlike, Litharius'un yanına bir türlü varamıyordu. Onunla eşleştiğimde yanına gelmeyi başaracak tek tehlikenin ancak bana sinsice sokulmuş ya da bizzat kucağımda taşıdığım bir tehlike olacağından emindim.

Fangar altı ekibin altısında da yer almıyordu, elbette. O, ekibin başıydı ve ekibin başı olarak hiçbir grupta yer almamak seçimine sahipti. Adira, Fangar'ın korkaklık ettiğini düşünürken lacivert gözlü elfe karşı beslediği duyguları saklamak gibi bir çabaya girmeyen Melian ise Fangar'ın ekibin lideri olarak kendini dışarıda tutmasını akıllıca buluyordu. On iki kişinin en genci Balderik, Fangar'ın büyülü ormanlara girmesinin yasak olduğunu duymuştu ve Gözü Tek Ayron, sebebi ne olursa olsun bunun hiçbirimizi ilgilendirmediğini söylemişti.

Fangar'ın ormanlara girmemesi elbette çoğunun cesaretini kırdı. Kadim elfin girmeyeceği ya da giremeyeceği ormanlara bir avuç maceracı, tehlikeden başka ne bulacağını bile bilmeden dalmak zorundaydı ama elf, kimseyi bunun için zorlamamıştı da.

"Bekle," diye seslendi Litharius. Ben de bekledim. "Burada doğru olmayan bir şeyler var."

Ne demek istediğini anlamıştım. Açıklığa henüz varmamışken bile havada belli belirsiz bir kıpırtı vardı. İçinde sizden başka kimsenin bulunmadığı bir odaya giren kişiyi duymasanız, görmeseniz ya da o kişinin kokusunu almasanız bile bir başkasının varlığının size yaklaşmış olduğunu hissedersiniz. Sanırım bizi rahatsız eden de bu türden bir histi.

"Devam etmeliyiz, Litharius. Belli ki burada durmamız bizim için pek de yararlı olmayacak."

"Devam etmemizin yararlı olacağını nereden biliyorsun?"

Elbette bilmiyordum. Sadece... Devam etmek adına öyle olduğunu ummaktan başka elimden gelen hiçbir şey yoktu.

Böylece yürümeye devam ettik ve açıklığa nihayet vardığımızda daha önce görmüş olduğum yıldızların çoğu artık yerlerinde değildi. Belki de ayaklarım şimdi yüksekçe bir ağacın dalları yerine yere bastığından ve yıldızlara daha uzak olduğumdan tümünü göremiyordum.

"Herhangi bir kötülük seziyor musun?" diye sordum.

Litharius kendi çevresinde bir kez dönüp etrafa baktıktan sonra gözlerini ayaklarına ve ayaklarını çevreleyen kısa boylu çimlere çevirdi. Çattığı kaşlarının altındaki koyu renkli bakışlarını yerin altını görmeye çalışıyormuş gibi yerden kaldırmadı. "Hiçbir şey sezmiyorum. Sanki ormanın az öncekinden de cansız olan bir noktasındayız."

Ormanların içinde hayatın var olmadığı noktalar yoktur. Ama bu, büyülü ormanlar için geçerli olmayabilir. Ve kimse, gecenin bir yarısı, büyülü bir ormanın ölü kısmında olmak istemez.

Bir süre ağaçların arasındaki karanlığa bakmaktan çekinerek yüzümü gökyüzüne doğru kaldırdım durdum. Ve böylece tam da doğru zamanda, doğru yıldıza bakmış bulundum. Bakışlarımın üzerinde dinlendiği yıldız bir saniye vardı ve öteki saniye yoktu. Öylece sönmüştü.

"Yere değil, yukarıya bak, Litharius," diyerek maceracıyı kolundan dürttüm. "Yıldızlar..."

"Gidiyorlar."

"Gecenin en karanlık anı yaklaşıyor."

Büyülü ormanın ölü noktasında öylece dikilmek büyük bir aptallıktı, evet, ama Litharius'un uyarılarını dikkate almamak daha büyük bir aptallık olurdu. Bu yüzden kenara çekilmemiz, açıklıktan uzaklaşmamız gerektiğini söylediğinde apar topar en yakın ağaca doğru ilerledik.

Yıldızların tümüne yakını söndüğünde ve açıklığın derinlerinden kükremeye benzer bir ses işittiğimizde kalbimin duracağını sandım. Ağaçların bize ihanet etmeyeceğini umarak arkalarına saklandık ve sesin nereden -ya da

kimden- geldiğini anlamaya çalışırken sessizliğimizi koruduk.

Gürültü derinlerden geliyordu ama bu sesin sahibi kimse sanki her geçen saniye yeryüzüne daha fazla yaklaşıyor, bizi avlamaya hazır açgözlü bir canavar gibi hevesle hızlanıyordu. Arkasına saklandığım ağacın gövdesi bile ürpermiş gibi soğuktu. Kılıcını çekmiş Litharius'un yüzündeki tüm renklerin hızla yok olduğunu, gözleri olsaydı büyülü ağaçlar bile açıkça görebilirdi.

Canavarın yeri delmesiyle başım hızla Litharius'tan ona döndü. Bir kol gibiydi bu. Bir su canavarının kalınca koluna benziyordu. Derken ikinci kol da az önce üzerinde durduğumuz çimleri yardı ve ben burada olan bitenin ne olduğunu ancak üçüncü de gökyüzüne kavuştuğunda anladım.

Bunlar bir canavara ait ölümcül kollar değildi. Ortada canavar falan yoktu.

Aradığımızı bulmuştuk.

Efsanevi Okroma, *Dünya'nın Kökleri*, hemen önümüzdeydi.

Devasa Balsa ağaçları aceleleri varmış gibi süratle yükseliyor ve gökyüzüne vardıktan hemen sonra dallanıp yapraklara bürünüyorlardı.

Büyüyü pek çok kez gördüm. Tek bir renginin de gerçek bir sahibinin de olmadığını bilecek kadar çok gördüm hem de. Bazen bir cadının kafesinde tuttuğu küçük yaratıkların gözlerinde, bazen minicik şişelerde, bazen de içten gelen bir ışıkla parlayan özel yapım kılıçlarda... Ama o ana dek gördüğüm hiçbir büyü bu ağaçlar kadar büyülü değildi.

Zaman onlara sözünü geçiremiyordu sanki. Zaman, herhangi bir ağacın bu denli hızlı büyümesine izin vermezdi ama onlar için zaman önemsizdi. Bir hiçti. Duymadıkları bir melodi, dinlemedikleri bir öğretmendi.

Saniyeler sonra Okroma, tüm sakinlerini toplayarak tamamlanmıştı. Açıklık artık yoktu.

Birkaç saniye sessizliği dinledik. Litharius ne yapmamız gerektiğini benim gözlerimde bulacakmış gibi bana bakıyordu. Aynı şekilde ben de onu izliyordum.

Devasa yapraklar esen rüzgârla kımıldadı. Rüzgâr bizi es geçmeyip burada olduğumuzu gördüğünü anlatmak ister gibi kısa saçlarımın arasında oyalandı.

Balsa ağaçlarının çiçeklerinin oluşmasını bekliyordum. Ağaçlara zarar vermeyecek ancak çiçeklerinden ikisini alıp Fangar'a götürecektik. Fangar da diğer tüm maceracıların ödemelerinin kat be kat fazlasını bize yapacaktı çünkü şimdi burada, Okroma'da Litharius ve benden başka kimse yoktu.

Tuhaf görünümlü çiçekler oluşmaya başladığında kaç dakika geçmişti bilmiyordum. Ama bu çiçeklerin yalnızca görünmesi bile düşündüğüm kadar hızlı olmamıştı. Açan çiçekleri fark eder etmez Litharius bana döndü ve sesini çıkarırsa ağaçların onu duyacağından korkuyormuş gibi yalnızca ağzını oynatarak, "Git!" dedi. "Şimdi!"

Bu işi atlattıktan sonra, eve dönüp Kırık Sakal'daki masama oturduğumda başıma üşüşen herkese, tırmanmanın

maceracılar için ne kadar önemli bir beceri olduğunu anlatacaktım.

Ve herkes gittikten sonra barın arkasındaki yerinde bardakları kurulayan Talon'un önüne oturacak, ona tüm bu yolculuğun bir hata olmadığı konusunda hemfikir olup olmadığımızı soracaktım. Talon'u severdim. Ondan başka kimse, yeni yetme bir maceracıyken tavernalarındaki bir masayı sahiplenmeme izin vermemişti. Bir masaya sahip olmak önemlidir. Yardımınızı isteyen insanlar sizi tam olarak nerede bulacaklarını bilirler.

Ağaçların ne kadar büyük olduğunu önlerinde dikilene kadar gerçekten anlamamıştım belli ki. Ama ben kovulduğum hanlardan birinin beşinci katındaki odamda kalan uğurlu iğnemi almak için o taş binaya tırmanmıştım. Hiç de hantal olmayan huysuz ve devasa bir dağ trolünün omuzlarına çıkmıştım. Yalnızca bir çocukken hasta annem için komşumuzun ıhlamur ağacına dalmıştım ki bu içlerinden en tehlikeli olanıydı. Şimdi neredeyse pürüzsüz gibi gözüken bu ağaçlardan birinin gövdesine tırmanmak benim için o kadar zor olmamalıydı.

Olmadı da.

Ağaçlar her an uyanacak ve kımıldayacakmış gibi hissediyordum; bana kızacak ve beni cezalandıracaklarmış gibi... Ama öyle olmadı. Tırmandığım ağaç hareketsiz kaldı. Belki de neyin peşinde olduğumu görmek istiyordu.

Dallardan birine vardığımda sıkıca tutunup kendimi ona doğru kaldırdım. Ve böylece, tıpkı ağaçların birkaç saniyede var olması gibi, birkaç saniyede ben de onların arasındaydım.

Bulunduğum yerden Litharius'u görmeye çalıştım ama kumral saçları karanlığa karışarak koyulaşmış olmalıydı. Şimdi bile gizleniyordu, akıllıca olan da buydu. Olur da düşersem beni tutmak için zamanında ağacın dibine varabilip varamayacağını merak ettim. Ya da koşup koşmayacağını.

Dalın uçlarına doğru bakındım. Beyaz çiçekler henüz fazla açılmamış olmakla beraber ketum bir lale kadar kapalı da değillerdi. Büyü ne kadar doğal gözükmüyorsa bu çiçekler o kadar doğal geliyordu göze. Sıradanlarmış, tonla altın etmezlermiş gibiydi. Genç bir sevgilinin camının önünde heba olacak, kuruyup gidecek türden çiçeklerdi. Güzellerdi. Ama onları bu devasa ağaçların dallarından başka herhangi bir yerde gören bir maceracı, büyülü olduklarını düşünmezdi.

Çiçeklerden birinin olduğu dala yanaştım iyice. Kolumun uzanabileceğinden biraz daha uzaktaydı şimdi. Göremediği yıldızlara âşıkmış gibi iyice yukarı uzanmış, gecenin rengi yoğun olduğundan beyazdan çok mavi renge bürünmüştü.

Bedenimi o tarafa doğru eğdiğimde artık bir kol mesafesi kadar uzağımdaydı.

Annem ölmeden bir yıl kadar önce adımın "sadakat" anlamına geldiğini söylemişti. Ben doğana dek aklında bu ismin olmadığını ama beni görünce zihninde beliren bu ismin bana uygun olduğunu düşündüğünü de. Bunu bilmeden çok önce bile sadakatin benim büyük bir parçam olduğunun bilincindeydim. Ve adımı hakkını vererek taşıdığımı öğrendiğimde dürüst bir çocuk olarak bununla duyduğum gurur hiç de küçük değildi. İlerleyen zamanlarda da sadakate de dürüstlüğe de bir kez olsun ihanet etmedim. Tırmanmayı bilen bir maceracı olarak önüme bu ikisine de sırt çevirmemi gerektiren çok fazla iş düşmüş olmasına rağmen hem de.

Şimdi, önümdeki çiçeğe uzanmış dururken sadakatimi ömrümde belki de ilk kez sorguladım. Fangar'a olan bağlılığım büyüktü, bana bir iş vermişti ve bu iş, benden taraftaki gerekliliklerini henüz yerine getirmemiş olduğumdan henüz tamamlanmamıştı.

Ama içimde filizlenen başka bir bağlılık da vardı. Bu çiçeğe, bu ağaca ve bu ormana karşı, dünyaya ve onun köklerine duyduğum bağlılık yalnızca büyük değil, devasaydı.

Bu çiçek bana ait değildi. Kimseye ait değildi ve kimseye ait olmamalıydı da.

Elim uzanmış öylece dururken aklıma bir zamanlar eski bir tavernada şarkı söyleyen, bu ormanların karanlığından daha koyu renkli saçları olan bir kız geldi. Mor perdelerin önünde bir tanrıçadan farksız duran kızın çaldığı müzik aletinin adını o zamanlar bilmiyordum. Hâlâ bilmiyorum

ama söylediği şarkının her nasılsa tam bu ana kadar zihnime bir daha uğradığını görmemiştim. Şarkısı kısa ama akılda kalıcıydı. Bunca yıl sonra bile tüm dizelerini hatırlıyordum.

Dünyanın kökleri hatırlar,

Işığı getirirler karanlıktan,

Sonsuz aydınlık uğruna,

Bırakmazlar kimseyi arkada.

Varlardı en başta,

Ve kalacak hepsi ayakta,

Dünyanın son anısına,

Ve son parçasına kadar.

"Ne yapıyorsun?" diye seslendi Litharius. Sesini duyurabilmek adına biraz bağırmayı gerekli görmüştü. Bu yüzden onu duyan başkaları da olduğunu görmekten korkarak hemen etrafına bakındı. "Fazla vaktimiz yok, Faye!"

Hızla indim ağaçtan, öyle ki ayaklarım daha önce yere hiç basmamış da bunun için can atıyorlarmış gibiydi. İner inmez tökezledim ve ağacın dibine dek gelmiş olan Litharius beni henüz düşmeden tekrar ayağa kaldırdı. Kaşlarının iç kısımları yukarı kalkmış, bakışları merakla ve endişeyle parlarken benim iki gözüm arasında mekik dokuyordu. "Ne oldu?" diye sordu.

Buna karşılık benim söyleyebildiğim tek kelime, "Yapamayız," oldu.

Geçerli bir açıklamam yoktu ve bu büyüyle sarılı ormanlardan sağ salim çıksak bile Fangar çiçeğe bu kadar yaklaşmışken geçerli bir açıklamam olmadan ona ihanet ettiğimi öğrenirse ne olurdu bilmiyordum. Yaşamıma son vermek gibi bir karara varmazsa kendimi affettirmek adına yapabileceğim tek şey yaşlı elfe Okroma'nın yerini gösteren bir harita çizmek olurdu. Doğruluğu mutlak olmayan bir harita...

Litharius, elbette ikna olmadı. Onun yerinde olsaydım ben de aynı onun yaptığı gibi ağaca doğru bir hamlede bulunur, haftalarca uğraştıktan sonra nihayet bulduğumuzda Faye'nin almamaya karar verdiği o çiçeğe uzanmak için elimden geleni yapardım.

Onu kolundan yakalayıp durdurdum. "Yapma."

"Bana tek bir sebep ver, Faye. Tek bir sebep ve Fangar'ın maruz kalacağımız, bizden de eski öfkesine değsin."

İçimden bir ses, demek istiyordum. İçimden bir ses onu alma*mamız* söylüyor.

Bu, kuşkusuz, bir sebepti ama Litharius'un istediği türden bir sebep değildi.

Ama aklıma geldiği andan beri zihnimde koşuşturup duran o şarkının dizeleri birden içimdeki bu hissi geçerli kıldı. "Bırakmazlar kimseyi arkada... İşte bu!"

Litharius bir şeyler sormuş olmalı ama yüksek sesle düşünmekle ve zihnimdeki parçaları kovalamakla meşgul olduğumdan sorusunun tek kelimesini duymadım.

"Sonsuz aydınlık uğruna, bırakmazlar kimseyi arkada. Litharius... Bu ağaçları arayan tüm o maceracılar ve

gezginlerin hiçbiri geri dönmedi ama büyülü ormanlarda kayboldukları ya da delirdikleri için değil."

"Ne demek istiyorsun?"

Parçaların birbirine uymasıyla heyecanlanmış, bir ileri bir geri yürümeye başlamıştım. "Okroma'yı buldular, hepsi değilse de kimisi. Ama Okroma ışığının çalınmasına müsaade etmedi. Sonsuz aydınlık uğruna, bırakmazlar *onu çalan* kimseyi arkada... Evet... Evet, böyle."

Kızın söylediği melodiyle şarkıyı mırıldanmaya başladığımda zavallı Litharius aklımı kaçırdığımı düşünmeye başlamış olmalıydı. Pelerinin altındaki göğsü hızla inip kalkıyordu. Ancak beni omuzlarımdan tutup sarstığı vakit şarkıyı bir kenara koydum. "Faye!"

"Bu ağaçlar, Litharius... sıradan ağaçlar değil. Çiçekleri de ne kadar öyle görünüyor olsalar da sıradan çiçekler değil."

"Tanrı aşkına, Faye! Ne tür bir büyünün altındasın?" Çantasını önüne aldıktan sonra diz çöküp çantasının iksirler ve panzehirler bölmesinden bana şifa olacağını düşündüğü şişe hangisiyse onu aramaya koyuldu.

Ben de hemen önünde diz çöktüm ve onu bileklerinden yakalayarak durdurdum. Sakin konuşursam delirmemiş olduğumu anlayacağını umarak, "Bu ağaçlar, ışık ağaçları," dedim. Ama kulağa umduğum kadar aklı başında biri gibi gelmediğimi fark ettim.

Tam o anda, Okroma beni duymuş ve daha tam olarak anlayamadığım bir şeyi zavallıca açıklama çabalarımı görmüş gibi hareketlendi. Çiçekler açmaya ve ağaçlar yapraklarını dökmeye başladıktan hemen sonra meyveler oluştu. Beyaz renkli meyveler, karanlığa alışmış gözlerimiz

için öyle parlaktı ki ben ellerimle gözlerimi kapatırken Litharius da aynısını yaptı.

Sonra, gözlerimi açabilecek durumda olduğuma inandığım vakit, etraf sabahtan farksızdı. Öyle büyüleyiciydi ki... Devasa ağaçların dallarında ışıklar vardı. Sanki az önce gökyüzünde görevleri başında olan yıldızlar, havada asılı durmaktan yorulmuş ve dinlenmek için bu ağaçların dallarına oturmuşlardı. Ya da belki de yıldızlar, bu ışıkları kıskandıklarından onlar geldikleri yere dönene kadar bir süreliğine ortadan kaybolmuşlardı, kim bilir?

Işıklar etrafımızı aydınlatıyor, çevrede bulunmaları ihtimal dâhilinde olan yırtıcıları kendilerinden ve bizden uzaklaştırıyorlardı.

Şaşkınlığım geçtikten sonra Litharius'a döndüm. Saçlarının rengi dönmüş, ışıkların parıltısı kocaman açılan gözlerine yerleşmişti. Belli ki onun şaşkınlığı olduğu yerde duruyordu hâlâ. Bakışlarını ağaçlardan ayırmadan, "Nasıl anladın?" diye sordu.

Gülümseyip ağaçlara döndüm. Hâlâ buradayken bu ölümsüz ve büyülü ışıltının tadını çıkarmak istiyordum. "Geçmişten bir şarkı bana yardım etti."

Ama bu parlak huzur uzun sürmedi. Ortalık şimdi gündüz kadar aydınlık olduğundan karşıdan gelen kişi görüş alanımıza girer girmez fark ettik onu.

Ayın yeryüzündeki suretiydi sanki. Yıldızlar aslında sönükmüş de parlayabilmek için onun ışığını yansıtıyormuş gibiydi. Yıldızların tümü onun ışığıyla parlıyor ama o, yine de ışıltısından hiçbir şey kaybetmiyordu. Yürüyüşü farklıydı. Daha önce görmediğim bir telaşsızlık vardı

omuzlarında. Yüzü de yürüyüşü gibi dingindi. Bu kadının ışığı, şüphesiz, ölümlü değildi.

Litharius bıçağını çektiğinde kadın durdu. Yüzünden ne düşündüğü anlaşılmıyordu ama başını yavaşça yana yatırdığında kafasının karışmış olduğunu düşündüm.

Başını tekrar doğrulttuğunda parlak beyaz renkteki dümdüz saçlarının altından yalnızca sivri uçları gözüken uzun kulakları titredi. Bu kadında insani olan ve olmayan pek çok şey vardı. Her şeyden önce, o kadar güzeldi ki... Çocukken annemin anlattığı masallardaki kadınlar kadar güzeldi. Olmak istediğim kadar güzeldi. Hatta belki ondan daha fazla.

Neden sonra kadın bize doğru ilerlemeye devam etti ve yakın ama güvenli bir mesafede olana dek durmadı.

Gözleri o kadar iriydi ki tüm bu ışığın onu rahatsız etmemesi imkânsızdı. Öte yandan aklım, kadının insani gözlere sahip olmadığına inanacak kadar çalışıyordu. "Yabancılar..." dedi ve sesi kulaklarıma herhangi bir tavernada duyduğum herhangi bir çalgının sesinden daha güzel geldi. "Sizi bu derin ormana getiren nedir?"

"*Maceracılar*," diye düzelttim onu. "Buraya bir iş için geldik."

Başını yine eğdi yana doğru. "Peki, bu iş nedir?"

Litharius bana baktı. Bu soruyu cevaplayacak kadar yürekli değildi ve benim öyle olduğuma inanıyor olmalıydı. Başarısız olduğumuz bir işi itiraf etmek... Düşündüğümden daha zordu ve buradan çıkabilirsek bu açıklamayı bir de Fangar'a yapmam gerekecekti.

Derin bir nefes alırken omuzlarım dikleşti. "Okroma'yı bulmak," dedim zavallıca. Devamını söyleyebilecek kadar cesareti göğsümde toplayamamıştım henüz ama kadın hayli zamandır cevap vermemizi bekliyordu.

"Demek onun için bu ismi kullanıyorsunuz. Pekâlâ, onu buldunuz."

"Ve büyülü çiçeklerinden ikisini almak."

"Anlıyorum," dedi ama yine başını yavaşça yana eğdi. "Ve bu işi yerine getirmemeyi tercih ettin..."

"Faye," diye tanıttım kendimi. Üstü kapalı bir şekilde adımı sorduğu izlenimine kapılmıştım. Litharius'un omuzları adımı duyduğunda biraz olsun gevşedi.

"Faye..." diye tekrarladı kadın. Bunu yaparken başı ilgilendiğini belli edercesine hızla düzeldi. "Bu işi yerine getirmemeyi neden tercih ettin, Faye?"

Litharius'u göremediğini düşünmeye başlamıştım. Ona tek bir bakış atmıyor, yüzünü ondan yana çevirmiyordu bile. Litharius da onu dinliyormuş gibi gözükmüyordu hiç. Bunu fark etmemle aklıma korkunç bir düşünce uğradı. Belki de bu kadının sureti ona bakan kişiye göre şekilleniyor ve değişiyordu. Benim gözlerimde elfe benziyordu ama ne tür bir canlı olduğunu nereden bilebilirdim ki?

"Bilmiyorum," diye dürüstçe yanıtladım sorusunu. Varlığı yüzünden duyduğum çekingenlik de korku da birkaç dakika öncesine kıyasla daha fazlaydı. "Gerçekten bilmiyorum."

Kadın gülümsedi. "Faye, adının nereden geldiğini biliyor musun?"

"Bağlılık anlamına geldiğini biliyorum."

"Bu doğru. Kime bağlı olduğunu biliyor musun, peki?"

Başımı iki yana salladım. Artık bilmiyordum.

"Küçük ahali." Kadın bir kez daha gülümsedi. "İsimleri *Meşeruhu*'ydu ama biz onlara *gümbürtü* derdik. Küçük olmalarına rağmen öyle çok ses çıkarırlardı ki... Kahvaltıda inci mumu ve zambak özü yemeye bayılırlardı. Şakacı bir halktı, sizin Okroma adını verdiğiniz bu koruya sırf ağaçları kızdırmak için *Puslu Koru* derlerdi. Ama ağaçlar onların şakalarına aldırmazdı. Birbirlerine derinden bağlılardı."

Geçmişi anımsamasıyla hüzünlenmişe benzeyen bu kadın anlatmaya ara verdiğinde Litharius nihayet sessizliğinden kurtuldu ve ona neden küçük ahaliden çoktan ölmüşler gibi bahsettiğini sordu.

"Belki de çoktan ölmüşlerdir," diye hüzünle iç çekti kadın. "Okroma'nın çevresindeki zambaklar soldu. İnci mumu tükendi ve meşeruhları çok sevdikleri ağaçları da evlerini de terk etmek zorunda kaldı. Bu, çok uzun yıllar önceydi, ben buralarda yeniydim ve insanların bölgelerine gitmek için yola çıktıkları günden beri meşeruhlarını bir daha hiç görmedim. Ama Okroma'dan insanlara bahsetmiş olmalılar. Bunun için ağaçlar onları hiç suçlamadı çünkü sevdiklerini anmaya ihtiyaçları olduğunu biliyorlardı. Yine de Okroma boş durmadı, insanlar büyülü ışık ağaçlarını aramaya devam ettikçe Okroma kendini güvene aldı. İnsanlar onu bulamasın diye etrafına büyülü ormanlardan devasa bir labirent ördü. Evet, belki meşeruhları çoktan öldü. Ama belki de Okroma kendini öyle iyi gizledi ki küçük ahali bile ona çıkan yolu bir daha bulamadı. Bu büyülü koru, kendini insanlara karşı sakınmayı başardı ama çok sevdiği meşeruhlarının şakalarını da şarkılarını da tekrar duymadı." Kısa bir sessizlikten sonra devam

ettiğinde sesindeki hüzün kaybolmuştu bile. "Senin ismin, Faye, belli ki meşeruhlarının liderinden geliyor. Onu da bu isimle çağırırdık. Yaramaz ve hareketli olmasının yanı sıra aklı başındaydı da. Dostlarını hayatta kalabilmeleri adına evlerinden uzaklaştırmak gibi büyük ve güç bir karar verdi. Nihayet insanlara vardığında bir tür anlaşma karşılığı senin neslini kutsamış olmalı. Korkarım bunun hikâyesini hiçbir zaman dinleyemeyeceğiz. Ama küçük ahalinin büyüsü kendilerinden önemli izler taşır ve bu izlerin etkileri nesiller boyu devam eder. Meşeruhu, atalarını büyülerken onun kendi evine olan bağlılığı da şimdi senin taşıdığın kana geçmiş olmalı. Meşeruhu Faye'nin ismi seni *bulmuş*. Ve onun Okroma'ya olan bağlılığı da öyle."

Litharius kıpırdamadan beni izlerken ben de tek bir kasımı bile oynatmadım. Bu bilgiyle ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Ya da bu bilgiyle herhangi bir şey yapıp yapmayacağımı. "Okroma'yı bulan ilk maceracılar Litharius ve ben değiliz, değil mi?" diye sordum. "Başkaları da oldu."

"Litharius..." dedi kadın gülümseyerek, adının ağzında bırakacağı tadı merak ediyormuş gibi. Kısa bir an Litharius'a baktıktan sonra bana döndü. "Hayır. Bu ağaçların dallarındaki ilk ayak izleri size ait değil. Ve sizin buraya geldiğinizi ağaçlara unutturacak nice yeni ayak izleri de olacak."

"Diğerlerine ne oldu?" diye sordu Litharius, merakına yenik düşerek. Belki bu soruyla bizi bekleyen geleceğe dair birkaç şey öğreneceğini umuyordu. "Hiçbiri dönmedi."

"Onlar açgözlü kimselerdi. Kendilerine olan bağlılıkları dünyalarına olan bağlılığın önüne geçmişti. Dünyaya aydınlığı bahşedecek ışıklara dönüşmek üzere olan çiçekleri koparırken duraksamadılar bile." Aklında beliren anılardan

olsa gerek, kısa bir anlığına durdu. "Ağaçlar onları cezalandırdı ve karanlığı toplamak için dibe dönecekleri zaman maceracıları da yanlarında götürdüler. Ağaçlar topladıkları karanlığı aydınlığa dönüştürmek için tekrar yeryüzüne çıktıklarında ise insanları geri getirmediler."

Okroma'yı bulabilecek kadar donanımlı nice kılıç ustaları, iz sürücüler ve maceracılar, kelimenin tam anlamıyla yer tarafından yutulmuştu. Öylece. Canlı canlı gömülmüşlerdi. Kinci ağaçlar onları affetmemiş, ölülerini bile bırakmamıştı.

"Ama siz sonsuz aydınlığın önünde durmadınız ve onlara zarar vermediniz," diye devam etti. "Ben bu korunun üç muhafızından biriyim. Onların dilinden anlarım ve şu kadarını söyleyebilirim: Ağaçlar size kızgın değil."

Ağaçların öfkesinin neye benzeyebileceğini öğrendikten sonra Fangar'ın muhtemel öfkesi gözüme o kadar da korkunç gelmemeliydi artık. Ama öyle olmadı. Çünkü ağaçların kızgınlığı koca bir fırın gibi sıcak olurdu ve işimizi birkaç saniyede bitirirdi. Öte yandan Fangar'ın ölümsüz yaşamı boyunca içinde birikip soğumuş öfkesinin bize neler yapabileceğini kim bilebilirdi?

"Keşke Fangar da bize kızgın olmasa," dedi Litharius, aklımı okumuş gibi. "Belki sonsuza dek ondan kaçmanın bir yolunu bulabiliriz."

Fangar'ın adını duyan kadının kulakları titrerken kusursuz düzlükteki saçları hareket etti. Tek kaşını kaldırarak, "Fangar mı?" diye sordu. "Yeminkıran Fangar mı?"

Bu lakabı daha önce hiç duymamış ya da Fangar'ı pek tanımıyor olsam da ona uygun bir isim olduğunu düşünerek

başımı salladım. "Lacivert gözlü elf," dedim. "Onu tanıyor musunuz?"

Kadın gülümsedi. "Bir zamanlar tanıyordum. Ya da belki de tanıdığımı sanıyordum." Bileğindeki minik, parlak boncuklardan yapılmış bileziği usulca çıkardı. Dolunay gibi gözüken beyaz boncuklardan beşini serbest bıraktı ve bana yaklaşarak elimi açmamı söyledikten hemen sonra boncukları usulca avucuma bıraktı. "Bu boncuklar büyülü aytaşından yapılmadır. Karanlıkta parlarlar ve dünya üzerine gece çökünce parıldayan diğer her şeyde olduğu gibi onların ışığı da Okroma'dan gelir. Balsa çiçekleri dışında ışığı Okroma'dan gelen diğer şeylerden daha güçlü bir ışık yayarlar çünkü her kırk yılda bir, doğrudan ağaçların dibindeki topraktan çıkarlar. Size orman labirentinden çıkarken yol gösterecek, bir kez ay ışığına ulaştığınızda sönmüş gibi gözükecekler. Etrafınız bildiğiniz ağaçlarla kaplı olduğunda Yeminkıran'ı bulun ve bunları ona verirken Elirel'in selamıyla iyi dileklerini beraberinizde getirdiğinizi söyleyin. Elbette bu boncukların tıpkı çiçekler gibi işe yarayacağını da. Kızgınlığı yatışacak ve ödemenizi yapacaktır."

Avucumda usulca, ışıkları hiç titreşmeden parıldayan taşlar, minik perilere benziyorlardı. "Ona neden *Yeminkıran* diyorsunuz?"

Ağaçlardan birinin ışığı titreyince Elirel, gözlerinde eksilen bir ışıkla arkasını döndü. Sırtından aşağı süzülen saçları öndekilere kıyasla daha uzundu. "Bu, bir başka kişiye ve bir başka zamana ait bir öykü," dedi bize dönmeden. "Korkarım gitme vaktiniz geldi. Ağaçların da öyle."

"Teşekkür ederiz," dedi Litharius. "Her şey için."

"İyi yolculuklar, maceracı Litharius. Işıkla olan güçlü bağın hiç incelmesin. Ve sen Faye... Umarım bir gün meşe-ruhlarını bulursun ve ihtiyacın olanı onlardan öğrenirsin. Yolunuzun bu kadar doğuya bir daha hiç düşmemesini diliyorum. Bu ormanlar insanlar için tekin değildir. Ve bazı elfler için de öyle."

Elirel bize veda ettikten sonra ağaçların arasında, aynı telaşsız adımlarla, kayboldu ve onunla olan karşılaşmamız böylece sona erdi.

Büyülü aytaşı boncukları gerçekten de labirentten çıkarken bize yol gösterdi. Sessizlik biraz olsun değişmemişti ama yol, geldiğimiz kadar karanlık değildi şimdi. Boncukların Balsa ağaçlarından uzaklaştıkça titrekleşen ışığında görebildiğim taşlar vardı. Bu taşların üzerinde yosunlar ve ağaçların gövdelerinde yetişmiş tuhaf, renksiz mantarlar vardı. Ama bazı şeyler vardı ki maceracılar bu ormana girdiklerinde etraflarını görebiliyor olsalardı ormanın derinliklerine inmeyi göze almaz ve geldikleri yoldan hemen geri dönerlerdi.

Ölü noktalar... Bu kadar korkunç gözükebileceklerini düşünmemiş olmam aptallıktı.

Çürümüş ağaçların sivri, çıplak dalları ve solmuş ya da solmak üzere olan çimler... Yaralı ya da ölü ağaç kütüklerinin tabanlarından çıkmış ölü adamın parmakları diye bilinen mantarlar... Birileri yerin dibine çekilmiş ve can vermeden önce yukarı çıkmaya çalışırken yalnızca parmakları yeryüzünü bulabilmiş gibi görünüyordu. Bu mantarları ilk gördüğümüzde Litharius derin, keskin bir nefes aldı. Görünürde hiç kemik olmadığından bunların insanlara ait parmaklar olmadığını anladık ama bu kanıya varana dek yaşadığımız saniyeler cehennemden farksızdı.

Çevremizi saran büyü kulaklarımızdan ve burun deliklerimizden zihnimize giden yolu bulmaya başlamıştı bile. Labirentten çıkana kadar durmadık. Dursaydık olabilecekleri bilmiyorduk ve öğrenmeye de niyetimiz yoktu. Tek istediğimiz bu yolculuğun bir an önce sonlanmasıydı.

Nihayet labirentten çıktığımızda uzaklarda, ay ışığının aydınlattığı kenti gördük. Kaç gece geçmişti bilmiyorduk. Arkamızda kalan karanlık, koyuluğundan hiçbir şey kaybetmemişken büyülü boncuklar sönerek kemik bir bileziğe aitlermiş gibi görünen sıradan boncuklara dönüşmüştü. Fangar'ı nerede bulacağımızı biliyorduk.

"Hazır mısın?" diye sordum.

"Neye?"

Şöhret ve zenginliğe ya da işkence ve sefalete... "Her neyle karşılaşacaksak ona."

"Değilim, Faye. Sen hazır mısın?"

"Ben de değilim. Ama bu bir şeyleri değiştirmeyecek, öyle değil mi?"

Litharius omuz silkti. "Eh, en azından yalnız değiliz. Her neyle yüzleşeceksek birlikte yüzleşeceğiz. Bunu bilmek korkumun birazını alıp götürüyor. Neden bilmiyorum."

Ne demek istediğini anlıyordum. Litharius ve ben iyi bir takım olmuştuk ve içimden bir ses, birlikte çıkacağımız son maceranın bu olmadığını söylüyordu.

Kırık Sakal'a dinlendikten ya da en azından yıkandıktan sonra gidebilirdik. Ama bunu neden yapacaktık ki? Yüzleşmek korkunç olsa da ne kadar erken olursa o kadar iyiydi. Bir de karnımızın gerçekten aç olması konusu vardı. Erzağımız biteli bir günden fazla oluyordu belki.

Taverna ilk göründüğünde hissettiklerimi anlamak zordu. Eve dönmüş gibi hissediyor olsam da nasıl karşılanacağımı bilmediğimden evi saran bir tehlike görmüşüm gibi gelmişti bana. Hemen arkamda duran Litharius ellerini omuzlarıma koyduğunda içimden ona çıkışmak gelmedi. "Öteki tarafta da ekip arkadaşım olur musun?" diye sordu.

"Öteki tarafta da ekip arkadaşın olmayı çok isterim, Litharius. Ama göreceksin... Bize bir şey olmayacak."

Ve tavernaya doğru ilerledik.

Yalnızca varlığımızın bu tür bir etki yaratacağını kim bilebilirdi? İnsanlar, bize bir çift hayaletten başka bir şey değilmişiz gibi bakıyordu. Kimileri kapıya bakıyor, belki de dosdoğru kapının içinden geçtiğimizi düşünüyordu.

Sonra bir yerlerden bir adamın hayretle, "Döndüler," dediğini duydum. "Sahiden de geri döndüler!"

Etrafımızda toplanan kalabalık karşısında ne kadar gurur duysam da bir tarafım kirli giysilerim, dağınık saçım ve berbat kokum yüzünden utandı. Ama maceracı olmak demek kirli giysiler, dağınık saçlar ve berbat kokmak demekti, insanlar da buna aldırış ediyor gibi gözükmüyorlardı.

Uzun, ince bir figür kalabalığı yararak bize doğru yaklaştı. Lacivert gözleri daha önce hiç olmadığı kadar çok gölgeyle doluydu. Nihayet bize ulaştığında, "Nerede o?" diye sordu.

Litharius'un hakkını teslim etmeliyim, tek bir kası bile seğirmediğinden ne kadar korkuyor olsa da bunu açık etmedi. "Sana tıpkı çiçekler gibi işe yarayacak başka bir şey getirdik," dediğinde de sesi hiç titremedi.

Ama Fangar acımasızdı. Elfin savurduğu yumruk öyle şiddetliydi ki tüm kalabalık anında sessizleşirken Litharius yere düştü.

Fangar'ın yumruğu hiç vakit kaybetmeden kendini bir kez daha havada bulduğunda, "Dur!" diye bağırdım. Bir avucum Fangar'a dönmüş çaresizce dururken öteki elimle Litharius'u ayaklarının üzerine kaldırmaya çalışıyordum. "Elirel! O söyledi bunu bize!"

Beyaz saçlı elfin adını duyan Fangar'ın kolu havada asılı kaldı önce. Sonra yavaşça yana düştü. Gözlerindeki karanlık tüm yüzüne yayılırken, "Elirel mi?" diye sordu.

"Sana onun selamını ve iyi dileklerini getirmemizi istedi! Bu boncukların tıpkı çiçekler gibi işe yarayacağını söyledi! Ne demek istediğini bilmiyorum ama lütfen..." Ne söylemek istediğimi bilmediğimden devamını getirmedim.

Fangar boncukları elimden alırken çok hızlı davrandı, öyle ki onları tam olarak görüp görmediğinden emin olamadım.

Litharius ayağa kalkmayı başardığında elf Fangar'ın bakışları uzaklarda bir yerlerdeydi. "Ödemeniz yapılacak," dedi ve tavernadan büyük adımlarla uzaklaştı. Öylece bakakaldım. Önce onun sırtına, ardından tavernanın sertçe kapanan gıcırtılı kapısına.

Bunca insanın böyle bir sessizliği koruması şaşılacak şeydi. Ama sonra Talon öne çıktı. Yüzüme baktı. Belki de uzun bir süredir beni tekrar gördüğünde, *ben sana söylemiştim*, demek vardı aklında. Ama bunu yapmak yerine gülümsedi ve "Bu ikisinin şerefine, bu gece tüm içkiler benden!" dedi. Tavernadaki insanların neşeli bağırışları

geceye karışırken Fangar'a ulaştı mı hiç bilmedim. Çünkü Fangar'ı bir daha görmedik.

Kimileri ölümlü toprakları terk ettiğini söylerken kimileri bir zamanlar kovulmuş olduğu elf ormanlarına geri döndüğünü anlattı. Yaşlı elf öldüyse bile hakkındaki söylentiler hiç durulmadığı gibi ona dair kesin birkaç şey bilen insanların sayısı da bir elin parmaklarını hiç geçmedi.

Bize Fangar'ın söz verdiği ödemeyi yapan, yalnızca bu iş için bizzat elf tarafından tutulmuş sıradan bir adamdı. O bile Fangar'la ilgili hiçbir şey bilmiyordu. "Sadece işimi yapıyorum," demişti. Ve bize söylediklerinin tümü bundan ibaretti.

Litharius ve benim yaşamlarımız bu işten sonra bütünüyle değişti. Öyle ki gözde maceracılarız artık. İnsanlar bize iş vermediklerinde anlatacağımız hikâyeleri dinlemek için Kırık Sakal'da paylaştığımız masaya geliyorlar şimdilerde. Bize içecekler ısmarlayıp söylentilerin ne kadarının doğru olduğunu soruyorlar. Ve genelde çoğu palavradan ibaret oluyor elbette. Bu da her seferinde aklıma Fangar'ı getiriyor. Onun hakkında duyduğum pek çok şeyden yalnızca birinin -diğerlerinin bilmediği tek birinin- doğruluğundan eminim. O da adının belki başka bir zamandaki, belki başka bir yerdeki bazı kimseler için Yeminkıran olduğu, hepsi bu.

Her ne kadar araştırdıysam ve kütüphanenin altını üstüne getirdiysem de meşeruhu Faye ya da benim soyuma olan etkisi hakkında hiçbir bilgiye ulaşamadım. Bir noktaya dek öyle çok çabaladım ki geceleri uykusuz kaldığımdan öğle vakti Litharius'la ettiğimiz sohbetler sırasında uyuyakaldığım oldu. Araştırmalarıma ve kitaplar arasında geçen uykusuz gecelere bir son verme kararını alışım, endişelenen

macera arkadaşımın bana söylediği, kendine ait olmayan ama bugüne dek duyduğum en bilgece cümleyle gerçekleşti:

"Belki bu da bir başka kişiye ve bir başka zamana ait bir öyküdür, Faye."

Ninova

III

BİLİNMEDİK PORTLER

Ben dağların arasına sızan ışığım. Ben müziğim, özgür bir ruh ve ışığın bağlayıcısıyım.

Ancak uyandığında bunların hiçbiri değildi aklında. Kim olduğunu ya da nerede bulunduğunu bilmiyordu, neye benzediğini de hatırlamıyordu; duyduklarını anlayamıyor, gördüklerini anlamlandıramıyordu.

Hep böyle olurdu. Gecenin bir vakti uyandıktan sonra olan biteni hemen anlayamazdı. Ancak sonra farkına varırdı etraftaki çerçevelerin, koyu renk duvarların ve odanın bir ucunda duran piyanonun. Çok sonra işitirdi saatin tıkırtısını ve camın öte tarafındaki kuvvetli rüzgârı.

Köşedeki karanlığa iyice sinmiş, koyu renkli ve ütüsü bozuk bir ceket giymiş adamı fark etmezdi ama adamın gözleri hep onun üstünde olurdu. Öyle ki göz kırpmayı dahi unutan adamın bu karşılaşmadan sonra kuruyan gözleri için damla kullanması gerekirdi.

Birliktelik onlar için söz konusu değildi. Bir zamanlar mümkün olduysa bile artık birbirlerine ulaşmalarının imkânı yoktu. Kesişmesi mümkün olmayan iki farklı

yaşamda yürüyorlar ve bir perdenin iki tarafında yaşıyorlardı. Perde acımasızdı, sertti, kalındı.

Ancak her zaman böyle olduğunu söylemek doğru olmazdı. Nihayetinde, en sert ağaçların bile yumuşadığı, en gergin tellerin bile gevşediği olurdu. Perde de her zaman bu kadar inatçı değildi.

Adam bunu öğreneli epey zaman oluyordu ama kadını ne zaman görse onu ilk kez -yaptığı anlaşmadan sonra ilk kez- gördüğü zamanki gibi hayrete uğruyordu. Remington, adamın adı buydu ve kadının aksine gecenin bir yarısı da uyansa, sabahın ilk ışıklarında da uyusa adını unuttuğu hiç olmazdı. Ya da kadının adı zihninde hiç başka düşüncelere dolaşıp kendini gizlemezdi. Olympia'nın adı, zihnindeki tertemiz, diğer düşüncelerden bütünüyle ayrılmış, kendine ait görkemli bir sarayda dururdu.

Remington bu gecelerde hiçbir zaman Olympia'ya fazla yaklaşmazdı. Olympia'nın onu göremeyeceğini biliyordu elbette, perde incelmişse de ortadan kaybolmuş değildi. Ona dokunamaz, kokusunu içine çekemezdi ama onu tekrar, bu odada görebiliyordu ve bunun için kendini şanslı sayıyordu.

Öyleydi de.

Ölüm'ün insanlardan nefret etmek gibi bir özelliği yoktu ama kuşkusuz, gözdeleri vardı ve Remington'u yaşamdan bile çok severdi. Öyle çok ki onu daha gördüğü ilk an almak istemişti ve Remington'un doğduğunda durmuş olan minicik kalbi, hekimlerin uğraşları sonucu tekrar atmaya başlamıştı. Ölüm, onu yaşamdan çok seviyor diye yaşam, Remington'dan hoşlanmıyor değildi ya sonuçta.

Ölümün ve yaşamın, siyahın ve beyazın, bitmez çelişkilerle sonsuz zıtlıkların derinden sevdiği bu adamın gönlünü kaptırdığı kadın da kendinin tam zıttı olacaktı elbette.

Remington, Olympia'yı ilk gördüğünde ona çekiliyor oluşuna biraz olsun şaşırmamıştı. Kendi kömür karası saçlarının aksine Olympia'nın altın sarısı saçlarını ya da kendi solgun tenine hiç benzemeyen parlak cildini biraz olsun farklı bulmamıştı. Remington, farklılıklarda küçüklü büyüklü benzerlikler görmeyi bilirdi. Siyahın beyazdan, aydınlığın karanlıktan ya da ölümün yaşamdan pek de farklı olmadığına inanırdı. Bu yüzden onun gözünde, epey büyük bir kutlamada gördüğü bu soylu, uzun boyunlu ve inci kolyeli kadın, küçük bir okulda öğretmenlik yapan Remington'dan o kadar da ayrı değildi. O kutlamaya ne için gittiğini de kim tarafından davet edildiğini de hatırlamıyordu bugünlerde.

Şimdi karşısında güneş gibi parlayan Olympia, etrafına bakındı. Henüz keskinleşmeye başlamamış bakışları dikildiği karanlık köşeye döndüğünde Remington'un nefesi kesildi. Onu görebilmesi için neleri vermezdi! Ona dokunabilmek, eskiden olduğu gibi parmaklarını omzunda gezdirebilmek ve kimsecikler bakmazken dudaklarına minicik bir öpücük kondurabilmek için!

Ama böyle bir dilek karşılığında verebileceği hiçbir şey olmadığı gibi kendi başına yapabileceği hiçbir şeyin de bunları mümkün kılmayacağını biliyordu. Ölümle ve yaşamla ilgiliydi bu mesele ve Remington'un boyu ise bu ikisi kadar uzun değildi.

Keşke yaşam, kendisini sevdiğinin yarısı kadar Olympia'yı da sevseydi. Ona da kucak açsa, onu da tıpkı Remington'a yaptığı gibi bağrına bassaydı.

Ama insanlar ölümle yaşamın farklı olduklarından bahsederken bile onların aslında ne kadar farklı olabileceklerini bilmezlerdi. Anlamazlardı. Öte yandan Remington, farklılıklarda görebildiği tüm benzerliklere rağmen biliyordu bunu.

Ölümün gözdelerinin varlığına rağmen adil olduğunu fakat yaşamın bencil ve insafsız olduğunu biliyordu. Yaşam, haksızlık yapmaktan çekinmezken ölüm... Ölüm, dürüsttü.

Remington, ölümü oldu olası sevmişti ama ona yakınlık ya da bağlılık duymuyordu. Ona hizmet etmiyor, ona hizmet edenleri anlamıyordu.

Ölüme gerçek anlamda ilk kez kin duyuşu, onun Olympia'yı alışıyla oldu.

Evliliklerinin henüz dördüncü ayıydı ve yazın ilk belirtileri kendini göstermeye başlamıştı. Remington her sabah uyanır, pencerelerden birini açarak temiz havayı içine çeker ve işe gitmeden hemen önce eşine bakıp *ben hakikaten de şanslı bir adamım,* diye düşünürdü. Öyleydi.

Olympia çoğu şeyi umursamıyor gibi görünürdü, taktığı inci kolyenin bile onun için hiçbir anlam taşımadığını anlaması, Remington'un uzunca bir zamanını almamıştı. Mücevherler, tabak setleri, genç yaşına rağmen şakaklarında ortaya çıkmaya başlamış gümüşler, çok gülmekten gözlerinin kenarında ve yanaklarında oluşmuş kırışıklıklar... Gözlerin görebildiği hiçbir şeyle ilgilenmezdi Olympia. Hisleri severdi. Hissedebildiklerini ve ona bir şeyler hissettirebilenleri.

Kime ait olduğunu bile bilmediği portreleri severdi mesela. Tanımadığı yüzlerdeki gizli yaşamları okumaya

çalışırken ya da onlara dair hikâyeler uydururken sık sık kaybolurdu. Bu yüzden Remington, evlerinin çalışma odasına pek çok koyu çerçeveli portre asmıştı. Bazen o da Olympia'ya resimlerde kendi gördüklerini anlatırdı. Portrelerdeki adamlardan biri, eşinin gazabından kaçmak için evi terk etmek zorunda kalmış, kumar bağımlısı, soysuz bir adam olurdu bazen, bazen de eşi ve çocuklarının mutluluğu için kumara tövbe etmiş bir koca olurdu. Aynı surete sahip olmasına rağmen.

Okumayı da severdi Olympia. İyi bir öykü anlatıcısı sayılmazdı ama hayal gücü genişti, bu yüzden tüm o yetenekli yazarların zihinlerindeki uçsuz bucaksız fikirleri bir araya toplayıp altından ya da gümüşten yapılma, uzun ya da kısa cümlelerle bağlayabilmelerini çok etkileyici bulurdu. Tanımadığı yüzlere bakarken kaybolduğu gibi var olmayan insanların yaşam öykülerini öğrenirken de var olduğunu unuturdu.

Ancak Olympia, Remington'dan sonra en çok müziğe âşıktı. Sanki müziğe dokunur, onu koklar ve tadardı. Gözlerini kapatınca müziği görürdü. Kendinden iyi bilirdi müziği, piyanonun sesi yalnızca kulaklarında değil, aynı zamanda damarlarında da gezinirdi.

Remington kendisinin şanslı olduğunu bildiği kadar müziğin de şanslı olduğuna inanırdı. Olympia tarafından sevilmek, Olympia tarafından gerçekten görülmek, herkesin kısmetinde olmayan, yalnızca gözlerin görebileceğinin ötesinde olanlar için büsbütün bir ayrıcalıktı.

Belki yaşam, tam da bu yüzden sevmedi Olympia'yı. Yaşam sahip olunmak isteyen, tadılmak, dokunulmak, görülmek isteyen nice şeyle doluydu. Olympia sahip olduğu tüm imkânlara rağmen genç bir kızken bile ülke ülke

gezmek ya da yeni ama sıkıcı ortamlarda bulunarak vaktini kaybetmek istememişti. Sabah erken vakitte seçtiği bir parka gider, birkaç saat sonra kitabını okumaktan sıkıldığında etrafındaki insanları izleyerek tanışmaya gerçekten değecek birilerinin olup olmadığına bakardı. Tanışmaya değer gördüğü insanların hiçbirinin Olympia'nın yaşamında olması, annesi tarafından onaylanmazdı elbette.

"Kirli bir sokak sanatçısı, dostun olarak uygun gördüğün kişi bu mu gerçekten?" diye sorardı annesi. Kirli bir sokak sanatçısı, huysuz görünen yaşlı bir adam, yeni yetme bir kız... Bu insanların tümü, annesi için yalnızca bunlardan ibaretti ve Olympia, kirli sokak sanatçısının muhteşem bir kemancı, huysuz görünen yaşlı adamın harika bir fıkra anlatıcısı ya da yeni yetme kızın usta bir ressam olduğunu ona hiç söylemedi.

Olympia'nın bakışları piyanonun üstünde keskinleştiğinde bile zavallı Remington soluk alıp vermeye henüz tekrar başlamamıştı.

Piyanoyu çalışma odasına koymak Olympia'nın fikri değildi. Remington istemişti orada olmasını çünkü o, masasında öğrencilerin yazılılarını okurken sevgili eşinin güzel ruhunu notalara döktüğünü dinlemek ona huzur verirdi.

Tüm bunlar nasıl da geçmişte kalmıştı!

Hiçbir şey, Remington'un canını geçmiş kadar yakmıyordu şimdilerde. Tüm o dakikaları nasıl da ömrünün en iyi anları olduğunu bilmeden yaşamıştı! Olympia'ya nasıl da ona sonsuza dek dokunabilecekmiş gibi dokunmuş, nasıl da parmaklarını o altın saçlar hep erişebileceği bir uzaklıkta kalacakmış gibi aralarında dolaştırmıştı!

Ölüm Remington'u severdi sevmesine ama ona kızgındı da. Sahip olmak istediği bu koyu renk saçlı, solgun adamı öylece alamamıştı çünkü. Remington bazen Olympia'nın ölmesinin sebebinin bu olduğunu düşünüp kendisini suçlardı. *Bir yaşamı almak isteyip alamayınca öteki bir yaşamı alacaktı elbette,* diye düşünürdü. *Ama benim ruhum, Olympia'mın ruhuna denk değil ki!*

Sonra, belki aklını yitirmemek için, tüm bu düşünceleri yok etmeye çalışır, mantığına sararak onları küçültmek için çabalardı.

Ölüm kızmaz, kin gütmez, nefret etmezdi. Olympia'yı aldıysa da o kahrolasıca adamlar onu ölüme teslim ettiklerinden almıştı. Pek çok açıdan olduğu gibi bu durumda bile ölüm, insanlardan daha iyiydi.

Remington Olympia'nın parlak görüntüsüne baktı. Elini ona uzatsa ne olurdu? İçinden mi geçerdi öylece? Belki Olympia hissederdi bir şeyin ona dokunduğunu. Korkar mıydı öyle olsa? Yoksa tanır mıydı Remington'un dokunuşunu?

Olympia, yeni uyandığından hayli dağılmış olan topuzunu düzeltti. Ardından bir başka zamanda ve bir başka yaşamda ama tam da o piyanonun başında öldürüldüğünü hatırlamadan tabureye oturdu ve parmaklarını tuşlara çekinmeden uzattı. Sırtı dik, askılı beyaz geceliğinin sıkıca sardığı beli gergindi. O gecekinin aksine üstünde koyu kırmızı bir leke ya da yerde, hemen altında gittikçe büyüyen bir kan gölü yoktu.

Remington çalışma masasının sandalyesine oturup her zaman olduğu gibi onun piyano çalışını dinlemek istiyordu ama kıpırdayacak güç içinde her neredeyse yerini

belli etmediğinden öylece kalakaldı. Parmakları tuşların üzerinde alışık oldukları yerlerinde duruyordu ama Olympia da çalmaya hemen başlamadı. Sessizlik yaralayıcıydı. Yorucu ve nahoştu.

Keşke böyle olmasaydı. Keşke Olympia, onunkiyle çakışan yaşamında son nefesini çoktan vermiş olmasaydı. Ölüm Remington'u bulmasa ve çaresiz adam da onunla bu anlaşmayı yapmak zorunda kalmış olmasaydı.

Ama hayır, Remington'un tüm bu yaşadıkları arasında pişmanlık duymadığı tek parçaydı anlaşma. O gece pencereleri kilitlemiş olsaydı, erkenden uyumaya gitmemiş olsaydı ya da tam üç yıl önce gördüğü o mat tabancayı alıp yatağının yanındaki komodine saklamış olsaydı nelerin değişeceğini merak ederken bulurdu bazen kendini. Fakat ölümle yaptıkları pazarlığı yapmamış olduğu bir senaryo aklına hiç uğramazdı.

Hüngür hüngür, neredeyse bir çocuk gibi ağlarken bulmuştu ölüm onu. Güzel bir kadındı ancak Olympia gibi değildi. Ruhu noksandı, kara gözlerinden bu kadarı belli oluyordu. Olympia'dan bu kadar farklı gözükmesinin temel sebebi buydu belki.

Ölüm, "Benden nefret ediyorsun," dediğinde Remington yerinden sıçramış, bir anlığına adamlardan birinin kaçmayıp saklandığını düşünmüştü. Ama gözleri onu bulur bulmaz anlamıştı kim olduğunu. "Nefret etmen gereken ben değilim, sevgili Remington." Ölüm onu omuzlarından tuttuğunda Remington soğuk dokunuşuyla ürpermişti ancak çok geçmeden titremesi sonlandı ve solukları düzene girdi.

"Ne istersen..."

Ne istersen yaparım, diyecekti. Ya da *hizmetkârın, aşığın, kocan, ne olmamı istersen o olurum*, diyecekti. *Yeter ki Olympia'yı geri getir.*

Olympia'yı geri getirmesi için yanlış kişiye yalvardığının farkında bile değildi. Ölüm alandı, veren değil. Ve yaşam, onlarla birlikte, o odada değildi o gece. Remington her ne diyecektiyse boşa diyecekti.

Remington'un nefesini boşa tüketmemesi için bu dileğini yarıda kesti ölüm. Elinin tek hareketi bile bıçak gibi keskindi. "Sana onu veremem," dedi. "Seni seviyorum ama böyle bir gücüm olmadığı gibi olsaydı da bunu yapar mıydım emin değilim."

Ölüm, kalpsiz olsa da merhametsiz değildi. Remington'un gözyaşları, eşinin bedenine kapanıp ağlarken soğuk elini bir saniyeliğine olsun bırakmayışı, ölümün var olmayan ruhu için bile yeterince acıydı. Adamın ismini seslendi ama adam öyle ağlıyordu ki onu duymadı.

Ölüm bir kez daha seslendiğinde ona dönüp gerçek bir kararlılıkla, "Öyleyse beni de al," dedi. "O bana gelemiyorsa beni ona götür. Bunu yapabileceğini biliyorum."

Ölümün göz kapakları yarıya dek inmişti. İnce yüzü acımasızdı şimdi çünkü yapmayı diledikleri arasında böyle bir şey yoktu. "Bunu yapmayacağım," dedikten sonra Remington itiraz edemeden, "Ancak," diye sözünü sürdürdü. "Dilersen Olympia bir başka yerde, bir başka yaşamı yaşamaya devam edebilir. Yine kendisi olarak ancak sen olmadan."

Yine kendisi olarak... Yine portrelerde kaybolarak, ormanlarda dolaşarak ve piyano çalıp başkalarının piyano çalışlarını dinleyerek. Tüm bunları yaparken yanında ona

eşlik edecek Remington olmadan. Belki yanında bir başka adamla ama yine kendi ruhu göğsündeyken.

"Onu bir daha göremeyecek miyim?" diye sorduğunda bunu niçin sormuş olabileceğini tıpkı ölüm gibi Remington da anlamadı.

"Göremeyeceksin."

Remington bunun bir yalandan ibaret olduğunu bilmiyordu o zamanlar. Teklifi düşünmekten ziyade *ay ve güneş*, diye düşündü önce. *Ay ve güneş de yeryüzünde hiç birlikte olamıyorlar ama güneşin varlığını hissedemese de yalnızca orada bir yerlerde olduğundan haberdar olmak aya yetiyor olmalı.*

Teklifi kabul etti ve yerinde kim olsaydı onun yaptığının aynısını yapardı. Olympia'dan bir öykü dinleyecek kadar şans bulmuş herhangi biri, Olympia'nın müzik dinlerken yüzünün büründüğü ifadeyi görecek kadar kutsanmış herhangi biri ya da tanrı biliyor ya, onu yalnızca tesadüfen görmüş biri bile ölümün bu teklifini kabul ederdi. Sırf onun ruhu bir yerlerde, bir zamanda var olmaya devam edebilsin diye. Remington, buna gönülden inanıyordu.

Şimdi karşısında duran, görüntüsü opaklığının birazını yitirmişse de parlaklığından hiçbir şey kaybetmemiş eşine baktı. *Eski* eşine. Hayatının neye benzediğini bile bilmiyordu artık. Bilemezdi. Renkli yanaklarını ve yerindeki kilosunu sağlıklı olduğuna yorabilirdi, geceliğinin ipek kumaşından varlıklı olduğu çıkarımını yapabilir ve daha ileriye giderek mutlu gözüktüğünü düşünebilirdi.

Ölüm, onu başka bir yaşama alacağını söylediğinde bu yaşamın piyanoya ulaşamayacak soğuk bir yaşam olabileceği düşüncesi aklına ilk uğradığında Remington dehşete

düşmüştü çünkü bu ihtimal, o teklifi kabul ettikten çok sonra aklına gelmişti. Ama artık önemi yoktu. Olympia, Remington'layken yaşadığı hayatın neredeyse tıpkısının aynısını yaşıyor gibi görünüyordu. Neredeyse.

Parmakları tuşların üzerinde donmuş Olympia gözlerini kırptığında Remington, dalıp gitmiş olduğu anıların neler olduğunu merak ederken buldu kendini. Acaba anılarında yer alan kimseler kimlerdi? Koyu renk saçlı, cılızca bir öğretmenin zihnine uğradığı oluyor muydu arada sırada? Ya rüyalarında?

Olympia bir tuşun üzerinde duran parmağının ağırlığını bıraktı. Sonra öteki için yaptı aynısını. Ardından gözlerini kapattı ve çalmaya başladı. Müziğin ona fısıldadığı her şeyi, olduğu gibi, ulaşabileceği diğer kulaklar için de duyulur kılmaya uğraştı.

O an Remington'a öyle geldi ki çalışma masasının üstündeki tuhaf şekilli masa lambasının ışığı bile Olympia kadar aydınlatmıyordu odayı.

Olympia çaldı, çaldıkça daha çok parıldadı. Olympia çaldı ve çalarken duruşunu hiç bozmadığı gibi gözlerini de hiç açmadı. Olympia çaldı ve Remington, ona bir kez daha, yeniden, en baştan âşık oldu. Sonra yeniden kaybetti sevgili eşini. Sonra tekrar...

Remington bacaklarındaki gücün tamamen tükendiğini hissettiğinde kendini yanı başındaki çalışma masasının sandalyesine bıraktı. İki dirseğini de masaya dayadı ve elleriyle alnını kapatarak ağlamaya başladı. Ağlarken omuzları sarsıldı, elleri titredi, gözleri görmez oldu ama Olympia'nın çaldığı tek bir notayı dahi kaçırmak korkusuyla çıt çıkarmayıp hıçkırıklarını güç bela da olsa bastırdı.

Tam iki saat boyunca piyanonun üstünde gezindi Olympia'nın parmakları. Uyurgezer gibi gözüküyor ama sanatını ayık bir insanın bile yapamayacağı kadar layıkıyla icra ediyordu.

Remington'a gelince... O yalnızca durdu. İki saat boyunca çalışma masasında elleri çenesinin altında oturdu ve yalnızca piyanonun başındaki güzel kadını izledi. Yaşamına dair hiçbir şey bilmediği bu kadının ruhuna ait en küçük detayı bile tanıyan biri olarak izledi Olympia'yı. Sarhoş oldu müziğiyle. Kendini unuttu. Ama onu hatırladı. Olympia'yı hatırladı.

Perde canlı olsaydı Remington'a acır ve bu küçük çalışma odasında incelmiş bedenini öyle bırakırdı belki. Ama perde canlı değildi ve vakti geldiğinde eski hâline dönmeye başladı. Tam da Olympia çalmayı bitirip gözlerini açtığında.

Olympia, yüzünü soluna çevirdi, çalışma masasına doğru. Remington nefesini tuttu, Olympia'nın cam gibi gözleri kendininkileri bulduğunda yüreği olabilecek en iyi şekilde dört bir yana dağıldı sanki. Bir mucizenin gerçekleştiğini, biricik eşinin onu gördüğünü ve hatırladığını sandı. Ama Olympia gözlerini masanın üstündeki acayip lambaya çevirdiğinde bakışlarında değişen hiçbir şey yoktu.

Remington'un gözleri Olympia'yı daha saydam görmeye başladı, ta ki artık görmeyene dek.

Remington'un gözleri odanın aydınlığına alışmıştı ama Olympia onun için bir kez daha yok olduğunda karanlığa gömüldü ve sevgilisinin az önce baktığı masa lambasını söndürmek için kalkıp kalkmadığını bilmedi.

Yalnızca yerinden kalktı ve masa lambasını açık bırakarak şapkasını kaptığı gibi kendini sokağa attı. Açık bir eczane bulması gerekliydi çünkü gözleri yanıyordu. Hem kırpmayı unutmaktan hem de ağlamaktan.

Sabah olduğunda Olympia hâlâ uyuyan eşinin yanağına küçük bir öpücük kondurarak yatak odasını terk etti ve çalışma odasına yöneldi. Piyanonun kapağını açık unutmuş olduğunu görüp kapağı sessizce indirdi, gözleri katlanmış halıya takılınca halıyı düzeltti, bakışlarını hızla portrelerde gezdirdi. Kendi asmıştı bu portreleri buraya, onlara bakıp hikâyeler uydurmak çok hoşuna giderdi. Kocası pek anlamazdı bunu ama bazen o da katılırdı bu küçük oyununa.

Aynanın karşısında saçlarını topladı, iyice uzamışlardı.

Duvarın dibindeki küçük koltuğun yastıklarını düzeltti. Gece gözüne takılmıştı odanın dağınıklığı ama o zaman etrafı toplamak istememiş, müziğin onu çağırdığını hissettiğinden oyalanmadan piyanonun başına oturmuştu.

Sonra masaya ilerledi, sandalyeyi masaya sessizce itti ve masadaki dağınık kâğıtları düzeltmeye koyuldu. Birkaçı nota kâğıtlarıydı bunların ve yer yer buruşmuş olduklarını gördü. Parmaklarını daire şeklindeki buruşuklukların üstünde usulca gezdirdi. Islanıp kurumuş olduklarını fark etti sonra. *Tuhaf*, diye düşündü. *Neredeyse gözyaşlarına benziyorlar diyeceğim ama bu kâğıtların üstünde ağladığımı hiç hatırlamıyorum.*

Ninova

IV

MAVİ BÜYÜYLE DOLU KÜRE

"Yapamayacağım," diye sızlandı kız, önünde duran mavi renkli bulutlarla ve şimşeklerle dolu sihirli küreye yarım adım daha yaklaşmaya bile korkuyordu.

Kanatları küçük odayı neredeyse tamamen dolduran güzel yüzlü çocuk, "Elbette yapabilirsin," diye cevap verdi ona. Kızı cesaretlendirmeye çalıştığından değil, gerçekten de yapabileceğini düşündüğünden söylemişti bunu.

Zamanın olmadığı bu odada ne kadar süredir küreye baktığını bilmiyordu kız. Odanın nerede bulunduğunu da bilmiyordu zira yüzü de gözleri ve saçları kadar parlak olan bu çocuk ona şu an içinde bulundukları odanın '*hiçbir yerde olmadığını*' söylemişti.

"Ona dokunursam..." diye tekrar tereddütle sormak istedi. "Yeni bir hayatta tekrar var olacağım, öyle değil mi?"

Çocuk bu sorudan her nasıl olduysa hiç sıkılmamıştı. "Öyle."

"Herkese bu seçim hakkı sunuluyor mu?"

"Herkese sunuluyor."

"Peki, herkes kabul ediyor mu?"

Kanatlarını esneten çocuk tüm bu soruları haklı buluyordu. Onun bir seçim yapmak ya da dünyada iki adım bile olsa yürümek gibi bir şansı yoktu. Görevi bundan ibaretti. Yine de tüm bu insanların yerinde olsa aynı kuşkuya sahip olacağını ve aynı soruları aynı sabırsızlıkla soracağını hissediyordu.

"Hayır, herkes kabul etmiyor," diye yanıtladı kızın sorusunu. "Yalnızca yeteri kadar güçlü olduğunu fark edenler, zorluklarla yüzleşebilecek ve onlarla baş edebilecek kadar yürekli olanlar kabul ediyor tekrar dönmeyi."

"Öyleyse ben kabul etmemeliyim. Başa çıkma konusunda iyi değilim."

Bunu anlayamıyordu çocuk bir türlü. Bu insanlar kendilerini hep olduklarından daha zayıf görüyorlardı. Ne kadar güçlü olduklarını anlamaları için onlara hep biraz yardım etmesi gerekiyordu. Aslında bunu yapmamalıydı ama kendini yardım etmeyi istemekten alıkoyamıyordu işte.

"Başına gelen her kötülükten sonra iyileşmenin bir yolunu hep buldun ama," dedi kıza anlayışla.

"Evet, ama bu hiç kolay olmadı ki!"

"Kimse kolay olacağını söylemedi."

"Hem, hep çok zaman aldı."

"Zaman almasının nesi yanlış peki?"

Kız düşüncelere gömüldü, yüzünden okunuyordu bu. Verecek bir cevabı yoktu. Neden sonra, "Ben yeteri kadar güçlü değilim," dedi. Sesi keskin, sözcükleri kesindi.

Çocuk ona, "Sen kendi acılarının yanı sıra bazı zamanlar önemsediğin insanların acılarını da taşıdın," diye yanıt verdi. Sesi yumuşaktı. "Acılar çok ağırdır, ne kadar hafif görünürse görünsünler onları taşıyabilmek hem güç hem de yürek ister."

Kız ikna olmamıştı, başka nedenler düşündü. "Fazlasıyla tembelim," dedi çocuğa. "Bu hayatı doğru düzgün yaşaması için tembel olmayan birine vermelisiniz."

"Bazı günler bir şeyler yapmak için güneşten önce uyanıp güneşle bu kadar tembel olduğu için dalga geçmedin mi? Hem... Hayatı doğru düzgün yaşamak da ne? İlk defa duyuyorum böyle bir şeyi."

Bu soruya cevap veremedi. Sahi, neydi doğru düzgün yaşamak?

Çocuk tüm sorulara sabırla cevap verdi, kızın saydığı her bahanenin neden doğru olmadığını anlattı. "Her olay," dedi ona, "Hayatı yaşamaya layık olmadığını düşünmene sebep olmuş ancak bu doğru değil. Yaşadığın olaylardan daha fazlasısın sen. Düşündüğün kadar da kötü değilsin. Kalbin iyilikle dolu olmasa uğraşmazdım senin için bu kadar. Ancak dünyanın senin gibilere çok ihtiyacı var."

"Tekrar dönünce bırakacak mıyım sürekli düşünmeyi ve kendimi üzmeyi?"

Çocuk ona onun için üzüldüğünü belli eden bir gülümsemeyle baktı. "Hiç bırakmayacaksın. Ama bu, burada bile bunları sorguladığın için olacak. Çünkü senin gibiler dünyayı daha iyi bir yer hâline getirip getirmeyeceklerinden emin olmadıkları için fazlasıyla düşünüyorlar. Çünkü önemsiyorlar. Ya da güçlü değilsen ve dönersen kendi başına ve sevdiklerinin başına gelecekleerden endişe ediyorsun. Bu bile iyi kalpli olduğunu söylüyor bana. İçindeki iyilik, dönmeyi kabul etmezsen ve burada kalırsan ziyan olacak. Hak etmediğini düşünsen de çoğu kişiden daha fazla hak ediyorsun bu yaşamı."

"Bunun için mi uğraşıyorsun bu kadar?"

Çocuk kollarını göğsünde kavuşturdu, bu tabir karşısında birazcık alınmıştı. "Hayır, ben yalnızca..."

Kız gülümsedi. "Demek sürekli düşünen ve bu yüzden üzülen insanları tekrar dönmeye sen ikna ediyorsun," diye kesti çocuğun sözünü.

"Ben kimseyi bir şey için ikna etmiyorum. Güçlü olduğunuzu görmeniz için çabalıyorum yalnızca."

"Neden yapıyorsun peki bunu?"

Çocuk şaşkındı çünkü şimdi de o verecek bir cevap bulamıyordu. Kıza fal taşı gibi açılmış gözlerle bakmakla yetindi.

Kız ona yine gülümsedi, öyle bir gülümsemeydi ki bu, çocuğun içi ısındı. Hâlbuki içinde bulundukları

odada sıcaklık ve ısı diye bir şey hiç var olmamıştı. Kız, çocuğa doğru bir sır verir gibi eğildi ve "Sana nedenini söyleyeyim," dedi usulca. "Çünkü sen de kalbi iyilikle dolu olanlardansın ve oraya ait olmasan da yeryüzünü ve insanları önemsiyorsun."

Çocuk duyduğu bu yorum karşısında utandı ve yanakları pembeleşirken çekingence gülümsedi. İnsanları önemsemeye hakkı yoktu ama belki de doğruydu bu.

Kız küreye baktı tekrar. Çocuk ona, "Hâlâ yapamayacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Haklısın," dedi kız, sorusunu duymazdan gelerek. "Dünyadaki düşünceli insanlar başa çıkmanın bir yolunu hep buluyor. Ne kadar üzgün ya da tembel ya da güçsüz hissederlerse hissetsinler. Yol ne kadar karanlık gözükürse gözüksün kararlı adımlarla ilerliyorlar."

"Bu içinizdeki ışıktan kaynaklanıyor. Bu ışığa sahip olmayanlar zaten dünyaya tekrar dönmeyi baştan kabul etmiyor ki."

Kız gözlerini küreden, kanatlı olansa gözlerini kızdan ayırmıyordu şimdi.

"Ee," dedi çocuk. "Yapacak mısın?"

Kız gülümsedi ve "Yapacağım," dedi.

Ardından bunca zamandır neden böylesine korktuğunu anlamadığı küreye korkusuzca yaklaşırken çocuğun gülümsemesi artık çekingen değildi. Küreye dokunmadan hemen önce, "Seni hatırlayacak mıyım?"

diye sordu kız. Sonra başıyla çevresini işaret etti. "Ya da bunların herhangi birini?"

"Korkarım hatırlamayacaksın. Ama ne zaman kaybolmuş hissetsen içindeki ışık sana yol gösterecek ve böylece bir zamanlar bu seçimi yaptığını çünkü başa çıkmak için yeterli olduğunu bildiğini içinde bir yerlerde hissedeceksin."

"Seni hatırlamayı dilerdim!"

"Ben seni hep hatırlayacağım. Bu yeterli mi?"

"Sanırım bir sonraki görüşmemize kadar, evet."

Kız küreye dokunmak üzereyken çocuk, "Son bir şey daha var!" dedi. Yine gereğinden fazla şey paylaşacaktı ama ne önemi vardı ki bunun? Kız, ona ilgiyle baktı. "Herkesin ışığının farklı renk yandığını unutma. Senin ışığının diğerlerininkine benzememesi onu ya da seni daha önemsiz, daha zayıf yapmaz."

Kız yine gülümsedi. Çocuğun görkemli kanatlarına bir kez daha baktı, ne güzellerdi sahiden. "Teşekkür ederim."

Çocuk bir iyiliği daha unutulmaktan kurtardığı için mi gülümsüyordu yoksa kızın kendisi hakkında söylediklerini düşündüğünden mi bilmiyordu. "Kendine iyi bak. Tekrar görüşeceğiz, elbette sen de istersen."

Kız küreye döndü, mavi ışığına ve ondan yayılan büyüye doya doya baktı. Belki de büyü değildi bu, yine de ona çok benziyordu. Gerçi o büyüden ne anlardı?

Yapabilirdi. Yapacaktı. Elini uzattı ve kürenin büyüsünün kendisini bir kez daha sarmasına izin vererek ona dokundu.

V

MEYRE'NİN ÖYKÜSÜ

"Bana bir hikâye anlat, Meyre."

"Bir hikâye mi? Ama ben hiç hikâye bilmiyorum ki. En azından anlatmaya değecek bir tane."

"Camımıza düşen şu damlaların yolculuğundan toprağın altında kendine tüneller açan böceklerin hayatına kadar, her hikâye anlatmaya değerdir, kızım. Önemli olan o hikâyeden kendine ders çıkaracak ya da dinlerken ondan keyif alacak kişileri bulmaktır. Her hikâye herkese anlatılmaz. Gözlerini kapat, işte böyle. Ve şimdi hasta büyükbabana anlatman gereken o öyküyü bul."

Uzun yıllar önce, şimdiki pek çok ölünün toprağın üstünde yürüdüğü, konuştuğu ve sevdiği; yerle bir olmuş dağların hayran oldukları gökyüzüne hâlâ sarılabildiği ve kalın gövdeli, bilge ağaçların yalnızca birer fidan olduğu zamanlarda, kendini yeryüzündeki

yalnızca tek bir tepeye ait hisseden bir oğlan, yalnız ve sıradan bir yaşam sürmekteydi.

Kendini bildi bileli kimsesi olmamıştı. Birilerine ihtiyacı olabileceği düşüncesi de bir kez olsun düşmemişti aklına. Avlanır, yırtılan giysilerini onarır, kışlık odunlar toplar, kütükleri tam istediği boyutta keserdi; mobilya yapmasını ya da leziz yemekler pişirmesini bilir, bıçaklarını biler ve bitkileri de bazen yalnızca acı ya da tatlı kokularından tanırdı.

Yaşadığı tepedeki en kabiliyetli kişi olduğunu söyleyebilirdiniz. Çünkü kıyaslayacak kimse yoktu zira o tepede, Aramis'ten başka kimse yaşamıyordu.

Pek çok kez ayrılmayı ve en uzaklara baktığında bile göremediği topraklara gitmeyi düşünmüştü. Yine de hiçbirinde ciddi değildi. Nereye gidecekti ki? Tüm eşyaları ne olacaktı? Ya da evi? Hem bu tepenin her bir ağacının her bir oyuğunu ya da en kalitelisinden fesleğene ihtiyacı olursa nereye bakması gerektiğini gayet iyi biliyordu. Bilmediği araziler çekici olmasına çekiciydi onun için ancak bir o kadar da korkutucuydu.

Bazı günler insanların yokluğuna karşı bu denli duyarsız olmasının kendi özelliklerinden biri olup olmadığını merak ediyordu. Belki değildi, belki de zamanla alışmıştı yalnızca. *Bunu öğrenebilmemin bir yolu yok*, diyordu kendine ama bunun yalan olduğunun da farkındaydı. Aramis, olduğunu hiç düşünmediği kadar akıllıydı.

Annesiyle hiç tanışmamıştı ve babasını uzun zaman önce ne olduğunu bile bilmediği bir hastalığa kaybetmişti. İlk defa gerçekten o zaman üzülmüş, kederle ve kafa karışıklığıyla o zaman tanışmıştı.

Bildiği her şeyi babasından öğrenmişti ve şu an yaşadığı hayata onun sayesinde sahip olmuştu. Babası bilge bir adamdı ve Aramis bunu bilir, onun sözünden hiç çıkmazdı. Zaman zaman hâlâ onun öğretilerini zihninde koşuşturururken bulurdu. Belki de söz konusu gitmek ve bu tepeyi geride bırakmak olunca tereddüt edişinin en büyük sebebi buydu.

Sen diğerleri gibi değilsin, oğlum ve onlar bunu anlayamaz.

Aramis bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ama babasının onun tepede kalmasını ve evleriyle arazilerine -kendisi gittikten çok sonra bile- oğlunun göz kulak olmasını istediğini biliyordu.

O sabah da diğer tüm sabahlar gibiydi. O gece de yaşamış olduğu diğer tüm gecelerin tıpkısının aynısıydı. Aramis'in bazen *acaba çoktan öldüm mü*, diye düşündüğü olurdu. Belki de çoktan ölmüştü ve bir geleceği olmadığı için hayattayken yaşadığı son günü tekrar tekrar yaşıyordu. Öyleyse böyle daha ne kadar devam edebilirdi? Ya da daha ne kadar devam etmeliydi?

Bu düşünce dışında zihnini en çok meşgul eden düşünce rüyalarıydı. Herkes gibi o da rüya görürdü ama rüyalarını sık hatırlar ve bazen öyle gerçekçi rüyalar görürdü ki rüyayı hatırladığında o anın gerçekten yaşanıp yaşanmadığından emin olamazdı. Bazen de rüyalarının gerçekleştiği olurdu. Küçük şeylerdi bunlar. Bir keresinde uyandığında rüyasında mutfakta bir bezin tutuştuğunu gördüğünü hatırlıyordu. Birkaç gün sonra gerçekten de masaya öylesine koyduğu mumun devrildiğini fark etmemiş ve alevlerin değdiği bez tamamen tutuşuncaya dek minik yangını görmemişti. Rüyasıysa ateşi telaşla söndürürken

değil de çok sonra aklına gelmişti. Bir keresindeyse köpeklerinden birinin parçalanmış hâlde, kanlar içinde yattığını görmüş ve terler içinde uyanmıştı. Parçalandığını gördüğü köpeğin Balto olduğunu biliyordu çünkü rüyasındaki köpeğin tıpkı Balto'nun bacakları gibi olan bacakları, vücudunun koyu kahverengi olan tüm kısımlarından farklı olarak kar beyazdı. Bir hafta sonra Aramis'in korktuğu gerçekleşmiş ve zavallı köpeğe çakallar saldırmıştı. Acı inlemelerin geldiği yöne koşarken ve Balto'yu henüz görmemişken köpeğinin onu kurtaramayacağı bir durumda olduğunu biliyordu Aramis.

Yalnızca tesadüf, demişti. *Küçük tesadüfler bunlar. Başka hiçbir şey değil.* Çünkü inanmak istediği de hakikaten inandığı da buydu.

Sık rüya görüyordu görmesine ancak her rüya gerçekleşecek türden rüyalar değildi. O tür rüyaların ne zaman geleceği de belli olmuyordu. Aramis'in bazen günlerce rüya görmediği ya da aylarca gördüğü rüyaların gerçekleşmediği oluyordu.

Uzun süredir gördüğü rüyaların yalnızca birer rüyadan ibaret olduğu bir zamanda Aramis, uykusunu aydınlatan bir yıldırım gördü. Çetin kışa ait bir gece olmasına rağmen ter içinde uyanmıştı yine. Bu rüyanın uzun süredir gördüklerinden farklı olduğunu her nasılsa biliyordu.

Aceleyle pelerinine sarıldı, tozlu çizmelerini giydi ve yağmakta olan kara aldırmadan koşarak dışarı çıktı. Rüyasında üzerine yıldırım düşen ağacın hangi ağaç olduğunu biliyordu. Babası, o henüz küçük bir çocukken o ağaca pek çok kez salıncak kurmuştu. Ağaca giden yol karla ve sisle kaplıydı; gece, yolun üzerini tamamen örtmüştü ama Aramis bu çevreyi avucunun içi gibi bilirdi.

Ağacı bulması için gözlerinin görüyor ya da kulaklarının işitiyor olmasına gerek yoktu.

Nihayet vardığında eski dostuna fazla yaklaşmadı. Dallarının yeşil yapraklarla ya da beyaz çiçeklerle kaplı olmasını özlemişti. Şimdiki hâliyle bir mezarı andırıyordu ona. Kuru, cansız ve bir gölge gibi. Neden buraya gelmişti Aramis?

Ağaca veda etmek için.

Uzaktan salıncağı kurdukları dala baktı, boş ve ruhsuzdu şimdi. Geçmiş, bir şey olsaydı -herhangi bir şey- bu ağaç olurdu; anılarla dolu, kadim ama yorgun.

Yıldırım hızla gelip tüm dünyayı bir saniyeliğine sabah olmuş gibi aydınlattığında Aramis irkilmedi. Güçle dolu ışık, yaşlı ağaca çarpıp o meşhur dalını yere attığında bile kıpırdamadan izliyordu. Gözlerini kapatmış ya da hatta yalnızca kırpmış olsaydı bile yıldırımı kaçırırdı.

Ben bunun olacağını biliyordum, diye düşündü Aramis. *Ben bunun olacağını gördüm.*

Tıpkı tutuşan bezi, parçalanmış zavallı Balto'yu, geçen sene ekinleri mahveden doluyu ve babamın ölümünü gördüğüm gibi.

Aramis'in gözleri bu olay sonunda açılmıştı ve artık iki şeyin fazlasıyla farkındaydı. Birincisi, bazı rüyaları yalnızca birer rüyadan ya da küçük tesadüflerden ibaret değildi. Ve ikincisi, babası bunu biliyordu.

Ona neden hiç söylememiş olabileceğinin cevabını uzun süre düşündü. Maydanoz toplamaya çıktığında, çitleri onarmak için işe koyulduğunda ya da avladığı tavşanın derisini yüzerken aklında hep aynı soru vardı.

Çünkü eğer bilseydi belki de bu garip özelliği yararına kullanmanın bir yolunu bulurdu. Ama bilmiyordu ve sanki rüyaları da ondan çekindiği için çoğunlukla uzak durmayı tercih etmişlerdi.

Şimdiyse durum farklıydı. Aramis rüyalarını olduğu gibi kabullenmişti ve rüyalar da bu yüzden olsa gerek, ondan kaçmıyorlardı. Sayıları gittikçe çoğalmaya başladı.

Önemli olmayan rüyalardı ilk başlarda. Küçük detaylar, düşen ve kırılan cam bir kâse, yıldırım düştüğü için ortadan yarılan, uzaklardaki bir başka ağaç ya da kopan ceket düğmeleri... Düşen kâseyi de yıldırımı da önleyememişti Aramis, ama kopan düğmeleri gördüğü rüyadan uyanır uyanmaz rüyasındaki cekete koştu. Düğmelerini kontrol etti, gerçekten de ikisi çok kötü durumdaydı, dikişleri sökülmüştü ve yalnızca ince bir ip tutuyordu onları yerlerinde. Aramis düğmeleri çıkarıp yeniden dikti ve diğer düğmelerin dikişlerini de sağlamlaştırdı. Daha sonra, tam bir hafta, düğmelerin düşüp düşmeyeceğini gözlemlemek için o ceketi giydi. Ancak bir haftanın sonunda düğmelerin hepsi, ilk diktiği günkü gibi sapasağlamdı.

Sonraki güz, düğmelerle ilgili olan rüyasını çoktan unutmuşken ceketin düğmeleri yerlerinden fırlayınca Aramis, rüyalarının gerçekleşme süresinin tahmin edilemez olduğunu anlamıştı.

Sıcak bir yaz akşamında çalışmaktan bitkin düşmüş Aramis, mutfağındaki dar somyanın üzerinde iki büklüm uyuyakaldığında bir rüya gördü. O rüyalardan biri olduğunu henüz rüyayı görürken biliyordu.

Uyandığında zihnini toparlamaya çalışırken hemen bir kâğıt ve kalem aramaya koyuldu. Rüyasında bir kız olduğunu hatırlıyordu. Aslında en net hatırladığı şeydi kız, saman sarısı uzun saçları örülmüştü ama örgüler darmadağındı ve kızın önüne değil, arkaya, ona bakan korku dolu gözlerinden biri çam gibi yemyeşil, öteki cam gibi masmaviydi. Öyle masmavi ki kızın o gözü görmüyor olmalıydı.

Aramis, odaklandıkça daha fazlasını hatırladı; çamurlu suyun pis ve keskin kokusunu, tiz çığlıkları, yüzen devasa tahta parçalarını ve sürüklenen insanları.

Seli.

Korkunç bir rüyaydı bu. Düğmeleri kopmaktan alıkoyamamış olsa da Aramis şimdi içinde bulunduğu durumun farklı olduğunu düşünüyordu ve hemen bir şeyler yapmazsa gördükleri yalnızca bir rüyayken gerçeğin korkunç kendisine dönüşecekti. Hatırladığı her şeyi yazarak başladı çünkü zihni unutkan olsa da kalem ve kâğıt hatırlardı.

Çiçek açmış ve yeterince sağlam kalabilmiş birkaç ağaç vardı rüyasında, öyleyse bahar ya da yazın başları olmalıydı. Belki bir sonraki bahara aitti gördüğü rüya. Öyleyse belki tam bir yılı bile yoktu.

İnsanların çığlıklarını ve sürüklenen köylüleri hatırladı sonra. Bir köydü gördüğü, nerede olduğunu bile bilmediği, tepesinden uzaktaki bir köy. Evinden uzaktaki insanların ölümünü görmüştü ve şimdi, gördüklerini gerçekleşmeden önce önlemek istiyordu. Bunu, her nasılsa kim olduklarını bile bilmediği o insanlara borçlu olduğunu hissediyordu.

Aramis daha önce hiç kendi ya da babasının yaşamı dışında bir şeyler için savaşmamıştı ve şimdi bunu değiştirmek için geçerli bir sebebi olması onu heyecanlandırıyordu.

Şimdi değilse ne zaman, diye düşündü ve eşyalarını toparlarken içinde küçücük bir burukluk bile hissetmiyor oluşu Aramis'i gerçekten şaşırttı. Belki de geri buraya, evine döneceğini düşündüğündendi. Sonuçta sonsuza dek yolda olmak gibi bir arzusu ya da planı yoktu.

Ne yöne gitmesi gerektiğini bilmiyordu. Güneş doğarken tepenin ucunda durdu, gözlerini kapattı ve doğanın ona yol göstermesini, rüzgâra onu doğru olan yöne doğru itmesini söyledi. Arkasından esen rüzgâr, ellerini sırtına koyup onu yavaşça itti ve Aramis çoktan yüzünü dönmüş olduğu yöne doğru yürürken bir kez, yalnızca bir kez dönüp evine bakmaktan alıkoyamadı kendini.

Yalnızca bir çanta. Tek bir çanta almıştı yanına. Nasıl hayatta kalınır biliyordu. İhtiyacı olacağını bildiği her şeyi doldurmuştu çantasına: Kalın bir ip, birkaç kanca, sapanlar, ateşi yakarken fazla uğraşmamak için birkaç parça çıra, bıçaklar ve hançerler, ince bir ip ve o çantaya sıkıştırmayı başardığı pek çok alet. Aramis açlıktan ölmeyecekti. Yürümekten ya da açıkta uyumaktan da. Bu durumların hepsine alışkındı. Avdan gece çökmeden dönemediği ve geceyi ormandaki kalın gövdeli ağaçların dalları ya da gölgeleri arasında geçirmek zorunda kaldığı pek çok gece atlatmıştı. Ya da talihsizliğinin peşini bırakmadığı ve avdan eli boş döndüğü gündüzler.

Birkaç gün içinde bir köy göründü uzaktan. Aramis, bu kadar çok evi hiç bir arada görmediğinden *ne tuhaf*,

diye düşündü. Evlerin birbirlerine olan yakınlıklarını rahatsız edici bulmuştu.

Köye sabahın ilk ışıklarında vardığında köylüler uyuyor olduğundan yollar boştu. Aramis etrafı inceledi. Bütün bunlar yeniydi onun için. Oğlan, evlerden bazılarının ön bahçelerinin yok denecek kadar az olmasına şaşırırken, ön kapısı doğrudan yola açılan evlerin durumunu acınası buldu. Uzaklardaki bir ağacın gölgesini gözüne kestirdi ve köy uyanıp hareketlenene kadar orada oturup huzur içinde kahvaltısını yaptı. İnsanların arasında olmasına öyleydi ama bu, yalnız olduğu gerçeğini değiştirmemişti. Aramis, yalnızlığa çok uzun zaman önce alışmış biri olarak, bundan şikâyetçi değildi.

Güneş tepedeyken insanlar, Aramis'in altında oturduğu ağaç dışında görebildiği her yerdeydi. Oğlan bir süre etrafı gözlemledi ve çok geçmeden uzaktan da olsa önemli biri olduğunu anladığı adama odaklandı. Bu civardan sorumlu kişinin o olduğu anlaşılıyordu, herkes ona sorular soruyor, onun yardımını istiyordu. Adam da güler bir yüzle onlara elinden geldiğince yardım ediyor, problemleri ya da anlaşmazlıkları çözmede aracı oluyordu. Aramis'in konuşması gereken kişi, olsa olsa bu adam olurdu.

Aramis sırtında kaba çantası, dağınık açık renkli saçları ve yanaklarında hafif pembe güneş yanıklarıyla adama yaklaşırken buraya ait biri gibi değil, yalnızca bir yabani gibi gözüküyordu. Ama şanslıydı. Kimse onu tehdit olarak algılamıyordu ve bunu genç yaşıyla güzel yüzüne borçluydu.

Adam onu selamlarken giysilerine, çantasına şöyle bir bakış attı. Bu bakış, köydeki yabancının yalnız bir gezgin

olduğunu anlamasına yetmişti. "Sana nasıl yardımcı olabilirim, genç adam?"

"Birini arıyorum."

İşte bu adamın kulağına tehditkâr gelmişti. Belli ki bela arıyordu bu çocuk. Ya da çoktan bulmuştu da yalnızca o belayı teslim edeceği kişiyi arıyordu.

"Bir kız," diye devam etti Aramis sonra. Söylediklerinin kulağa nasıl geldiğinin farkında değildi. "Saçları saman sarısı ve bir gözü yeşil. Öteki görmediğinden rengini kaybetmiş."

Adam başını iki yana salladı. "Korkarım böyle birini tanımıyorum."

Aramis, adamın bu dediğine öylece inandı. Adam yalan söyleyecek birine benzemiyordu. Ama Aramis ne bilirdi ki?

Oğlan yoluna ara vermeden devam etti.

Birkaç köy daha buldu ve tüm köylerde aynı tarifle, aynı kızı sordu durdu.

Saçları saman sarısı.

Bir gözü yeşil, öteki görmüyor.

Genç bir kız, aşağı yukarı benim yaşlarımda.

Boyunun ne kadar uzun olduğunu bilmiyorum.

Ne yazık ki adını da bilmiyorum.

Yolculuk yorucuydu ama gözlerinin diğerlerininkilerden farklı gördüğünü bilen Aramis, kendini hiç de yılacak gibi hissetmiyordu. Görünmeyen, büyülü kapılardan geçmiş ve kendini yıllarca yaşadığı o yalnız tepenin

ait olmadığı bambaşka bir dünyada bulmuş gibiydi. Yeni yerler görüyor, insanlarla konuşuyordu. İnsanlarla tanışmakta zorlandığı da oluyordu ama bazen karşısındaki kişiyi önceki yaşamlarının her birinde de tanımış gibi hissediyordu.

Uzun kavak ağaçlarıyla dolu bir köyde yaşayan o kızda gerçekten tam da böyle olmuştu. Kız, öğle yemeğini büyük bir iştahla yemekte olan Aramis'e uzaktan şöyle bir bakmış ve sonra yanına gelip, "Seni tanıyor muyum?" diye sormuştu.

Oğlan cevap veremeden Aramis'in arazisinde oturduğu ve o günün erken saatlerinde tanışmış olduğu '*Çelik*' lakaplı adam, her yere dağılmış küreklerini toplamaya devam ederken dalgın dalgın, "Onu tanıyor olman mümkün değil, Bess, o bir gezgin," demişti. Çelik'in gömleği terden sırılsıklamdı ve güneş yüzünden ensesi de şimdiden epey koyulaşmıştı. "Buraya ilk kez geliyor."

Aramis muzipçe gülüp omuz silkerken kız da, "Eh, en azından artık sen beni tanıyorsun," diyerek gülümsedi. Bunun üzerine Aramis kendini tanıttı ve o dakikalardan sonra Bess'i geride bırakıp yoluna dönmek konusunda kendini ikna etmek için epey uğraşması gerekti. Ve oğlana öyle geldi ki kız da onun köyü geride bırakacağı anı iple çekmiyordu.

Aramis yolculuğunun amacını kimseye anlatmadı, anlatmak istediği ve anlayacağını umduğu tek kişi olan Bess de ona bu konuyla ilgili herhangi bir soru sormadı. Çok geçmeden tekrar yola koyuldu oğlan çünkü yolcu, yolunda gerekti.

Birkaç gün sonra yüzeyden içine, daha da derinliklere uzanmak isteyen bir rahatsızlık kök salmaya başladı. Aradığı kızın yüzünü unutuyordu.

Kızı saçlarından ve elbette gözlerinden hemen tanırdı ama ya saçları da gözleri de rüyasındaki gibi değildiyse şimdi? Yüzünü hatırlamak zorundaydı.

Çok geçmeden zihninde Bess'in yüzünün kapladığı yer, bu tanımadığı kızın yüzüne ait olmuştu bile. Ama işini sağlama almak isteyen Aramis, bulduğu kâğıt ve kalemle kızın kaba bir portresini yaptı. Sık sık gözlerini kapatıp kızın yüzünü gözlerinin önüne getirmeye çalışması gerekmişti ama sonuçtan memnundu. Sanatçı olmayan birine göre fazlasıyla iyi bir iş çıkarmıştı. Keşke çizmeyi o rüyadan uyanır uyanmaz denemiş olsaydı.

Gezgin, yoluna devam etti. Bundan böyle yüzünden gençliğinin yanı sıra mevsimler de okunuyordu. Hâlâ güzeldi gerçi. Güzelliğini kışın çetin rüzgârları alıp götürememiş, yazın kavurucu sıcakları eritememişti. Ama gür saçları uzayıp keçeleşmiş ve derisi de sertleşmeye başlamıştı. Olduğundan birkaç yaş büyük gözüküyordu şimdi.

Tepe ardından tepe, kadim dağlar, genç köyler ve değişik insanlar; satıcılar, hırsızlar, aklı solmuş zavallı adamlar ve gözleri zekâya ait bir ışıkla parıldayan tehlikeli kadınlar... Artık her türlü insanla tanışmış olduğunu sanıyordu Aramis ve yanıldığını bilmek şöyle dursun, hatalı düşünüyor olabileceği fikri aklının ucuna bile uğramıyordu.

İnsanların kimisi uyuduğu sırada çakılarından ikisini çalmış ve kimisi kış vakti olunca ona içi kürklü bir pelerin vermişti. Aramis satmak istese karşılığında hatırı sayılır

bir para alacağı bu pelerini satmayı hiç düşünmemişti çünkü para, işine yarayan son şey bile değildi şu günlerde.

Sık sık evini düşündüğü de oluyordu çünkü etrafı öteki insanlarla çevrili olmadığında yol, düşünmeden bir türlü geçmek bilmiyordu. Aramis evini özlemişti ama içinde yanan azim bambaşkaydı. Bunca yolu gelmiş oluşuyla duyduğu gurur, yol üzerinde yardım ettiği insanların yüzünde görebildiği minnettarlık, önceleri hiç bilmediği şeylerdi ve açıkçası bunları bu güne kadar öğrenmemiş olduğundan kendine kızıyordu çünkü bazen geride kalmış, pek çok şeyi kaçırmış gibi hissediyordu. Bu gibi zamanlarda da ona tepede kalmasını söylediğinden babasını suçluyordu çünkü çoktan öldüğü için ona karşı koyamayacak babasını suçlamak kolaydı.

Etrafı bembeyazken bile zifiri karanlıkta yürüyormuş gibi hissettiği zamanlar oluyordu. Yine de başını çevreleyen tüm o ağır ve koyu renkli bulutlar, durmasına ya da geri dönmesine sebep olmaya yetmemişti. Aramis yürümeye devam etmiş ve etmişti. İçinden bir ses, ona kızı bulana ya da iki, hatta belki üç kış sonraya kadar devam edeceğini söylüyordu.

Kışı atlattı, hiç kolay olmadı gerçi kışı atlatmak. Bir noktada yitip gideceğinden emindi oğlan çünkü kanı donup da akmayı bırakmasın diye parmaklarından birini kesmeyi ciddiyetle düşündüğü günler geçirmişti. Ama hâlâ hayattaydı ve hâlâ aynı kızı arıyordu. Eh, parmaklarının hepsi de yerindeydi, bu iyiydi.

Kışın sonları gelip çattığında Aramis, aradığı kıza dair tek bir ipucuna bile sahip değildi. İşte o zaman kara bulutlar çöktü zihnine.

Belki de yanlış yöne doğru yürümüştü bunca zaman ve tüm bu yolculuk başından beri beyhudeydi. Belki de dünyanın öteki yarısında kalan bir köyde sel, çoktan o insanların ve saman sarısı saçlı kızın evini yutmuştu. Belki de hepsi çoktan ölmüştü ve belki de Aramis, diğer hiçbir rüyasını gerçekleşmekten alıkoyamadığı gibi bunun gerçekleşmesini de önleyememişti.

Bahar gecikmişti. Bu yüzden bahara ait olması gereken o ilk aylar kıştan farksızdı. Baharın ikinci ayı geldiğindeyse kış, hiç yaşanmamış gibi çekip gitmişti.

Aramis kabul etmekte zorlanıyordu ama gerçekten yorgun hissediyordu artık kendini. Fiziksel bir yorgunluğu hiç yok denemezdi fakat onu günden güne bitkinleştiren asıl şey çabalarının sonuç vermiyor oluşuydu. Vazgeçecek gibi hissetmiyordu. Yine de vazgeçmek bir nehirse o nehrin kıyısında bir yerlerde dolanıyormuş gibiydi.

Bir başka yerleşke buldu, yolunun çıktığı köyler artık onu heyecanlandırmıyor, içini büyük bir umutla doldurmuyordu. Ama burası sıradan bir köyden büyük ve kalabalıktı. Aramis, kararlı adımlarla kasaba binasına doğru yaklaştı.

Kapıdan içeri adımını attığı ilk andan itibaren içerideki yaklaşık on beş çift gözün kendisinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. İnsanlar onu bir tehdit olarak algılamadığından yalnızca Aramis'in kim olduğunu anlamaya çalışmakla meşguldü.

Aramis, odanın ortalarında bir yerde durdu. Yakalandığı kısa ama şiddeti büyük yağmur yüzünden henüz tamamen kurumamış giysilerinden yere su damlıyor, çizmelerindeki çamur, tahta döşemelere bulaşıyordu. Oğlan

kimle konuşması gerektiğini bilmediğinden ortaya seslendi. "Tam 235 gündür yoldayım," dediğinde herkesin onu duyduğundan emindi. Artık çok yorulmuş olduğundan ne istediğini, kimi aradığını ve bunun niçin bu denli önemli olduğunu söylemek, her şeyi onlara bir çırpıda anlatmak üzereydi ki arka kapıdan biri, aceleyle içeri girdi. Aramis, yüzünden ilgiyi ve şaşkınlığı okuduğu kızı görür görmez tanıdı.

Saçları saman sarısıydı ama tek bir tutamı bile örülmeden, çenesinin hatlarını örtecek şekilde serbest bırakılmıştı. Aşağı yukarı aynı yaşta olsalar da boyu Aramis'ten bir baş kadar kısaydı. Gözleri yemyeşildi. Her iki gözü de.

Aradığı kız, bu kızın tek gözü görmeyen ikiziydi belki de.

Ya da belki de Aramis, aynı rüyayla iki felaketi öngörmüştü.

"Tek dileğim bir gece burada dinlenebilmek. Bunu bir gezginden çok görmeyiniz," diye tamamladı cümlesini ve kendini bulduğu en yakın sandalyeye bıraktı. Kalbinin atışını kimse duymadığı sürece ne düşündüğünü de ne hissettiğini de kimsecikler anlamayacaktı. Gözlerini kızdan öyle bir hızla ayırmıştı.

İnsanlar konukseverdi, bu yüzden onu hiç yalnız bırakmıyorlardı. Ama herkesten çok saman saçlı kızın gözlerini kendi üzerinde yakalıyordu Aramis. Belki kız da onu önceden beri biliyormuş ya da Bess'te olduğu gibi bir başka zamanda, bir başka yerde gerçekten de tanımış gibi hissediyordu. Böyle düşününce Aramis'in aklına Bess düştü, uzun zamandır aklına uğramamıştı o kız ve şimdi

onu tekrar unutması gerekti çünkü bu insanları uyarmalıydı, gezginin başka amaçları, önemli bir görevi vardı.

Herkesin daveti üzerine en yakın tavernaya gittiklerinde müziğin sesinin kendi sesini bastıracağını umarak en yakınındaki adama doğru eğilip başıyla kızı işaret etti. "Kim bu kız, biliyor musunuz? Onu bir yerlerden tanıyorum diyeceğim ama bir türlü çıkaramıyorum."

Adam yarı sarhoş, "O mu?" diye sordu. Önündeki boş maşrapalara bakılırsa demir gibi bir bünyesi olmalıydı. "Korucu Lisus'un kızı. Solana."

Demek adı buydu. Solana. "Hiç kardeşi var mı?"

"Hayır, yok."

Böylece Aramis'in içine devasa bir hoşnutsuzluk sinsice ama hızla yayıldı. Olacakları söylese bile kimse ona inanmayacaktı çünkü onu tanımıyor, yapabileceklerini ya da şimdi birer rüyadan ibaret olan bildiklerinin er ya da geç hakikatin kendisine dönüşeceğini bilmiyorlardı.

Yine de sonraki birkaç gün şiddetli yağış kesilmediği için gitmesine izin vermediler. Her biri yardımsever, düşünceli insanlardı. "Gökyüzü yere indiğinde yolda onunla birlikte yürümene izin vermez," dediler. Aramis'in yolunun çoktan sonlanmış olduğundan haberdar değillerdi.

Oğlan orada olduğu her dakika her ne yapıyorsa ondan başka bir şeyler yapması gerekiyormuş gibi hissediyordu. İhtiyacı olanın ne olduğunu biliyordu: Bir rüya. O tür bir rüya ki insanları inandırmak için lazım gelen buydu.

Yardımına ihtiyacı olduğu rüya onun imdadına tam zamanında yetişti. Aramis, uykusunda gecenin kendisi gibi simsiyah bir ineğin kurtlar tarafından telef edildiğini

gördü. Hava ılıktı ve kuvvetli yağmur kokusuna karışan kan kokusu da bir o kadar kuvvetliydi. Etrafta hiç ev yoktu. İnek gecenin bir vakti kasabanın bu kadar dışında yalnız başına olduğuna göre kaçmış olmalıydı.

Sabaha karşı terler içinde uyanınca apar topar çıktı kasaba binasından, geçici olarak konakladığı yer burasıydı. Neredeyse tüm ahırların çevresinden dolaştı ama kara ineğin izine rastlamadı.

Öğlen vakti geldiğinde kasaba binasında çoğunlukla önemsiz konuların konuşulduğu bir toplantı grubu bir araya geldi. Aramis'e herhangi bir anlaşmazlık durumunda tarafsız kişi olup olamayacağı sorulduğunda gezgin bunu fırsat bildi ve bu teklifi çok hevesli gözükmemeye dikkat ederek kabul ettiğinde toplantının bir üyesi oldu.

Uygun olabilecek birkaç anı kaçırdı ama sonunda istediği sessizliği elde ettiğinde söz alarak konuştu. "Anlatacağım, burada şimdiye dek konuşulan hususlardan tamamıyla farklı bir konu olacak, biliyorum," dedi. "Ancak beni dikkatle dinlemenizi rica edeceğim. Birkaç gündür bu kasabada uyuyorum, burada yemek yiyorum ve elimden geldiğince sizlere günlük işlerinizde yardım etmeye çalışıyorum. Dürüst bir gencim, yalan dolan nasıl ki bu kasabada kendine yer bulamamışsa benim gönlümde de zihnimde de aynı şekilde hile kırıntısı dahi bulunmaz, bunu garanti ederim. Bu yüzden anlatacaklarıma inanmazsanız beni yaralamış olursunuz.

"Bana verilen bir armağan var. Kimi bilgeler bunu kehanette bulunabilme yeteneği olarak adlandırıyor." Bu noktada topluluktan uğultular yükselmeye başladı. Ama sessizlik hızla döndü çünkü herkes gezginin sıradaki sözcüklerinin neler olacağını merak ediyordu.

"Gördüğüm bir rüya var," diye devam etti Aramis. "Gürbüz, parlak tüyleri siyah renkli, evinden uzakta, gecenin hiçliği ortasında yalnız başına bir inek gördüm bu rüyada. Bundandır başıboş değil de birinize ait ancak kaçmış bir inek olduğunu tahmin ediyorum. Böyle bir ineği olan var mı aranızda?"

Adamlardan biri, "Benim bu tarife uyan bir ineğim var," dedi kalın sesiyle. İri kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ama iki gözün görüp görebileceği en uysal inektir. Kaçmaya çalışmayı bırak, benden habersiz odanın şu köşesinden ha şuraya kadarlık bir mesafe bile ilerlemez."

Aramis düşünceli gözüküyordu. "Öyleyse umarım yanılıyorumdur," dedi. Ama o an yanılmadığına inanan tek kişi kendisiydi.

İnsanlar birkaç gün bu durumun tuhaflığını konuştular. Gezgin artık garip birisiydi onlara göre, alışılmadık iddialarda ve sanki alışılmadık davranışlarda bulunuyordu. Aramis'in de çok geçmeden fark ettiği üzere eskisi kadar hoş karşılanmıyordu da.

Kömür ortadan yok olana kadar sürdü bu durum. Uysal, siyah ineğin adı buydu.

Güneş tepelerin ardında belirdiği an kasaba binasının kapısı büyük bir gürültüyle açılmış, Kömür'ün sahibi olan adam Aramis'i yakasından tuttuğu gibi kaldırarak duvara yapıştırmıştı. "Nerede o? Cevap ver, alçak!"

Uyku sersemi oğlan, tükürükler saçarak konuşan adamın tek bir kelimesini bile anlamadığından sessiz kalınca adam, "Cevap ver!" diye tekrarladı. "Kendi kendine kaçacak bir hayvan değil o! Sen aldın, biliyorum! Hemen yerini söylemezsen öğleni bile görmene izin vermem!"

"Neden bahsediyorsun be adam?"

Adamın havaya kalkan yumruğunu tutan, kapının sesini duyduğu an işi gücü bırakmış ve koşarak gelmiş, iri yarı bir başka adamdı. "Bırak çocuğu, Teoden."

"Bu çocuk... Bu çocuk var ya, Lisus!"

"Çocuğu bırak da ne nedir onu anlayalım önce!"

Bunun üzerine adam ellerini gevşetince Aramis yere düştü. Lisus ona doğru elini uzattı. "Kalk, evlat. Umarım sağlam bir açıklaman vardır."

Aramis, Lisus'un elini yakalayıp doğruldu. "İnek... Değil mi?" diye sordu nefes nefese. "Kaçtı. Tıpkı yapacağını söylediğim gibi."

Teoden tekrar Aramis'e doğru atılınca Lisus onu tuttu. "Kaçacağı falan yoktu!" dedi ineğin sahibi. "Sen aldın ineği, söyle, nereye götürdün?"

"Onu ben almadım!"

"İkiniz de susun!" Lisus'un Teoden'den daha kaslı kolları vardı ve onu tutmakta zorlanmıyordu bile. Aramis'e döndü. "Ne oldu ineğe öyleyse, söyle."

Oğlan tereddüt etti. Bakışlarını alnındaki damarı kabarmış Teoden'den ayırmadı.

"Başka neler gördün o rüyada?"

"Evlerden ırak kızılağaçların arasında bir tane yalnız ve yaşlı meşe ağacı."

"Pekâlâ. Böyle bir yer biliyorum..."

"Dahası var," dedi Aramis, çekinmekte haklıydı. Bakışlarını ineğin sahibinden ayırıp Lisus'a çevirdiğinde gözlerinde korku değil, hüzün vardı. "Kurtlar."

Kömür'ü paramparça bulduklarında sahibinin öfkesi de kederi de katlanmıştı. Hayvanı bu hâle getirenin gezgin olduğuna inanıyordu onu ilk gördüğünde. Ama Aramis kurda dönüşemiyorsa ya da bir kurt sürüsünü kontrol edemiyorsa ineği bu hâle getirenin o olması imkânsızdan öteydi. Keskin diş ve pençe izleri zavallı hayvanın her yerindeydi. Kurtlara ait çamurlu izler de etrafa yayılmıştı.

"Üzgünüm," diye seslendi oğlan. Gerçekten de üzgündü.

"Ben de öyle, evlat," dedi Teoden. "Ben de öyle."

O sabahtan sonra Aramis hakkındaki söylentiler azalmadı, aksine arttı. Artık herkes onun bir kâhin olduğunu biliyordu. Oğlan bu sözcükten nefret ediyordu, çok güçlü geliyordu ona bu sözcük ama o, çoğu zaman kendini hiç de güçlü hissetmiyordu.

İneğin öldüğünün ertesi sabahıydı. Kasaba binasının kapısı nazik eller tarafından usulca açıldı bu sefer. Aramis uyanıktı ve kara kara düşünürken kendini çok yalnız hissetmekteydi, içeri giren kızı gördüğünde farkında olmadan duruşunu dikleştirdi.

Kız gülümsedi. "Uyanık olacağını düşünmemiştim," dediğinde sesinin rengi de güneş gibi, altın gibi sarıydı. "Bunu babam sana getirmemi istedi."

Dumanı tüten büyük bir fincanı masalardan birine bıraktı. Sakinleştirici etkisi olduğu bilinen çaylardan bir diğeri gibi kokuyordu.

"Seni görmüş," dedi sonra sıkıntıyla. Elleri birbirine sarılmış, önünde kıpırtısız duruyordu. "Aceleyle çıkıp ahırların çevresinde dolaştığını ve o ineği bulmaya çalıştığını demek istiyorum. Başta anlamamış elbette. Olur da yine öyle bir rüyadan uyanırsan diye..."

"Teşekkür ederim. Buna... Buna hiç gerek yoktu. Çok incesiniz. İkiniz de. Minnettarım."

Kız tekrar gülümsedi, yeşil gözlerini oğlandan ayırmakta zorlanıyor gibi gözükse de arkasını dönmeyi başardı. Ama Aramis, o tam adımını atmadan kızın adını seslenince Solana şaşkınlıktan çatılmış kaşlarla tekrar içeri döndü. "Adımı bildiğini bilmiyordum, Aramis."

"Doğruyu söylediğime inanıyor musun?"

"Bunun bir önemi var mı şimdi?"

Oğlan ayağa kalktı ve ona doğru birkaç yumuşak adım attı. "İnanıyor musun, Solana?"

"Evet, bir kâhin olduğuna ve gördüğün rüyaların gerçekleştiğine inanıyorum," dediğinde kızın bakışlarında bir değişim oldu. Gevşeyen kaşları bir şeylerin farkına vardığını açık etmişlerdi. "Bir gezgine göre uzun sayılabilecek süredir yolda değilsin. Dinlenmek için burada durmadın, değil mi? Durdun. Çünkü varmıştın."

"Durdum. Çünkü aradığım sendin. Ve bunun kulağa şimdi olduğu kadar korkutucu gelmemesini dilerdim ama lütfen, Solana, lütfen anlatacaklarıma rağmen korkma!"

Kız bir adım geri attı. "Sus, Aramis! Beni bekleyen her ne felaketse şimdi bilmek istemiyorum!"

Solana'nın yüzünün her bir köşesine henüz karşılaşmadığı yıkımın acılarının yerleşmesi üzerine Aramis hata ediyor olabileceği hissine kapıldı. Ama birkaç adım daha atıp kızı ön kollarından tuttu. Kalbi göğsüne çarpmaktan etini morartacaktı. "Önleyebiliriz."

Kız, acısına rağmen gülümsediğine göre cevabı zaten biliyordu ama yine de sordu. "Hiç önleyebildin mi ki?"

"Bu sefer farklı, Solana. Bu sefer yalnız değilim."

"Pekâlâ, öyleyse. Anlat bana," dedi usulca ve sandalyelerden birine oturdu. Korkusu bir nebze olsun geçmemişti ve yüreği de hâlâ korkunç bir kâbustan henüz uyanmış gibi atıyordu fakat tek başına olmadığını o da hissediyordu şimdi. "Ama önce çayını iç. Soğumaya başladı bile."

Kızın gözleriyle ilgili kısmı anlatarak başlamaya gönlü el vermediğinden Aramis seli anlatarak başladı. Selde bulunduğu yerin neresi olduğunu anlamaya çalıştığını ama rüyasındaki kargaşa yüzünden bunu bir türlü anlayamadığını söyledi. Uzun çığlıkları, sürüklenen çatıları ve kısa sürede sular tarafından yutulup gözden kaybolan insanları anlattı. "İnsanların hiçbirinin yüzünü anımsamıyorum artık," dedi. "Seninkini hatırlıyorum ama yüzün, Solana, şimdi olduğundan başkaydı."

"Ne demek istiyorsun?" Kızın yüzü doğan güneş gibi parlak bir umutla aydınlandı ve belli belirsiz öne doğru eğilirken, "Yaşlı mı gözüküyordum?" diye sordu.

"Hayır, hayır, ne yazık ki öyle değil. Gözlerin... Gözlerinden biri görmüyordu."

"Nasıl anladın bunu?"

"Şu gözün," dedi başıyla kızın sol gözünü işaret ederken. "Şimdi olduğu gibi yaz ormanlarını tutmuyordu içinde. Deniz gibiydi. Sonsuz ve sakin bir deniz. Sel, buraya uğramadan çok önce sol gözündeki ağaçları devirmiş gibi." Bunu demesiyle oğlanı bir hüzün sardı. O an düşünebildiği yalnızca iki şey vardı: Solana tek gözünü yitirene dek selin gelmeyeceği ve karşısında oturan bu zeki, gözlerinin içi parıldayan sarı saçlı kızı o selden korumak için elinden gelen her şeyi –ve gerekirse çok daha fazlasını- yapacağı. Pis sel sularında sürüklenip yitiremeyeceği bir candı artık o Aramis için.

Solana'nın gözlerinin yeşili zihninde koşturan düşünceleri takip eder gibi bir o yana bir bu yana savruluyordu. "Selin beni bulacağından eminsin yalnızca," dedi sonunda. "Kaçıp kimsenin olmadığı bir yere gitsem?"

"Rüyamda çığlık atan epey insan vardı."

"Gizlice gitsem? Kimseciklere bir şey söylemeden?"

"Bu bir çözüm olabilir belki," diye yüksek sesle düşündü Aramis. "Ama anlamıyorsun, sen diğerleri güvende olsun diye kendini feda etmek istiyorsun. Ben ise herkesi korumanın bir yolunu bulmak niyetindeyim. Seni öylece selin kollarına atmayacağım."

Kız bunun üzerine uzun uzun baktı Aramis'e. Sonra bir şeyin yeni farkına varmış gibi göründü. Ardından, "Sen..." diye söze girdi. "Sen de güvende değilsin, Aramis. Benimle olduğun sürece de güvende olmayacaksın. Görev bildiğin işi yerine getirip beni gelecek selden haberdar ettin. Bunun için minnettarım. Artık geri dönebilirsin. Tez vakitte yola düş ve evine dön."

Aramis bir kez daha evini düşündü. O küçük kulübeyi, topladığı bitkileri, mutfağını... Yalnızlığı, uzun ve hiç bitmeyecek gibi gözüken yolları ve şimdi karşısında duran güzel Solana'yı düşündü. Oğlan uzun zamandır kendisi gibi hissetmiyordu ama dönüştüğü bu yeni kişi, gezgin, yolcu ya da ismi her ne ise, ona kendini daha iyi hissettiriyordu. Tepeli Aramis'i seviyordu ama gezgin ve korkusuz Aramis'i daha çok sevmişti.

"Ev..." dedi usulca, kelime dudaklarında bir tuhaf durmuştu şimdi. "Gezginlerin evi olmaz, Solana. Hiçbir yere gitmiyorum."

Kız itiraz etmedi.

Önce Lisus'a anlattılar. Sonra da kasabanın geri kalan kısmı yavaş yavaş öğrendi Aramis'in rüyasını. Herkes ona inanacak kadar bilgeydi artık.

İlk iş olarak evlerin tahta duvarları sağlamlaştırılmaya başlandı. O günlerde ortaya çıkan ve herkesin içine sıkıntı düşüren kara bulutlar kasabadaki hareketliliği izlemeye gelmiş gibi bir süre öylece kasabanın üstünde asılı durdular.

Lisus, kızı hakkındaki korkularında haklıydı. Tek çocuğu olan Solana'yı gözünün önünden bir saniyeliğine olsun ayırmak istemiyordu çünkü Solana onun yanı başında olursa hiçbir kötülüğün kızının yanına yaklaşmasına izin vermeyeceğini biliyordu. Ama her kötülük ya da her talihsizlik, sesli adımlarla yanaşmazdı insana.

Bir iki hafta sonra, serin bir öğlen vakti Lisus'un hemen yanı başında kütükleri kesmeye yardım eden dostunun baltası, minik bir tahta parçasını Solana'nın sol gözüne fırlattığında Solana, babasının öteki yanında, hayli uzakta oturuyordu. Kız elleriyle gözünü kapatırken acıyla öyle bir haykırdı ki yakınlarda olmayan Aramis bile bu çığlığı duydu ve başlarına gelen felaketin tam olarak ne olduğunu bilerek oturduğu yerden fırlayıp sesin geldiği tarafa koştu.

Parça öyle minicikti ama öyle bir hızla atılmıştı ki kızın gözüne, Solana sol gözünü kaybetmekle kalmadı, iltihap kapan göz ona önemli bir süre büyük acılar verdi.

"Görmeme izin ver."

Kız, oturduğu yerde başını öteki tarafa çevirip usulca ağlamaya başladığında Aramis'in sargıyı açmak isteğiyle öne uzanmış kolu havada kaldı. "Hayır, hayatta olmaz! Öyle kötü görünüyor ki..."

Aramis ayağa kalktı ve Solana'nın bacaklarının hemen dibinde diz çöktü. Ellerini nazikçe tekrar uzattığında kız bu sefer ne başını çevirdi ne de sözcükleriyle karşı koydu.

Solana'nın artık görmeyen gözü, Aramis'in o yaşlı rüyasındakinden daha kötü hâldeydi şimdi; kızın yemyeşil gözü, henüz iyileşmemiş kanlı bir yaradan ibaretti.

"İnsanlar bana acıyorlar ve eski güzelliğimin kalmadığını fısıldıyorlar," diye mırıldandı ama sesi üzgün değildi.

Aramis onun yere düşmeye kararlı gözyaşını sildi ve "Seni üzen şey bu değil," dedi yavaşça. "Ne öyleyse, Solana?"

"Ne olduğunu biliyorsun." Solana'nın sesi ilk kez hiddetli ama boğuk çıkıyor, söyledikleri anlaşılmaz bir hâl alıyordu. "Artık gerçekleşmesi an meselesi. Yetiştiremeyeceğiz..."

"Böyle söyleme. Çalışmaları hızlandırırız. Hem çoğu ev neredeyse-"

"Artık an meselesi... Önümüzdeki ay bile olabilir, Aramis." Derin bir nefes alırken başını iki yana salladı. "Ama belki gitmek için geç değildir."

"Gidelim öyleyse. Ama sel bizimle gelecek ve gittiğimiz yerdeki bihaber insanları vuracak. Burada kalıp önlem almanın ve sele hazırlıklı olmanın daha mantıklı olduğunu düşünmediğini söyleme bana, Solana. Buradaki insanlar biliyor, hazırlıklı olacaklardır."

Solana elleriyle yüzünü kapatırken gözüne değmemeye özen gösterdi. "Evet," diyerek kabullendi ağlamaklı sesiyle, ellerinin oluşturduğu duvarın altından.

Aramis, kızın ellerini yüzünden çekerken sabırlı ve nazikti. "Bu kasabanın insanları şüphesiz mantıklı ve zeki kimseler. Ama bir konuda yanılıyorlar," diye fısıldadı.

Solana korkuyla, "Nedir o?" diye sordu. Elleri hâlâ Aramis'in avuçlarının içinde olduğundan yanakları hafif kızarmıştı.

Aramis gülümsedi. "Eski güzelliğinin seni terk eden tek bir parçası bile yok," dediğinde söylediğinde ciddiydi.

Her sabah, kimi karamsar insanlar huzurlu yaşamlarının son saatlerine uyandıklarını düşünüyor, kimi aydınlık düşünceli insanlarsa o felaket günün henüz gelmediğine inanıyorlardı. Kasabayı terk edenler vardı. Ama öylece giden ya da yalnızca en gerekli gördükleri malzemeleri çantalara ve torbalara tıkıp yaya olarak ya da atla uzaklaşan insanların sayısı azdı. Çoğunun gidecek başka yeri yoktu ki. Burada doğmuşlar, burada büyümüşler ve yaşamlarının geri kalanını da buraya, aynı toprakların üzerine kurmuşlardı. Aramis onları anlamakta hiç zorluk yaşamıyordu. Bu yüzden kasabalıların içini siyaha boyayan aynı korku, fırçasıyla Aramis'i de sık sık yokluyordu.

Kara bulutlar bir hafta sonra tekrar göründü. Eskiden olsa toprağını suladığı için yağmura şükredecek adamlar ve kadınlar şimdi yere düşen her minicik yağmur damlasına dehşetle bakıyor, yağmurun hemen dinmesini ve yerin bir an önce kurumasını diliyorlardı. Felaketin ne zaman geleceği belirsizdi, belki bu yıl gelmeyecekti bile ama her yağmurda insanların yaşadıkları bu dayanılmaz his, bazılarının delirmesine sebep oldu. Teoden de onlardan biriydi. Aramis'in rüyasının gerçekleşeceğine olan inancı eksiksizdi. Tüm gün penceresinin dibinde oturup göğü seyretmekten yemek yemeyi unutur olmuştu, kısa sürede gözle görülür derecede zayıfladığından kolları da eski iriliğini yitirmişti.

Sel, henüz gelmeden, her şeyi değiştirmişti bile.

Yalnızca birkaç hafta daha geçti. İnsanların beklediği yağmur yeryüzüne inmeye başladı ama bilmiyorlardı... Bekledikleri sular onları nihayet bulmuştu fakat bunu da diğerleri gibi bir yağmur sanıyorlardı. Tıpkı diğerleri gibi gökten usulca düşecek, onu tıka basa doyurana dek

toprak tarafından emilecek ve sonra bir yerlerde büyükçe bir su kaynağıyla buluşana dek azalarak yürüyecek sanıyorlardı. Ama toprak çoktan toktu.

Yağmur, toprağı değil; açgözlü pınarları, akarsuları ve dereleri doyurdu. Kendi sularına yer kalmayana dek besledi onları ve artık yataklarına sığmayan aceleci sular taşarak kasabaya doğru hızla ilerledi.

İnsanların hazırlıkları bitmemişti ama kötü durumda oldukları söylenemezdi. El becerileri gelişmiş kimselerdi hepsi. Bazıları evlerinin çevresine ciddi ölçüde suyu biriktirebilecek hendekler kazmış, bazıları suları uzak tutabileceğine inandıkları duvarlar örmüştü. Eşyaların tümü üst katlara taşınmış, olası toprak ve taş fırtınalarına karşı çatılar sağlamlaştırılmıştı. Fakat güçlü bir seldi bu; bir felaketti, yıkımdı, kıyametten farksızdı. Düşmanca geliyor ve kendisi evinden oldu diye insanların evlerine de zarar vermek istiyordu.

Duvarları yıktı.

Hendekleri doldurdu.

Neredeyse zamanın kendisi kadar yaşlı ağaçları devirdi ve yolda bulunmak hatasına düşmüş insanları yuttuğu gibi yoluna devam etti.

Aramis ne yapacağını bilemiyor, kasaba binasının çatısında durmuş, korkuyla olanları izliyordu. Kanallar taşmış, koyu renkli suya çamur ve daha nice pislikler karışmıştı. Koku tıpkı hatırladığı gibiydi.

İnsanlar onu evlerine davet etmiş ama Aramis dışarıda olması gerektiğini düşünmüştü. Biri bir delilik yapıp sele karşı kazanabileceğini düşünürse o, hiç düşünmeden atılıp onları durdurmak için kollarına yapışacağını biliyordu.

Bunun için dışarıda olmalı ve herkesi görebilmeliydi. Rüyasında çığlıklar duymuştu ama birkaç kişi dışında suya kapılan kimseyi görmemişti. O birkaç kişiyi kurtarmak isteği yüzünden şimdi durduğu yerdeydi. Yanında birkaç uzun sopa, halatlar ve kancalar vardı. Bir de Solana. "Seni yalnız bırakmam," demişti ve Aramis bunu komik bulmuştu çünkü o da Solana'yı bir an olsun yalnız bırakmak istemiyordu.

Gürül gürül akan su yüzünden ayırt edilebilen yalnızca birkaç sesten biri ağlama sesleriydi. İnsanlar korkuyordu. Solana da korkuyordu ama ağlayacak gibi gözükmüyordu. En azından henüz değil.

Islanan kiremitler yüzünden ayağı kayınca kız düşmek üzereyken Aramis, onu kolundan yakaladı. Yalnızca bu birkaç saniye bile hızla atan kalbini daha da hızlandırmıştı. Aramis sel yüzünden mi ölecekti bilmiyordu ama canını alan şey sel olmayacaksa artık yorulduğu için birden durmaya karar veren kalbi olabilirdi. "Bunu al!" dedi, Solana'ya halatlardan birini uzatarak. "Beline bağla!"

"Ne yapıyorsun?"

Aramis halatın öteki ucunu da kendi belinde düğümlerken Solana aynısını yapmadan önce bir iki saniyeliğine bakakaldı. Aramis, onun sulara düşmesine izin vermeyecekti. Kendi olmadan asla.

"Bu mantıklı mı sence?" diye sordu Solana, sesini duyurabilmek için bağırması gerekiyordu. Kız bunun mantıklı olduğunu biliyordu, suya düşerlerse birlikte karşı koyacak, sürüklenirken tutunacak bir yer bulurlarsa ikisinin de kurtulma şansı artacaktı.

"Her şey yolunda mı?" Lisus kasaba binasının son katındaki pencereden bağırdı. Solana'nın yukarı çıkmasına karşı çıkmıştı. Ama kızının her zaman yanında olmasının onun güvende olduğu anlamına gelmediğini öğreneli epey zaman oluyordu artık.

"Henüz kimse suya kapılmadı!" diye cevapladı Aramis.

Lisus huzursuzca tekrar içeri girdi. O da çatıda olmak istemişti ama Solana babasını iyi tanıyordu ve baş başa yaptıkları konuşmada her ne söylediyse onu ikna etmeyi başarmıştı.

Sularda bir farklılık gözüne çarptı Solana'nın. Hemen Aramis'in omzuna vurdu. "Bak! Şurada biri var! Çabuk, sırığı sarkıt!"

Gerçekten de bir adamdı bu. Teoden'di. Bağırmıyor, feryat etmiyordu. Bir görünüyor, bir gözden kayboluyor ve yalnızca sürükleniyordu. Yaklaşınca yüzünün kaygıdan yoksun olduğunu fark etti Aramis, neredeyse rahatlamış görünüyordu. Haftalardır bu kadar endişesiz göründüğü bir tam dakika olmamıştı. Artık korkmuyordu Teoden.

Aramis'le Solana sırığı uzattıktan sonra beklemeye başladılar. Kız, adamın onların olduğu tarafa doğru sürüklenmesi içini yüksek sesle dilekler mırıldanırken titriyordu.

Teoden sopaya yaklaştı, yaklaştı ama tam ellerini azıcık kaldırıp sopayı sıkıca kavrasa kurtulacağı an... Ellerini uzatmadı.

"Ne yapıyor bu ahmak? Çabuk, öte uçtan tekrar sarkıtalım, acele et, Aramis!"

Olduğu yerde heykel gibi durmuş, Teoden'i izleyen Aramis yüzünden hareket edemeyen öfkeli Solana, "Ne yapıyorsun? Acele etmemiz gerek! Aramis? Duymuyor musun beni?" diye haykırdı. Aramis'e bakmaktan Teoden'in başını yukarı kaldırıp gülümsediğini görmemişti.

"Kararını vermiş bile," dedi oğlan. Üzüntüden sesi de bir tuhaftı. Ömründe ilk kez savaşmaktan vazgeçmiş birini görüyordu. "Bizim onu ne kadar çok kurtarmak istediğimizin hiçbir önemi yok. Kurtarılmak istemiyor, bunu gözlerinde gördüm."

Bunun üzerine Solana çaresizce ağlamaya başladı. Ağlarken omuzları titriyor ama sesi duyulmuyordu. Elleriyle yüzünü kapatmıştı. Duyduğu bir başka çığlık sesiyle ellerini yüzünden çabucak uzaklaştırdı, burnunu çekti ve "Biri daha geliyor," dedi. Yeşil gözü hemencecik kızarmıştı. Öteki gözüyse hiç kırmızılık barındırmıyordu artık içinde; yara yok olmuş, yerini temiz bir beyazlığa bırakmıştı.

Bu seferki bir kadındı. Sopaya uzandı, onu tutmakta başarılı oldu ama sıçrayan su yüzünden sopa da kayganlaşmıştı. Kadın sopayı kaçırınca hemen yanındaki halata tutundu. Halatı çekmesi daha kolaydı kuşkusuz ama Aramis ve Solana kadını yukarı çekmekte zorlanıyorlardı. Etine dolgun kadının ıslanan giysileri onu daha da ağırlaştırıyordu. Aramis avuçlarının kesilmeye başladığını hissetti. Ellerine damlayan damlalar kiremitlerin üzerine pembe ve kırmızı düşüyordu. Halatı çekmeye devam etti. Solana da zorlanıyordu ama azimliydi, ara sıra inlemesine ve dişlerinin arasından tıslamasına bakılırsa o da yorulmuştu ve acı içindeydi, yine de halatı bırakmadı.

Ama sonra halatın öteki ucunda korkunç, ani bir hafifleme oldu. Bir boşluk, öyle ki Solana ve Aramis geriye savruldu.

Panikle aşağı baktıklarında hâlâ sağlam olan halatın ucu boştu. Suda sürüklenen kimse de yoktu. İkinci kattan başını çıkaran Lisus "Kadın güvende!" diye bağırdı. "Onu içeri aldık!"

Gönüllerindeki rahatlama yüzlerine yansıyamadan sağ taraflarından büyük bir gürültü geldi. Yüksekçe bir başka tepenin en üst noktası da sularla ıslanmış, tepenin yamacı hızla aşağı ilerleyen sel için mükemmel bir kaydırak olmuştu. Solana omzunun üstünden Aramis'e bakınca çevrelerini saran gerçeklik, Aramis'in ayaklarının dibinde yerle bir oldu.

İşte, bu andı.

Solana'nın gözlerindeki korku, darmadağın olmuş, yer yer açılmış güneş renkli örgüleri... Aramis bunca zamandır bulutların ardında bir yerlerde saklanan güneşi hiç özlememişti, kara bulutlardan ve karanlıktan bıkmış olmasına rağmen hem de çünkü Solana ona güneşin yokluğunu unutturmuştu. Esas güneş ortalıkta yokken bir başka güneş olarak yapmıştı bunu. Ama şimdi, diğer her zaman olduğu gibi parıldamıyordu kız. Teni solgundu, dudaklarının rengi bile uçmuştu. Gören gözü, dehşetle gölgelendiğinden çok daha koyu bir yeşile dönüşmüş, parlak saçları matlaşmıştı. Görmeyen gözüyse bulutların etrafı boyadığı açık mavi rengi yansıtıyordu.

Aramis'in içine adını bile unutmasına sebep olacak bir korku yaydı bu görüntü. Bu anı ilk kez görmüyordu ama ilk kez, hayatında ilk kez, böylesine korkuyordu.

Uzaktan birkaç uzun ve birkaç kısa çığlık duyuldu.

Hemen Solana'nın beline uzattı ellerini, halatların sağlamlığını kontrol etti çünkü Solana kadar Aramis de bu yeni, arsız sulardan birazının onların derilerine, giysilerine ve aralarındaki halata değeceğini, burunlarından ve kulaklarından içeri gireceğini biliyordu.

Solana Aramis'in elini yakaladığı gibi sımsıkı tuttu ve çatı katına inen merdivenlere yöneldi. Ama geç kalmışlardı.

Bir dalga gibi yükselip alçalan sel, çatıdaki kiremitleri boydan boya yaladı ve tabanlarının altında kayganlaşan kiremitler yüzünden düşen Solana, tam da Aramis'in istediği gibi peşinden oğlanı da sırtının üstünde yere düşürdü. Ve nihayet çatının hemen altındaki suyun içine karıştıklarında parmaklarının yirmisi de tutunacak bir çıkıntı bulmak umuduyla yalnızca birkaç saniyeliğine çırpınabilmişti.

Mevsimlerin hırpaladığı ama genç kalmayı başarabilmiş yüzünün su tarafından çevrelendiği o ilk an, Aramis'in aklına daha önce hiç düşmemiş bir düşünce parladı zihninde. Babası rüyalarıyla yapabileceklerini bilmesine rağmen Aramis'in tepede kalmasını dilemişti hep. Öldüğü güne dek öğütlediği de hep buydu, diğerlerinin bu yanını anlamayacağını söylediğini hatırlıyordu oğlan. Ama belki de gerçek bambaşkaydı.

Benim gibiydi, diye düşünürken buldu Aramis kendini. *O da benim gibiydi.*

Neden olmasındı ki? Belki de oğlunun geleceğine dair onu dehşete düşüren rüyalar görmüş ve babası olarak biricik oğlunu korumak istemişti.

Belki de Aramis'in yabancı topraklarda, sarışın bir kızla el ele, bir alçalıp bir yükselen suların kucağına düştüğünü ve geri çıkamadığını görmüştü. Gerçekleşecek olanı önleyebileceğini sanmıştı. Aramis bunun için onu suçlayabilir miydi? Aynı yanılgıya o da düşmüşken hem de?

Solana elini hâlâ sıkıca tutuyordu. Aramis onu yakalayıp kendine çekmenin bir yolunu buldu ve böylece ikisi sürüklenirken Aramis, karanlık sular onları her nereye götürüyorsa oranın aydınlık bir yer olmadığını tahmin etti. Artık çığlıkları duymuyordu. Aramis Solana'nın yaşamla dolu bedenini iyice kendi bedenine bastırdı ve su gözlerini mühürlediğinde karanlığa gömülecek olanın ilk kendisi olması için dua etti.

Meyre'nin büyükbabası bu hikâyeye fazlasıyla benzer, fazla detaylı olmayan bir başka hikâyeyi bir zamanlar bir yerlerde okuduğunu biliyordu. Aynı hikâye olduğundan emindi, zira Aramis ve Solana isimlerini daha önce de duymuştu. Bu, tümüyle gerçek ve çok eski bir öyküydü. Sel gerçekten yaşanmış, kasabalıların hemen hepsi hayatta kalmış olsa da sel, ancak o iki zavallı genci yanına aldıktan sonra dinmişti. İhtiyar adam, torununun hikâyeye dair tüm bu detayları nereden duymuş olabileceğine dair kabaran merakıyla öne doğru eğildi ve "Bu hikâyeyi nereden öğrendin, kızım?" diye sordu.

Meyre, büyükbabasının öyküsünü beğenmediğini sandığı için endişelendiyse de, "Rüyamda gördüm," diye dürüstçe cevap verdi. "Beğenmedin mi yoksa?"

Adam hareketsiz kaldı, düşünceler sarmıştı dört bir yanını. Endişeyle iç çekti. Ama sonra gülümseyerek, "Çok beğendim," diye yanıtladı torunun sorusunu. Anlatmaya değecek bir öykü bilmediğini sanan bu küçük kız, anlatılması gereken öykülerle doluydu.

Ninova

VI

YEMİNKIRAN

O gün karar vermişti Fangar, dünya bazen bir kahramana değil de bir canavara ihtiyaç duyabilirdi. Çok sevdiği dünyası bile bazen biraz düzensizliğin hasretini çekiyor olmalıydı ki canavarları yaratıyordu. Canavarlar canavar olarak doğmuyordu, bu kadarını biliyordu artık. Bunu kendi de onlardan birine dönüştüğünde, yani bugün anlamıştı.

Ama kötü kalpli değildi lacivert gözlü elf. Hayır, pek çok şey denmişti ona ama kötü kalpli olduğunu söyleyen çıkmamıştı henüz. Yüreğinde iyilikten başka bir şey taşımayıp yine de bir canavar olmak mümkün müydü? Kuşkusuz mümkündü. Öyle olmalıydı. Kuşkusuz.

Ama Fangar her zaman bir canavar değildi. Ormanları seven, gözlerindeki onlara ait parçaları dikkatle taşıyan genç bir elfti. Bir canavara dönüşmesinden çok önceydi bu. Ve Yeminkıran adlı canavar olmadan çok önce, Yemintutan diye bilinirdi.

Verdiği sözlerden henüz hiç dönmemişti ve diğer elfler ona güvenirdi. Ama her şeyden önemlisi, ağaçların güveni bir tek onaydı. Fangar'ın da ağaçlardan çok sevdiği kimse yoktu.

Tabii bu, insanlarla tanışmasından epey zaman önceydi. Henüz çok gençti Fangar, öyle genç ki sırların her zaman saklanmadığını, yeminlerin arkasında her zaman birilerinin durmadığını ve bazen başıboş bırakıldıklarını henüz bilmiyordu. O, diğer elflerin arasında yaşayan genç bir elfti ve insanları tanımıyordu.

Ailesinin kim olduğu da onun hakkındaki pek çok diğer şey gibi bilinmiyordu. Çok küçükken ormanın ortasında terk edildiğinden diğerleri, onu büyütenin ağaçlar olduğunu söylerdi. Fangar'ın yaşamı boyunca bitmek tükenmek bilmeyen, kendisi hakkındaki tuhaf söylentiler o henüz küçük bir çocukken çoktan başlamıştı.

Uzun ve ince bedeni kuvvetli, parmakları maharetliydi. Kimsesi olmadığından yaşamını devam ettirebilmek adına sıkı çalışır, elini attığı her işi ustaca tamamlar ve diğer tuhaf yaratıkların onu küçük düşürüp biraz eğlenmek için verdikleri görevlerden alnının akıyla çıkardı. Dürüst olduğu herkesçe düşünülürdü ve sahiden de öyleydi.

Ama Fangar hep öyle kalmayacağını bilmiyordu. Sırtındaki sırlar yüzünden belinin bükülecceğini, söylediği yalanların dilini yakacağını ve gittikçe beli daha yamuk, dili daha yanık, yapayalnız bir adam olacağını, çok sevdiği ağaçların bile ona küseceğini o zamanlar bilemezdi de.

Onunla karşılaşmasaydı belki her zaman olduğu o iyi kalpli, yardımsever ve samimi adam olarak yaşlanabilirdi. Ama onunla tanışmamış olduğu bir yaşamın neye benzediğini bilmek istemiyordu.

Dürüstlüğünü herkese kanıtlamış olan genç Fangar, kutsal ormanlardan birinin muhafızı olarak seçildiğinde buna kimse şaşırmamıştı. Orman büyük olmadığından tek

bir muhafızdan fazlası gerekli değildi. Bu göreve getirilen Yemintutan, her gün ağaçların arasında dolaşır, hayvanlara göz kulak olur ve dalların gökyüzünde birbirlerine sarılmak için her geçen gün nasıl biraz daha fazla uzandıklarını hayretle izlerdi.

Çalıların arasında alışılmadık bir kıpırtı sezdiği o günü, sayıları hayli artmış zehirli bitkileri temizlemeye ayırmıştı. Ne bulacağından emin olamayarak çalıya doğru ilerledi ve yoluna çıkan inatçı dalları tek bir hamleyle yere indirince gözlerinin gördüğüne inanamadı.

Kalın sapında yer yer mor benekleri olan bir baldıran otunu elinde tutan, kocaman, mor bir ormangülünün hemen yanında sırtüstü uzanmış zayıf bir bebekti gördüğü.

Bebeğin üzerindeki sade giysiler tertemizdi, üzerlerinde tek bir yırtık bile yoktu ama beyaz bluzunun ince, bej pantolonunun da yer yer yamalanmış olduğunu fark etti Fangar. Bebeğin çenesinin altında kalan şapka iplerinin düğümleri bile çözülmemişti henüz.

Dünya üzerinde hiç deneyimi olmayan bebek, gayriihtiyari bir hareketle baldıran sapının ucundaki beyaz çiçekleri ağzına götürünce panikleyen Fangar'ın zihnindeki tüm düşünceler uçtu ve Yemintutan hızla öne atıldı. Az önce tek hamleyle dalları yere indiren eli, aynı haşinlikle, otu tuttuğu gibi çocuğun sıkıca kapanmış parmaklarından çekip aldı.

Hayatını kurtardığı bebek eli havada kalınca önce ona şaşkınlıkla baktı. Ardından yüzünü buruşturdu ve Fangar'ın daha önce hiç duymadığı kadar yüksek sesle ağlamaya başladı. Böylece genç elfin hayatını değiştirecek olan bu minik yaratık hakkındaki ilk düşüncesi *ne kadar da aptal*, oldu. *Ona bir kötülük etmedim ki!*

Fangar ağaçlarla konuşabiliyor ve hayvanların derdini dinleyebiliyor olsa da bebeklerin dilinden anlamıyordu. Ne yapması gerektiğini bilemeyerek bir süre çatık kaşlarıyla baktı bebeğe. Ama sonra gözü tekrar zehirli mor çiçeğe ilişti. Aptal olduğuna inandığı bebeğin o çiçeği de yemeye kalkışmasından korkarak dikkatlice kucağına aldı bebeği.

"Konuşmayı biliyor musun?" diye sordu. Çocuk ancak Fangar'ın kalın ve yatıştırıcı sesini duyunca sustu. Ama sorusuna cevap vermedi. "Bilmiyorsun."

Yürümeyi bile bilmeyen bu bebeğin buraya ancak getirilmiş olabileceğini düşünen Fangar, onu minik bir gezintiye çıkardı. Bebeğin huysuz olmayışının yanı sıra giysilerinin de sağlam oluşu, onu buraya bırakan kimselerin fazla uzakta olamayacağını düşündürttü Yemitutan'a. Ama civarda yürüyen başka kişilerin izlerine de seslerine de rastlamadı.

Canı sıkılmaya başlayınca, "Konuşamıyorsan adını nasıl öğreneceğim?" diye sordu bebeğe ama sonra bunun önemi olmadığını düşündü. "Biliyor musun, yanına uzandığın o mor ormangülü zehirliydi. Neredeyse yediğin o beyaz çiçekler de öyle. O yüzden aldım elinden. Ağlamana hiç gerek yoktu."

Bebek, gözlerini konuştuğu için dikkatini çeken Fangar'a dikti. Yemintutan bu bakışı daha fazla açıklama yapmasını istediği yönünde yorumlayarak, "Eğer yeseydin..." diye ekledi. "Çok terlerdin. Kusmaya başlardın ve kalbin öyle hızlı atardı ki zehirden ölmeden çok önce bir yırtıcı, hevesle atan kalbini duyup yanında biterdi."

Bebek neşeli bir kıkırtı koparınca Fangar bebeğin aptal olduğundan emindi artık.

Bir süre kucağında adını öğrenemediği bu bebekle dolaştı durdu. Günü hiç de planladığı gibi geçmemişti. Ailesini bulamadığı bu minik yaratığı kime götürmeliydi bilmiyordu. Nihayet yorulunca dikkatlice yere bıraktığı bebeğin yanında, gölgede kalan serin çimlerin üzerine karın üstü uzandı.

"Çok da çirkin değilsin, biliyorsun," dedi. "Yani, biraz çelimsizsin belki ama seni neden bıraktılar, hiç bilmiyorum." Uzanıp sıcaklayan çocuğun saçlarını örten şapkasının iplerini çözdü. Şapkayı eline alıp düzgünce katladıktan sonra Fangar bebeğin ince sarı saçları altında kalan kulaklarını gördü. Kendininkiler gibi uzun ya da sivri uçlu değillerdi.

Ayağa kalkıp bir iki adım geriledi. "Sen bir insansın. Bir insan yavrususun. Bilmem gerekirdi... Baldıran otunu ağzına götürdüğün an elf olmadığını anlamam gerekirdi."

Ama anlamamıştı işte. Fangar, ömründe insan görmüş değildi. Nasıl anlayabilirdi ki?

Bebeği orada bırakmayı düşündü bir an. Onun görevi insanlara bakıcılık yapmak değildi. Sorumlu olduğu tek şey ağaçlar, çalılar ve çiçeklerdi ama yaşama bu denli göz kulak olmayı öğrenmiş Yemintutan, yaşamla dolup taşan bu minik canlıyı burada öylece bırakırsa bu onu ne tür bir muhafız yapardı? Ya da ne tür bir ruh? Fangar bu soruyu cevaplamayı reddederek bir süre bebeği izledi. İncecik, temiz saçlarına; pembe, tombul yanaklarına ve parıldayan, kocaman kahverengi gözlerine baktı. Bebeği bırakıp gidebilirdi. Neredeyse bunu yapacaktı da.

Ama yapmadı.

Anılarında dikenli köklerini her yere salmış korkunç bir şeyler, onu bebeği terk etmekten alıkoydu. Bebeğin en kötü

ihtimalle av olacağını biliyordu. En iyi ihtimalleyse ağaçlar, tıpkı onu büyüttükleri gibi bu insan bebeği de sahiplenmeye karar verirlerdi.

Ama ağaçlar, aynısını bu elf için yaptıklarında hiç de iyi sonuçlar çıkmamıştı ortaya. O daha küçük bir çocukken, ay bulutların arkasına saklanmayıp her şeyi açık ettiğinde, ormanın karanlığına sığınıp sık sık ölmüş olmayı dilediğini hatırlıyordu Fangar. Terk edildiğinde bir hayvan tarafından yenmiş olmayı, bir yılan tarafından ısırılmış olmayı ya da aynı o bebeğin yapmaya çalıştığı gibi kazara kendini zehirlemiş olmayı dilediği olmuştu. Çünkü ağaçlar onu soğuk ölümden korudularsa da yaşamın sıcak kucağına bırakmamışlardı. Arada sıkışmış olduğuna inanırdı hep Yemintutan. Arkadaşı hiç yok değildi ama ölülerin yanına ait olmadığı gibi yaşayanların yanına da ait değildi o. Bunun tek istisnası ağaçlardı. Ağaçların yanındayken evinde hissediyordu. Ama diğerlerinin yanındayken...

Ölmek ya da ölmüş olmayı dilemekti bu bebeği bekleyen. Fangar onu çimlerin üzerinde bırakıp gitseydi eğer. Ama Fangar bırakıp gitmedi. Onun yerine, "Sana Nimrodel diye sesleneceğim," dedi minik kıza. Çünkü bildiği bir tane bile insan ismi yoktu.

Nimrodel'e ağaçlarına nasıl bakıyorsa öyle baktı Yemintutan. Çalıların bakımına nasıl özen gösteriyorsa büyüyüp de ondan saçlarını örmesini istediği vakit kızın saçlarına da öyle özen gösterdi ve çiçeklerin tümünden daha çok sevdi onu.

Nimrodel'in sandığı kadar aptal olmadığını çok geçmeden anladı. Aslında aklı epey keskindi bu küçük kızın; baldıran otunun zehirli olduğunu elfler kadar olmasa da çok çabuk öğrenmiş, diğer çocuklara patronluk taslarsa onlara

gerçekten de sözünü geçirebileceğini fark etmişti. Bacakları uzun olmasa da minik tavşanları koşarak yakalayabilen, elleri küçük olsa da yabani otları tuttuğu gibi koparabilen yetenekli bir çocuktu Nimrodel ve Fangar onunla tanıştığı gün nasıl oldu da bir anlığına bile olsa onu bırakıp gitmek üzere olduğunu bir türlü anlayamadı. Ağaçlara teslim etmeyip yaşamın en yeşil tonuyla büyüttüğü bu küçük kızla gurur duyuyordu. Artık aralarda bir yerlerde sıkışmış olduğunu düşünmüyor, yalnızca ağaçların yanındayken evinde hissetmiyordu. Fangar yaşıyordu ama bundan daha da iyisi, yaşadığını hissediyordu.

Nimrodel hiç kendisinin bir zamanlar hissettiği gibi arada kalmış hissetmedi kendini. Fangar'ın olduğu gibi yalnız, çaresiz ve mutsuz olmadı hiç. Neşesi bulaşıcıydı, insanlar tarafından seviliyordu ve aklı da sağlığı da yerindeydi. Böyle büyüdü Nimrodel. Böyle büyüdü ve genç bir kız oldu.

Fangar insanların ömrünün elflerinki kadar uzun olmadığını biliyor ama bunu sık düşünmemeye çalışıyordu. Bir insan çocuğu kaçırdığına dair söylentileri ya da Nimrodel'in kendi kanından yarı elf bir kız olduğu hakkındaki söylentileri de... Yemintutan hakkında öyle çok söylenti vardı ki rivayetler, diğerlerinden uzak yaşadığı ormanına dek uzanıyordu. Bazen söylentileri düşünmek yerine bu saçmalıkların ne zaman sona ereceğini düşünüyor, o vaktin çok uzak bir gelecekte olmamasını umuyordu.

Ormandaki görevine yıllarca devam etti ve evinin çevresindeki bakımlı ağaçların ne kadar güzelleşmiş olduğu onu her gün büyüledi.

Ara sıra elfler gelirdi kuytudaki evine. Ormanı kontrol eder, herhangi bir sorun olup olmadığına bakarlardı.

Herhangi bir sorun bulacaklarını düşünmeleri Yemintutan'ı hep güldürürdü. O Yemintutan'dı. Bu ormanı koruyup kollayacağına dair bir yemin etmişti ve ormanın başına bir kötülük gelmeyecekti.

Bir bahar sabahı Fangar, ormanına göz atmaya gelen iki elfi tanıdı ve çok eskiden tanımış olduğu bu iki elfi görünce onları sevinçle içeri davet etti. Çok geçmeden iki dostunun da ormanı kontrol etmeye değil, onunla sohbet etmek için ormanının yolunu tuttuklarını anladı.

"Seni özledik," dedi uzun, bembeyaz saçlı olanı. Onun ölümsüz bir güzelliği vardı. "Uzun zaman oldu."

Yıllar olmuştu. Öyle ki Nimrodel, bu iki elfi de ömründe görmüş değildi.

"Buraya geldik çünkü..." diye söze girdi öteki. Angvar öne doğru eğilirken siyah saçları ayrı bir canlıya aitlermiş gibi kıpırdandı. Henüz çocuklarken saçlarının gece çökünce kuzguna dönüşüp etrafta dolaştığına dair saçma bir söylenti yayılmış olduğu aklına geldiğinde Fangar gülmemeye çalıştı. "Çünkü bir daha ne zaman gelebiliriz bilmiyoruz."

Ölümün yakınlığını sezer gibi oldu Yemintutan. Sanki o da bu küçük kulübenin içinde oturmak ve sohbete dâhil olmak istediğinden kapının ve pencerelerin önünde geziniyordu. Ama bu ölümden başka bir şeydi. Fangar'ın tüyleri diken diken oldu. "Bu da ne demek?" diye sordu.

Elirel ince elleriyle onun ellerine doğru uzanıp, "Endişelenme, Yemintutan," diyerek eski dostunu rahatlatmaya çalıştı. "Angvar'ın demeye çalıştığı şu ki ikimiz de tıpkı senin gibi kutsal ormanlara muhafız olarak seçildik. Angvar batıdaki Korpinus'un koruyucusu olacak."

Elirel anlatmayı kesince Fangar, "Peki ya sen?" diye sordu.

"Doğu'daki Işık Ağaçları'na gideceğim. *Dünya'nın Kökleri*'ne."

Yemintutan, "Tek başına mı?" diye sordu bu sefer. Işık Ağaçları'nın ormanı fazla büyük olmasa da kıymetliydi. Kutsal ormanlar arasında en kutsal olanıydı, bu kadarını duymuştu.

Elirel başını iki yana salladı. "Muhafızı olunan ormandan çıkmak hoş görülmez, bilirsin. Bir daha hiç dönemeyebiliriz."

"Anlıyorum. Veda etmeye geldiniz."

Fangar, Nimrodel ormandaki gezisinden eve döndüğünde onu arkadaşlarına tanıttı ve böylece dostlarına veda etti. Elirel'i de Angvar'ı da bir daha göreceğini düşünmüyordu ve yanılıyordu.

Birkaç yıl sonra, Nimrodel artık genç bir kadındı ve Fangar'la neredeyse yaşıt gözüküyorlardı. Ancak Yemintutan, kızı kadar genç olmadığını belli edecek kadar bilgeydi. Nimrodel de biliyordu bunu. Babasının dokunmamasını tembihlediği çiçeklere dokunmuyor, yememesi için onu uyardığı mantarları yemiyordu. Basmaması gereken taşlar, uzanmaması gereken dallar ve parmağını bile daldırmaması gereken akarsular... Nimrodel hepsine dikkat ediyordu. Yine de çıldırmış gibi koşan ve yolu üzerindeki tüm çiçekleri ezip çalıları kıran yaban domuzu geldiğinde ne yapması gerektiğini bilemedi.

O gün zehirli bitkileri temizlemeye gitmiş olan Fangar, baldıran otuna rastladığında gülümsedi ama mor bir

ormangülüne denk geldiğinde dikkatlice kopardığı gülü Nimrodel'e göstermek üzere evin yolunu tuttu.

Eve varmadan çok önce bir şeylerin doğru olmadığını biliyordu. Yıllarını geçirdiği ormanın zemininin farklı bir sarsıntıyla titreştiğini, havadaki zehir kokusunun elindeki çiçektekinden çok daha ağır olduğunu biliyordu.

Devrilmiş ağacı gördüğündeyse yıllardır sakladığı kontrolünü bir anlığına kaybetti. Mor çiçeği yere fırlattığı gibi eve koştu. Öyle koştu ki bacaklarında toplanmış kanı, bir daha bacaklarından yukarı çıkamayacak gibiydi.

Evde bir değişiklik sezmedi.

Nimrodel'e seslendi ama cevap alamadı.

Ancak üçüncü kez seslendiği vakit kızının ağaçların ötesinden gelen çığlığını duydu.

Sese doğru koştu, önüne çıkan ağaçlara lanetler okudu, hareketlenmelerini ve yolundan çekilmelerini diledi.

Ve nihayet Nimrodel'i buldu.

"Baba!" diye bağırdı kız. Bir dal parçasıyla neredeyse tepesindeki devasa yaban domuzuna karşı koymaya çalışıyordu.

Yaratığın uzun alt dişleri çürüktü, gözleri çapakla kaplanmıştı ve koyu renkli kürkünün kokusu Yemintutan'a hayvanın onlarca gündür ölü olduğunu düşündürttü. Ama yaratık ölü falan değildi, tam karşısında, kuvveti yerinde bir canavardı ve kızına saldırıyordu.

Nimrodel'in bir kez daha çığlık atmasını beklemeden öne doğru atıldı. Yanında yalnızca otları temizlemek için kullandığı minicik bir bıçak vardı. Bıçağı canavara defalarca

kez sapladı ama yaratık gerçekten de çoktan ölmüş gibiydi. Çoktan ölmüş şeytani bir yaratık tekrar öldürülebilir miydi? Hem de minicik bir bıçakla?

Bıçaktan daha etkili olacağına inandığı çıplak, uzun elleriyle saldırdı bu kez. Nimrodel'e tuttuğu dalı bırakıp kaçmasını söyledi.

Nimrodel dalı bıraktığı gibi arkasını dönüp koşmaya başladı ama yaratık hantal gözükmesine rağmen bir o kadar da çevikti. Sıradan bir yaban domuzu gibi hareket etmiyordu. Afallayan Fangar ancak yaratık çığlık attığında anladı onun ne olduğunu.

Bir iblisti.

Bu sesi tanıyordu Fangar. Karanlık gecelerde uzaktan gelen seslerdendi bu. Uzaklara aitmiş gibi hissettiren ve asla yakına gelmeyeceği düşünülen seslerdendi. Ama iblis şimdi buradaydı. O da yaratığın arkasından atıldı.

Ama geç kaldı.

Nimrodel'in çığlığı ve iblisin sesi birbirine karıştı. İblis, yaban domuzunun kürkünü siyaha boyayarak açığa çıkarken Nimrodel'in bedeni iblisin kanıyla, somut kötülükle, lanetli suların soğuğuyla çarpıldı. Az önce yaban domuzunu serbest bırakan biçimsiz canavar, Nimrodel'in derisi üzerindeki minicik deliklerden, yuvarlak uçlu kulaklarından, küçük burnundan ve bir çığlık daha atmak üzere açılmış ağzından içeri girdi.

Fangar'ın zihni durdu. Bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordu ama aklından geçen tek bir düşünce yoktu şimdi. Öte yandan göğsü, anlayamadığı bir yoğunlukla doluyor, bu yoğunluğu oluşturan her neyse içine sığmayacakmış ve derisinin ötesine geçmek için her an onu ortadan

ikiye yaracakmış gibi hissediyordu. Ya da bu yoğunluğa dayanamayarak göğsünü ortadan ikiye parçalayan kendisi olacakmış gibi geliyordu ona.

Ama öyle olmadı. Ömrü boyunca duyduğu, gördüğü, hissettiği her minicik bilgi kırıntısı zihnine dönerken başına ve gözlerinin arkasına keskin bir ağrı girdi. Sanki alnında şimşek çakmış ya da gölgesinde durduğu ağaç birden başının üzerine devrilmişti.

Nihayet ayaklarının üzerinde doğrulduğunda gördüklerine inanmak bugüne dek yapmak zorunda kaldığı her şeyden daha zordu. Ama buna mecburdu. Gördüklerini kabul etmezse Nimrodel'e yardım etmesi mümkün olmazdı. Bilmediği, inanmadığı ya da kabul etmediği bir zorluğa, bir lanete, bir hastalığa nasıl çözüm bulacaktı? Kabul etmeliydi.

Nimrodel, kadim karanlık tarafından yutulmuştu.

Kızı çığlık atmayı bırakmış, kendi vücuduna yabancıymış gibi öylece dikiliyordu şimdi. Kolları onun kolları gibi gözüküyor ama farklı duruyordu. Parmakları aynıydı ama her zamanki gibi değildi. Fangar'ın karşısında duran bu varlık, bir zamanlar ormanda bulduğu aynı kızdı; sarı saçlarının rengi bir ton koyulaşmamış, gözlerinde hiç gölge birikmemişti. Ama sadece bedeniydi bu. Bedenin içinde Nimrodel'e, onun Nimrodel'ine dair hiç iz yoktu.

Kendini toparlayıp kaçan yaban domuzunu görünce Yemintutan'ın aklı başına geldi. Söylediklerini anlayıp anlamadığını bilmediği canavara, "Bırak onu!" diye haykırdı. Kendi sesini hiç böyle duymamıştı. "Bırak onu yoksa tüm bu ağaçların üzerine yemin ederim ki seni oradan paramparça hâlde ben çıkarırım!"

Nimrodel ona baktı. Öyle bir bakıştı ki Fangar onunla hiç karşılaşmamış olsaydı Nimrodel ona yine böyle bakardı. Bir hiçmiş gibi. Tıpkı diğer herkes için olduğu gibi.

Konuşabiliyorsa sesinin kendine ait bir tonunun olmaması korkuttu Fangar'ı. Canavarın söyleyeceği her şeyi kızının sesiyle duymak fikri kanını dondurdu. Ama iblisin kükremesini hatırlıyordu. Ve o sesin insana benzer hiçbir yanının olmadığını da.

"Bırak onu," diye yineledi Yemintutan. "İstersen yerine beni al. Ama onu bırak."

İblis güldüğünde Fangar, bu biçimsiz yaratığın konuşulanları anladığını fark etti. Ama yaratık başını -Nimrodel'in başını- iki yana salladı.

"Ne istersen yaparım!" dedi bu sefer Yemintutan. Sesinin bu kadar çaresiz çıkmasından nefret ediyordu ama gerçekten çaresizdi. İki dizinin üzerine çöktü. "Lütfen. Bırak gitsin."

Nimrodel'in gözleri şimdi ona acıyarak bakıyordu. Fangar, kızının gözlerinde gördüğü bu son iki bakıştan hangisinin daha kötü olduğunu bilemedi.

"Ormanını istiyorum," dedi iblis. Sesi öyle kötüydü ki Yemintutan midesinden yükselen her şeyi güç bela bastırdı.

"Ormanım senindir." Düşünmemişti bile. Düşünmeyi gerekli görmemişti. Nimrodel onun eviydi. Ve Fangar, kızı için sahip olduğu her şeyi seve seve ateşe verirdi. "Kızımı bırak."

Fangar o vakit içindeki büyük bir şeyin koptuğunu hissetti. Bir tür ip, bir tür bağ... Öylece koptu ve Fangar acıyla yere yığıldı. Kutsal ormanına ettiği yemindi bu kopan. Onlarca yıldır tuttuğu, gözü gibi baktığı ormanına olan sözü

böylece kırılmıştı. Ağaçların gözlerinde taşıdığı izleri hızla gölgelenmiş, bir muhafızı olmadığından sahipsiz kalan orman, tüm korumalarını indirmişti.

Fangar aptal değildi. Ama zihni körelten çaresizlik de nice kimseleri aptal olmak kadar büyük hatalara sürüklerdi.

İblisin büyüsü, korumasız kalan ormana bulutlardan bile daha hızlı dağıldı. Ağaçları devirdi, suları zehirledi ve hayvanları öldürdü. Kovukları yokladı, taşların altına girdi ve az önce kaçan yaban domuzunu bile buldu. Her şeyi gördü.

Ama büyülü karanlık, Fangar'ı görmedi.

Karanlıkta ayağa kalkıp bacaklarındaki gücün tamamen tükenmiş olduğunu düşünürken Fangar, büyünün yanından öylece geçip gitmesinin sebebinin Nimrodel olduğunu biliyordu. Oralarda bir yerlerdeydi. Hâlâ savaşıyor, hâlâ karşı koyuyordu. Tam da ondan bekleneceği gibi.

Fangar onu bırakıp giderse Nimrodel'i ne tür bir kötülüğün beklediğini bilmiyordu.

Kızına doğru tekrar koşmayı düşündü bir an. Hayatını kurtardığından beri Nimrodel'den sorumluydu. Şimdi onu bırakırsa bu onu ne tür bir baba yapardı? Fangar bu soruyu cevaplamayı reddederek kısacık bir süre karanlığa dikti gözlerini. Nimrodel'e koşmak istiyordu. Neredeyse koşacaktı da.

Ama koşmadı.

Onu elinde baldıran otuyla bulduğu günden beri ilk kez geride bıraktı. Arkasını döndüğü gibi ormandan çıkmak için koştu çünkü kızını kurtarmak istiyorsa hayatta kalmalı, iblis onun hâlâ hayatta olduğunu anlamadan kendini karanlık

ormandan dışarı atmalıydı. Nimrodel bunun için ona bir fırsat vermişti. Ve o da Nimrodel'i geride bırakacaktı.

Fangar, Nimrodel'den önce ağaçların arasında yalnızken nasılsa, insanların arasına karıştığında onun beş katı kötü hâldeydi. Hiç konuşmadan uyumaya gittiği günler oluyor, tekrar konuştuğunda sesi kulağına yabancı geliyordu.

Yaşamla ölüm arasında bir yerlerde kaybolmuştu yine. Elfler ona bir elf gibi davranmıyor, insanlar elf olduğu için kendilerinden çok başka olduğuna inanıp ondan olabildiğince uzak duruyorlardı. Kimse ona Yemintutan diye seslenmiyordu artık. Adıyla bile çağırmıyorlardı onu. Yemintutan'da olduğu gibi Yeminkıran ismini de hak etmişti.

Biçimsiz hissediyordu kendini. Hiçbir yere ait olmayan, biçimsiz, zamansız, yarı ölü bir ucubeydi. Yeminkıran'dı.

İnsanlardan çok farklı olmadığını göstermek ve en azından onlar tarafından biraz kabul görmek için olmadığı biri gibi davranmaya başladı. Onlarla kumar oynadı, tadını beğenmediği tuhaf içeceklerinden içti, usta bir yalancı oldu ve çevresini genişletti. Ama hâlâ çok yalnızdı.

Güneş tepedeyken araştırmalar yapıyor, Nimrodel'e giden bir patikanın ucunu yakalamaya çalışıyordu. Yıldızlar ortaya çıktıklarında uyursa rüyalarında kızını görüyor, iblisin sesiyle değil, kendi sesiyle ona söylediği nefret dolu sözleri işitiyor ve uyandığında bile Nimrodel'in yumruklarının acısını hissediyordu. Bu yüzden gece olduğunda

tavernalarda oturuyor, insanlardan edinebileceği işe yarar bilgiler için kulak kesiliyordu.

Tavernada oturup gözlerini şöminedeki alevlere dikmiş olduğu bir gece, kulağına tuhaf bir söylenti geldi. Gezginler doğuda bir yerlerdeki kutsal bir orman hakkında konuşuyorlardı. Adına Okroma diyorlar ve onu bulmanın imkânsız olduğundan söz edip birbirlerine onu bulanın kendileri olacağını anlatıyorlardı. Bahsi geçen bu orman Fangar'ın dikkatini çekmemişti başta. Ancak sonra irice bir kadının ağaçların çiçeklerinden bahsettiğini işitti. "Kutsal bir çiçek," dedi kadın dostlarına. Sesinde gizlemediği bir heyecan vardı. "Öyle ki kadim kötülüğü bile yok edebileceğini söylüyorlar."

Kadın cümlesini bitirmeden Fangar'ın aklı uzun zamandır hiç olmadığı kadar çok fikirle, yüreğiyse umutla doluydu. Okroma dedikleri orman Dünya'nın Kökleri'ydi, elfler onu böyle bilirdi. Işık ağaçlarıyla doluydu o orman ve Fangar o ışıkların Nimrodel'i ele geçirmiş olan karanlığı yutabileceğine inanıyordu şimdi. İnsanların bilmediği çok şey biliyordu ormana dair. Aptal insanların hiçbiri geri dönememişti ama Fangar gidebilirse dönmenin de bir yolunu bulabilirdi elbet.

Tek sorun, ormanın konumunu bilmiyor olmasıydı.

Yıllar önce kapısını çalan dostlarını hatırladı birden. Yıllardır aklının kıyısına bile düşmeyen Angvar, Korpinus'un; Elirel ise Okroma'nın bekçisiydi.

Fangar yolu bilmiyordu ama bilen biri varsa o da Korpinus'un muhafızı olmalıydı. Elirel'in sadık dostu ve sırdaşı...

Elinde hiçbir şey olmayan birinin kaybedecek hiçbir şeyi yok demekti. Fangar'ın da yoktu. Diğer kimseler için artık Yeminkıran olabilirdi ama bir parçasının hâlâ Yemintutan olduğuna inanarak o gün bir yemin daha etti. Güneş'in kendisini çalması gerekse bile içindeki karanlığı yutacak olan ışığı bulacak ve kızına götürecekti. Böylece ertesi gün, yanında sadece Angvar'ın Okroma'ya dair kendisinden çok bilgiye sahip olduğu umuduyla, Korpinus'a doğru, batıya doğru yola koyuldu.

Okroma'nın aksine Korpinus'un yeri gizli değildi. Yol boyunca karşılaştığı herkese sorarak ve bu bilgilere dayanarak güvenilir bir harita çizip nihayet Korpinus'a varmayı başardığında aylar geçmiş, saçları uzamış ve dirsekleri kurumuştu. Ama bacakları hiç yorulmamış, aklı bir kez olsun karışmamıştı.

Ormana adımını attığı anda içini devasa bir özlem sardı. Bir zamanlar sahip olduğu her şeyi hatırlatıyordu bu orman ona ve artık hiçbirine sahip olmadığını söylüyordu. Ne ağaçları ne ormanın ortasındaki minik kulübesi ne de Nimrodel vardı artık. Hiçbiri yoktu. Ve Fangar bir hiçten çok daha kötüsüydü. Yeminkıran'dı. Verdiği sözü tutmamış, herkesi yüzüstü bırakmıştı. Başarısız olmuştu. Korumaya yemin ettiği her şey kadim bir kötülüğün pençesindeydi şimdi. Bir adımın arkasından ötekini attı. Hızlı adımlar bile çoktan boynuna ilerlemiş olan kızgınlığını dindirmedi. Öfkeyle omuzları sarsıldı, sırtı kasıldı ve en sonunda başa çıkamadığı öfke, yumruğunda toplanıp ancak o ağaçlardan birinin gövdesine sertçe vurduğunda serbest kaldı.

Herkesin sandığının aksine, Fangar'ın diğerlerine göstermekten çekindiği büyük duyguları vardı. Ve Angvar onu

bulduğunda az önce yumrukladığı ağacın altında hıçkırarak, avuçlarını gözlerine bastırarak ağlıyordu.

Angvar onu tuttu ve bırakmadı. İhtiyaç duyduğu desteği sağladı ona. Fangar adı değişti diye dostu olmayı bırakmamıştı.

Angvar'ın yaşadığı kulübenin yolunu tuttuklarında ikisi de tek kelime etmedi. Yeminkıran henüz konuşacak gücü toplayamamıştı ve Angvar da onun sessizliğine saygısızlık etmek istemiyordu.

Ancak içeri girdiklerinden çok sonra, Yeminkıran, dostunun eline tutuşturduğu çayın yarısını içtikten sonra konuşabileceğini hissetti ve yardıma ihtiyacı olduğunu söyledi. Bu, hayatı boyunca yapmak zorunda kaldığı en zor şeylerden bir diğeriydi.

Olan bitenler dostunun kulağına varmıştı. Fangar'ın isimsiz ormanı artık '*Val'giach*' olarak anılıyordu. Kulağa tiksinç gelen bir isimdi bu ve kadim bir iblis tarafından el konulmuş karanlık bir ormandan daha azı beklenemezdi de.

Angvar ona baktığında Yeminkıran'ın gözlerinde ancak Nimrodel'e ait olabilecek bir iz gördü. İnsan kız, elf dostunu bütünüyle değiştirmiş, onu bambaşka biri hâline getirmişti. Fangar elflerde bulunmayan pek çok özelliğe sahipti artık. Zihnini ele geçirmiş hırs da bunlardan biriydi. Tıpkı yüreğini sarmış olan özlem gibi.

Okroma'yı bulması gerektiğini söyleyip de nedenini söylemediğinde siyah saçlı elfin aklına Fangar'a bildiği her şeyi anlatmaktan başka türlüsü gelmedi. Elfler kötülüğün varlığından haberdarlardı ancak bu kötülüğün birbirlerinden gelebileceğini pek düşünmezlerdi. Angvar da Okroma'nın yerini söyleyerek her iki dostuna birden bela getireceğinin

farkında değildi. İyilik ettiğini ve bir dostuna yardım etmek konusunda sırasını öteki dostuna devrettiğini düşünüyordu.

Fangar bir kral olsaydı eğer, yine böyle ağırlanırdı Korpinus'ta. Nihayet tekrar doğuya doğru yola çıktığında Nimrodel'e giden yolu tuttuğuna inanıyordu. Okroma'yı bulmak uzun sürmüş olsa da büyülü ağaçlara varmak zor olmadı.

Angvar bu ağaçların yalnızca gecenin en karanlık anında ortaya çıktığını ve ancak kısa bir süre yeryüzünde kaldıktan sonra tekrar geldikleri yere döndüklerini söylemişti ve pek çok konuda sessizliğini koruyan dostu gibi Fangar da ona bu bilgiye nasıl ulaştığını sormamıştı.

Ağaçlar, Dünya'nın Kökleri'ydi. Bir gün boyunca ışık biriktiriyorlar ve dünyayı sarmış olan karanlık, içindeki karanlıktan daha koyu olduğunda ışığı ona geri getiriyorlardı. Büyülü tüm ışıklar onlardan geliyordu.

Bu ağaçların çiçeklerinden birine, yalnızca birine sahip olursa...

Elirel'in ya da diğer hiçbir koruyucunun o çiçeklere sahip olmasına izin vermeyeceğini tahmin ediyordu. Yalan söylemesi gerekecekti. Eh, daha önce hiç yalan söylememiş değildi. Kim olduğunu soran hancılara ya da aradığı kitapta ne bulmayı umduğunu soran kütüphanecilere pek çok kez yalan söylemişti. Ama Fangar usta bir yalancı da değildi. Yakalanırsa ne olacaktı?

Önemi yoktu. Yakalanmayacaktı. Yakalanamazdı.

Orman, Korpinus'a hiç benzemiyordu, Yeminkıran'ın onunla ilgili ilk düşüncesi bu oldu. Val'giach'ın şimdiki görüntüsünün aşağı yukarı böyle olduğu canlanmıştı zihninde ama Okroma'nın civarı böyleyse belli ki kendi ormanı çok

daha beter hâldeydi şimdi. *Kendi ormanım değil artık*, diye düşündü sonra.

Kalın gövdeli ağaçlar kadim dostlar gibi birbirlerine sarılmışlardı. Fangar, içeride aradığını nasıl bulacağını ya da Elirel'i görüp görmeyeceğini bilmiyordu. Gece çöktüğünde hâlâ kimselere denk gelebilmiş değildi.

Belki de bu devasa ormanın yeteri kadar muhafızı yoktur, diye düşündü. *Ve belki de böylesi daha iyidir. Kimseler fark etmeden ışık ağaçlarının çiçeklerinden birini alabilir ve yine, kimseler beni görmeden, geldiğim gibi geri dönebilirim.*

Büyükçe bir açıklığa vardığında Yeminkıran tehdit altında hissetti kendini. Görünür bir tehlike yoktu ama karanlık öyle yoğundu ki yüreğindeki hiçlik ve kimsesizlik hissi nüksedince içi korkuyla doldu. Hakikaten kimsesi yoktu. Yaşamla dolu bu ormanda bile o çok güvendiği ağaçlar onu görmüyordu.

Kendine Nimrodel'in ölmemiş olduğunu hatırlattı. Kimsesiz falan değildi, sadece Nimrodel'i ele geçiren karanlığa karşı kazanmalıydı. Ya da o karanlığın bir parçası olmalıydı.

Yerin büyük bir gürültüyle sarsılması, Fangar'ı düşüncelerinden oluşan akıntıdan çekip aldı ve tekrar bu ormanın ortasına bıraktı. Kendini telaşla bir ağacın arkasına sakladı ve sessiz kalabilmek adına nefesini bile tuttu.

Gökyüzüne yükselen ağaçlar öyle yaşlı, öyle bilgeydi ki Fangar kendini çok genç, çok küçük, çok deneyimsiz hissetti. Yapraklar öyle canlıydı ve öyle bu dünyaya ait gözüküyordu ki Fangar, başka hiçbir ağacın yurdunun bu dünya olamayabileceğini düşündü. Ağaçlar ortaya çıkmış ve ormanın ortasındaki boşluğu saniyeler içinde doldurmuştu.

Fangar saklandığı ağacın arkasından çıkarken zihni boştu. Ağaçların belli belirsiz şarkısı onu kendine çekiyordu. Kadim ormanlara duyduğu sadakat, ellerini iki yanında bağlamıştı sanki. Ağaçların dallarında büyülü çiçekler oluşmaya başladığını fark etmedi bile.

Ama Fangar sadakatinin artık kadim ormanlara olmadığını uzun zaman önce, Nimrodel için ormanını hiç düşünmeden bir iblise teslim ettiği zaman öğrenmişti.

Aklı başına gelince ağaçlardan birine tırmanmaya koyuldu. Öyle hızlı tırmandı ki kendisi bile şaşırdı hızına. Üzerinde yarı yarıya açılmış, beyaz renkli bir çiçek olan ilk dalda durdu. Tüm yolu bu minicik çiçek için gelmişti ve ona sahip olmadan dönmeyecekti.

Elini uzattığı anda kulakları bir feryat işitti. Korkuyla aşağı baktığındaysa gördüğü, gerilmiş yayının ucundaki oku ona çevirmiş eski dostu Elirel'den başkası değildi.

Yüzü öfke ve korkuyla çarpılmış, omuzları gördüklerinin yükü altında ezilip kasılmış beyaz saçlı elf, "Yemintutan!" diye seslendi bu sefer. "Sakın yapma!"

Fangar gülümsedi. "Yapmak zorundayım," dedi ona. "Nimrodel'i bir iblisin ele geçirdiğini biliyor musun? Nimrodel'i tanıyorsun. Tüm bu ağaçların meyvelerinden daha parlak bir ışıktı o ama şimdi yalnızca karanlığı biliyor. Dört bir yanı yalnızca korkunç görülerin vebasıyla sarılı. Elirel... Kızıma aydınlığı geri vermek zorundayım. Bunu bana çok mu göreceksin?"

Elirel yayını indirdiğinde yüzündeki korku biraz olsun geçmemişti ama korkusunun sesine yansımasına izin vermeden, "Ağaçlar," dedi. "Ben değil, ağaçlar sana izin

vermeyecek! Yol yakınken vazgeç yoksa ikimizin de başı belaya girecek."

Çiçeği işaret ederek, "Ağaçlar bunu Nimrodel'e çok mu görecek?" diye bağırdı Fangar. Öfkesi uzun bedenine sığmıyordu şimdi. "Öyleyse canları cehenneme! Bu çiçekten onlarcası, belki yüzlercesi var onlarda! Yalnızca birini alsam ne değişecek?"

Elirel yayını tekrar kaldırdı. Şimdiye çoktan okunu serbest bırakmış olurdu, karşısındaki dostu Fangar olmasaydı. "Yemintutan! Sana son kez söylüyorum; vazgeç, yoksa ağaçların gazabındansa seni bulanın tez okum olmasını dilersin!"

Fangar acıyla gülümsedi. "Uyarını üzerime almak isterdim," dedi yavaşça. "Neyse ki adım artık bu değil."

Böylece lacivert gözlü elf, Yeminkıran Fangar, kendine aile olmuş tek kişi için, ormanda bulduğu bir insan kız için, büyülü Okroma'ya ait ışık ağacının çiçeğini tuttuğu gibi kopardı.

Başta hiçbir şey olmadı. Elirel donakalmışken Fangar ağaçtan çevik birkaç hareketle indi. Sessizlik vardı. Korkunç bir şey olmadan hemen önceki sessizlikti bu. Korkunç bir şey olmadan hemen önceki karanlık da vardı ama Fangar bunu fark etmedi.

Adımını attığı anda yer sarsılınca Yeminkıran yeri sarsanın kendi sert adımı olduğunu sandı. Ancak sonra anladı gerçeği. Ağaçların dalları hareket etmeye başlamıştı. Kollar gibi kımıldıyor, Fangar'ın bedenini bulmaya çalışıyorlardı.

Elirel koşarak ağaçlardan uzaklaşmaya başladı ama yine de Fangar'ı geride bırakmak içinden gelmediğinden ona son bir kez büyük tehlikede olduğunu anlatmak istercesine, "Koş!" diye bağırdı.

Fangar da koştu.

Elindeki çiçeği sımsıkı tutuyor, tüm bu olanlardan sonra şimdi ölürse Nimrodel'in kendi bedeninde bir başka varlıkla, bir canavarla, daha ne kadar süre sıkışmış kalacağını ve her geçen gün kendi benliğinin nasıl daha fazla silineceğini düşünmek istemiyordu.

Fangar koştu ve o koştukça ağaçlar ona uzandı.

Yerden yeni gövdeler çıktı. Yeminkıran, Okroma'nın açıklığının dışındaydı ama ağaçlar dünyanın kökleriydi. Her yer onlarındı.

Fangar'ı nereye giderse gitsin bulacaklardı ve onu almadan geri dönmeyeceklerdi. Fangar korkmuyordu ama inançlı da değildi artık. Çiçeği Nimrodel'e götüremeden çok önce avlanacağını anlamıştı.

Elirel gözden kaybolmuşken Fangar sık ağaçların arasında ne yöne doğru gittiğini bile bilmiyordu. Çıkışı bulabileceğinden emin değildi. Emin olduğu bir şey varsa o da sabahı bir daha görmeyeceğiydi.

Fangar ahmak değildi ama en bilgeler bile zaman zaman yanılgıların açtığı çukurlara düşerdi. Yeminkıran da yanılıyordu.

Sonsuz zamandır koştuğunu sandı, ömründe koşmak dışında bir şey öğrenmemiş olduğunu düşündü ve göreceği son görüntünün bu ağaçların kalın gövdeleri olduğuna inandı. Ve tüm bunlar düşüp de çenesini feci şekilde zemine vurduğunda birden son buldu.

Aniden korkunç bir kâbustan uyanmış gibi hissetti kendini. Ter içinde soluklarını yakalamaya çalışırken ve kanı hızla toprağa düşerken gövdesini yan çevirip onu yere

düşüren şeyin ne olduğunu görmek için dönmeye çabaladı. Çiçeğin artık elinde olmadığını fark edemeyecek kadar bitaptı.

Biri sırtından bastırarak kıpırdamasını engellediğinde acıyla inledi. O kişi üstüne kapanıp kulağına "Ses çıkarma," diye fısıldadığında bunun Elirel olduğunu anladı. "Hâlâ seni arıyorlar."

Büyülü ağaçlar, Fangar'ı bulamadı.

Çünkü çiçek onda değildi artık. Kimsede değildi. Elirel, Yeminkıran'ı çelme takarak düşürdüğünde öte yana savrulan çiçeği alarak çoktan rüzgâra bırakmış ve rüzgârın onu ait olduğu yere, ağaçlara taşımasını izlemişti.

Ağaçların kolları geri çekildiğinde, sessizlik dağıldığında ve tehlike geçtiğinde Elirel ayağa kalktı ve elini Fangar'a uzattı. Ancak o zaman Fangar çiçeğin artık onda olmadığını fark etti ve telaşla –Elirel'in elini görmezden gelerek- ayağa kalkıp çevresine bakındı.

Elirel dostunu çoktandır kaybetmiş olduğunu biliyordu ama yardım etmek için uzattığı elini görmemesi, eski dostunun kurtarılamaz olduğunu fark etmesine yol açınca kalbi, derin bir üzüntüyle sarsıldı. Ona yardım edebilmeyi uzun süredir istediği diğer her şeyden çok istemişti ama bu mümkün değildi artık. "Boşuna arama, Fangar. Ya da adın şimdilerde her neyse," dedi, sesinde soğuk bir uzaklık vardı çünkü Fangar'la aralarında karlı dağlar, donmuş nehirler ve buz tutmuş ovalar vardı artık. "Arkana bir kez bile bakmadan git buradan. Canını bağışlıyorum ama diğer muhafızlar yaptıklarını duyduklarında sana benim gösterdiğim merhameti göstermeyeceklerdir."

Fangar ona baktı. Dağılmış beyaz saçları ve gözlerindeki hüzünle kendine hiç benzemiyordu şimdi. Komikti bu, çünkü Elirel de Fangar'ın yüzüne kazınmış öfkeyle biraz olsun kendine benzemediğini düşünüyordu o sırada.

Fangar çiçeği yerde göremeyince öfkeyle beyaz saçlı elfe döndü. "Sen aldın," dedi. "Geri ver."

"Bende değil."

"Geri ver!"

"Söyledim sana, bende değil! Çiçek ait olduğu yere geri döndü."

"Bana aitti!" diye bağırdı Yeminkıran. Onu hak ederek almıştı. Bunca yol gelmiş, o kadar koşmuş ve sonunun kesin ölüm olduğunu anladığı anda bile çiçeğin sahibinin artık kendisinden başkası olmadığına inanmıştı. "Nasıl yaparsın, Elirel?"

"Eskiden keskin olan gözlerin şimdi görmesi gerekeni görmüyor. Kafan karışmış ama daha kötüsü yüreğin, Fangar, yüreğin artık eskisi gibi duru değil. Git ve bu ormana bir daha dönme."

"Kendim için olmadığını biliyorsun! Geri döneceğimi ve dönmeyi hiç bırakmayacağımı da ve..."

"Seni bu ormanda tekrar gezinirken bulursam merhametime dair ufacık bir parçayı yeniden görebileceğini mi sanıyorsun?"

Fangar ona cevap vermek istedi. Merhametine ihtiyacı olmadığını, önemsediği tek bir şeyin olduğunu ve o tek şeyin şimdi karanlık bir büyü altında olduğunu, onu aydınlığa kavuşturabilecek yegâne şeyin ise lanet ışık ağaçlarının lanet çiçekleri olduğunu tekrar anlatmak istedi.

Ama Elirel nereden bilecekti ki?

Elirel sadece Okroma'ya karşı sorumluluk ve bağlılık duyuyor, yalnızca ve yalnızca Okroma'yı seviyordu. Fangar ona Nimrodel'in kendi Okroma'sı olduğunu anlatmak istese bile Elirel anlamayacaktı.

Bu yüzden Fangar sustu.

"Git, Yemintutan," dedi beyaz saçlı olan. Eski dostunun adının bu olmadığını bir saniyeliğine unutmuştu. Belki de onun hâlâ eskiden olduğu adam olduğunu, onu bir daha göremeyecek olsa da hâlâ Yemintutan'a ait parçaları taşıdığını görmek isteğiyle doluydu. "Gitmene izin vererek senin için yapabileceğim her şeyi yaptım. Bu ormandan sonsuza dek sürüldün. Dönecek olursan olacaklardan ben sorumlu değilim."

"Yeminkıran," dedi Fangar. "Adım artık bu."

Ve böylece Elirel, Fangar'ın artık eskiden tanıdığı Fangar'dan tamamen başka olduğunu anladı. Daha az lacivert gözleri, daha mat saçları, daha kaba elleriyle ama daha önemlisi, bulanık yüreği, koyu zihni ve insani öfkesiyle Yeminkıran'ın tek bir parçası bile Yemintutan'ınkiyle aynı değildi.

Fangar ayaklarının üstünde zor duruyor ve arkadaşının ihanetinin hiddetiyle sarsılıyor olsa da yalpalayarak yürümeye başladı. Her adımda öfkesinin şiddeti artıyordu. Okroma'yı yerle bir etmek istedi, ağaçları yerin dibinde ziyaret etmek ve hepsini tek tek, kendi elleriyle biçmek istedi. Ama Okroma zaten *yerle birdi.* Ve Fangar'ın ötesini yapmaya gücü yoktu.

Elirel'in Fangar'ın içinde görmeyi umduğu ama göremediği, Yemintutan'a ait minik parça birden Fangar'a kendini

belli etti. Başka kimseler bilmeyecek olsa da hâlâ orada olduğunu söyledi ve onu diri tutan şeyin ettiği son bir yemin olduğunu hatırlattı. *Güneş'in kendisini çalmam gerekse bile*, demişti.

Gece karanlık, ağaçlar sıktı. Fangar'ın bacakları ve omuzları yorgun, yüzü bereli ve kanlıydı. Görüşü bulanık, duyuşu buğulu olsa da yürüdü. Ve ağaçların sonu gelene dek hiç durmadı.

Okroma'dan sürülmüştü, kovulduğu ilk orman değildi Okroma. Son da olmayacaktı. Yeminkıran dostlarını bir daha göreceğini sanmıyordu. Görmeyecekti.

Öyle olsundu. Görmek istediği yalnızca bir kişi vardı ve onu görecekti. Başka türlüsü yoktu.

Dünyada her türden insanın var olduğunu öğreneli uzun zaman oluyordu lacivert gözlü elf için. Ona çiçeği getirecek olanlarla yolunun kesişmesini sağlayacaktı. Yüzyıllarını alacak olsa bile, o kimseler henüz doğmadıysa bile zamanı geldiğinde bulacaktı onları.

Kızını kurtaracaktı.

Zamanı geldiğinde.

Zamanın ne vakit geleceğini bilmiyor oluşunun onu korkutmadığını düşünmeye çalıştı. Ama Fangar korkuyordu ve Nimrodel'in kendisi kadar korkmadığını umuyordu.

Düzenleme
Ny.ozlem

Minova

VII

RÜZGÂRLAR HER ŞEYİ GÖTÜRÜR

"Rüyamda seni gördüğümü anımsıyorum şimdi," demişti dostum Bay E. Purosundan derin bir nefes çekmek için cümlesine ara vermiş ve "Ne olduğunu anımsamıyorum, ama kendine dikkat etsen iyi olur. Olumsuz duygularla sarılı olduğumu hatırlıyor gibiyim," diye eklemişti. Bu uyarıyı dikkate almam gerekirdi elbette çünkü Bay E.'nin bazı rüyaları, şaşırtıcı olsa da henüz yaşanmamış gerçeğin parçalarını taşırdı. Ama aradan birkaç gün, kuvvetli rüzgârla dağılan sis gibi hızla geçtikten sonra dostumun rüyasını da bana yaptığı uyarıyı da unutmuştum bile.

Bu hadiseler son derece gizli olduğundan olayların geçtiği konumu vermeyeceğim. Zira bu olaylar yalnızca bir şehre ya da ülkeye ait insanları değil, yeryüzündeki tüm insanları ilgilendiriyor. Yazma sebebim de bu. Böyle şeylerin yalnızca o tuhaf romanlarda değil, gerçekte de yaşandığını diğer insanlara duyurmak. Kimler bana inanacak ya da kimler tüm bunların bir kurgu olduğunu savunacak, bilmiyorum. Ama hakikaten yaşanmamış olsaydı tüm bunları yazmaya değer görmezdim. Sonuçta, ben bir yazar değilim ve mürekkebim kıymetlidir.

S... Caddesi birkaç aydır görmeye alışkın olduğum üzere o gün de yine kalabalıktı. Bir gazete satın aldığımı anımsıyorum ancak tarihe bakmamış olmalıyım ki günlerden ne olduğunu bile hatırlamıyorum şimdi. Tek hatırlayabildiğim kocaman harflerle yazılmış başlıklar; başlıkların kendisi değil, kocaman harflerle yazılmış oluşları. Ne yazık ki hafızam tüm o haberleri saklayabileceğim kadar geniş değil ancak okuduğumu çok geçmeden unutacak olsam bile gazete okumayı oldum olası sevmişimdir. Yoldaki kalabalık zaten dikkatimi çekmiyordu, birkaç aydır burada olsam da tanıdığım insanlar bir elin parmaklarını geçmezdi ve S... Caddesi her zaman, her yerden gelen, tanımadığım yüzlerle dolu olurdu. *Bir beyefendinin gazetesine, yolun ortasında da olsa şöyle bir göz atmasının ne sakıncası olabilir ki?* diye düşünüp salına salma yürürken gazetemi okumaya başladım. Haberlerin ilginçliğine kendimi kaptırmıştım ve bu yaptığımın kabalık olabileceğini ancak bir yağmur damlası gazetemi ıslatınca fark ettim. Başımı kaldırdığımda çevrem yine tanımadığım insanlarla dolu olsa da artık S... Caddesi'nde değildim ve nerede olduğumu bilmiyordum.

Caddenin isminin yazılı olduğu bir tabela görmeyi umarak bir süre daha yürüdüm ve bundan hoşnuttum. Bahar havası zihnime ilaç gibiydi, uzun süre aynı caddelerde bir ileri bir geri yürümekten sıkılmıştım ve daha önce görmemiş olduğum bu cadde bana başka bir ülkeye ayak basmışım gibi hissettirmişti. Ancak biraz daha ilerleyince bu sefer de kendimi çıkmaz bir yolun duvarının

az ötesinde buldum. *Caddenin tüm o ihtişamı buraya kadarmış,* diye düşündüğümü hatırlıyorum; bu çıkmaz sokak, az önce üzerinde yürüdüğüm ve kalabalık olmasına rağmen tertemiz caddeye değil, şehrin en kötü, en pis yerlerine ait gibi gözüküyordu. Çöpler kaldırım taşlarına saçılmış, duvarlara belki de sarhoşlar tarafından ahlaksız resimler çizilmişti.

Dönüp gitmek üzereyken bir ses beni durdurdu. Kaynağının ne olduğunu bilmediğim bu sesin ne olduğunu anlamamıştım ama sese sırtımı dönmek pek akıllıca olur gibi değildi. "Merhaba?" diye seslendim duvara doğru ve yanıt gelmeyince sesin bir kediye ait olduğunu düşündüm. Şapkamı düzelttikten sonra arkamı döndüm.

Ancak arkamı döndüğüm zaman duvardan selamıma karşılık veren bir ses geldi. Hızla döndüğümde bir kadın, duvarın tam önünde duruyor ve bana gülümsüyordu.

Başlarda *o* kadınlardan biri olduğunu düşündüm, herhangi bir hanımefendinin böyle bir çıkmaz sokakta ne gibi bir işi olabilirdi sonuçta? Ama kadına tekrar baktığımda zihnimde yanılıyor olabileceğim düşüncesi daha ağır bastı.

Gençti, orası kesin. Teninin solgun, fazla solgun olmasına rağmen özenle topuz yapılmış simsiyah saçlarında tek bir beyaz tel yoktu. Onu böyle bir sokakta bulan insanların kendisiyle ilgili ne tür düşüncelere kapılacağını umursamıyor gibi duruşu dik ve kendinden emindi. Üzerindeki uzun, beyaz fakat gösterişli elbise onu olduğundan daha masum ve savunmasız gösteriyordu. Yüzünde bilge bir ifade olsa da burada olmasıyla yaşamını nasıl bir tehlikeye attığını fark etmediğini düşünerek "Kayıp mı oldunuz?" diye sorduğumda o da aynı anda, aynı soruyu

bana sormuştu. Öyle ki seslerimiz birbirine karışmış, hoş bir tını oluşturmuştu.

"Kayıp mı oldunuz?"

Çekingen gülümsemesine gülümseyerek karşılık verdikten sonra kendimi tanıttım ve S... Caddesi'nde çalışmaya yeni başlamış bir hekim olduğumu söyledim.

O da kendini tanıttı ancak tokalaşmak için fazla uzak olduğumuzdan olsa gerek, eldivenli elini bana doğru uzatmadı.

"Kaybolduysanız size yolu gösterebilirim," diye kibarca teklif etti. Kaybolmadığımı, sadece öylesine gezindiğimi söyledim. Bir hekim olarak gezinecek vakti bulabilmiş olmama şaşırmış olacak ki kaşları belli belirsiz havaya kalktı. Fakat herhangi bir şey söylemeyi tercih etmedi.

Sessizlik uzun ve kaba bir hâl alırken kendimi onunla ilgili sorular sormak isterken buldum ama bu, uzayan sessizlikten daha kaba olur endişesiyle dilimi tuttum ve izin isteyip iyi günler dileklerinde bulunduktan sonra az önceki caddenin yolunu tuttum.

Cadde tekrar tanıdığım bir başka caddeye çıkar çıkmaz o sokaktan ayrıldığıma çoktan pişman olmuştum. Çünkü bir korkak gibi alelacele kadının yanından ayrılmış, bir şeyler içmeyi teklif etmeyi ya da en azından sohbetinin hoş olduğuna neredeyse emin olduğum bu kadınla iki kelimelik de olsa tekrar konuşabilmek için ona kartımı vermeyi bile akıl edememiştim.

En sonunda daireme vardığımda kendimi en uzun koltuğa bıraktım ve nasıl bu denli aklı havada davranmış olabileceğimi düşündüm. Zihnim tutukluk yapmazdı. Ellerim ve ayaklarım da öyle. Ama yapmışlardı işte.

Sonrasının nasıl olacağını düşündüm. O kadına tekrar denk gelebilecek miydim ya da onunla nerede tekrar karşılaşabilirdim, hiç bilmiyordum. Jane. İsmi buydu. Jane Holloway. Her nasılsa ismi, görüntüsüne ve sesine çok yakışıyordu. Bu gizemli kadının, bana kendisiyle ilgili verdiği bilginin bundan ibaret olduğunun ancak farkına varıyordum. Düşüncelerim birbirini kovalarken yorgun olduğumu ya da ayaklarımdaki bir sızının kendini belli etmek istercesine bağırdığını fark etmemiştim bile. O gece koltuğumda uyuyakaldığımda üzerimde hâlâ çıkarmamış olduğum ceketim, aklımda –ya da belki de yüreğimde demeliyim- Bayan Holloway'in her bir gizemini çözmek arzusu vardı.

Sonraki birkaç gün öyle yoğundum ki tekrar o sokağı ya da Bayan Holloway'i bulmak gibi bir girişimde bulunamadım. Zaten bunun uygun kaçmayacağını düşünüyordum ama Bayan Holloway'in yüzü zihnimi hiç terk etmiyordu. Bilmek arzusu, her geçen gün daha güçlü yandığından geçen her gün içimi biraz daha fazla yakıyordu.

Yolu hatırlamıyordum ama görünüşe bakılırsa ayaklarım hatırlıyordu ve elbette beni tekrar o sokağa götüreceklerdi.

O gün, çıkmaz sokağın duvarını görmek için köşeyi dönmek üzereydim ki duvarın hemen önündeki hareketliliği hissettim. Çünkü insanlar böyle şeyleri hissederler.

Nihayet duvar gözüktüğünde Bayan Holloway de hemen duvarın önünde, belli ki duvardaki bir yazıyı okumaya çalışıyor ya da amatörce çizilmiş bir resme bakıyordu. "Sizi tekrar göreceğimi umuyordum," dedi ve ben, ben olduğumu nasıl anladığını merak ederken buldum kendimi. Zira yüzünü henüz benden yana çevirmemişti.

Acele etmeden arkasını döndüğünde gülümsedi, öyle ki üzerinde dikildiğimiz bu kirli, soğuk sokak yüzündeki gülümsemenin hakkını vermeye yaklaşamıyordu bile.

"Bana öyle bakmayın, Bay Fairley," dedi sonunda. "Adımlarınızdan anladım siz olduğunuzu, kendinize has bir yürüyüşünüz var."

"Sık gelir misiniz buraya, Bayan Holloway?" diye sordum ben de kibarca. Nedense onu gördüğümden beri duvara doğru bir adım bile atmamıştım. "Dürüst olmamı isterseniz, zaman geçirmek için pek de iyi bir seçim gibi gözükmüyor burası."

Ellerini önünde birleştirirken, "Hayır, burası sık uğradığım bir nokta değil," dedi. O vakit fark ettim onu geçen gördüğüm zamanki elbisesini giydiğini. Ya da yalnızca öncekine biraz fazla benzeyen bir başka beyaz elbiseydi bu. İlk karşılaşmamızı zihnimde o kadar çok kez ziyaret etmiştim ki bazı detaylar kısa sürede biçimsizleşmiş, eriyip birbirlerine karışarak bambaşka suretlere bürünmüşlerdi. "Ama sanıyorum ki sizin için öyle?"

Gülümserken yere bakmak gibi bir huyum yoktur, daha çok başını geriye yaslayarak gülen biri olmuşumdur hep. Ancak Bayan Holloway'in kendinden emin tavırları ve sesindeki özgüven bambaşka bir şeydi, karşısında nasıl davranmam ya da kendimi nasıl hissetmem gerektiğinden bir türlü emin olamadığım bir varlığı vardı. Beni görebildiğini ve işitebildiğini bildiğim zamanlarda kendim gibi hissetmiyordum ama bazı dakikalarda daha önce hiç bu kadar kendim gibi hissetmediğimi de fark ediyordum. S... Caddesi'nde çalışan, omuzlarını nereye sığdıracağını bir türlü bilmeyen, şapkasının altında ezilmiş saçları olan bir hekimdim ama hiç de öyle hissetmiyordum kendimi. S...

Caddesi'nde diğer insanların tanımadık yüzleri arasında kaybolmuş bir başka yüz olmaktan çekinen ve belki de bu yüzden yüzünü gazetesiyle gizlemeye çalışan, bilinmedik caddelere saptığında oraya ait olmak zorunda olmadığını bildiğinden rahatlama duyup o caddelere sevgi duyan bir adamdım Bayan Holloway'in karşısında. Onun varlığı bir ayna gibiydi, içinde kendinizi görmek istemeyeceğiniz kadar dürüst, gerçek bir ayna.

Yere bakarak gülümsedim.

"Hayır, Bayan Holloway, açıkçası tıpkı geçen seferki gibi şu anda da neden burada olduğumu hiç bilmiyorum."

Bu cümlem karşısında bir anlığına da olsa hayal kırıklığına uğramış gibi geldi bana. Sanki omuzları düşmüş ve dudaklarının kenarları aşağı dönmüştü. Belki de yalnızca ona karşı dürüst olmadığımı düşünmüştü. "Sormamın bir sakıncası yoksa..." diye başladım tekrar. "Neden buradasınız?"

Önce sorumu duymamış olduğunu sandım ama bu pek mümkün değildi. Çevresindeki duvarlara bakmak için yavaşça kendi etrafında döndükten sonra, "Bu duvarlar, Bay Fairley," dedi. "Hep böyle çirkin değillerdi." Bir duvara iyice yaklaşıp solgun ve ince elini taşların üzerine öyle koydu ki taşların hiç de soğuk olmadıklarına inandım. "Eskiden burada adım yazardı." Gülümsediğini duydum ama sesinde neşe yoktu. "Bizden geriye bir şeyler kalsın diye yaptıklarımız ne çocukça."

O vakit anladım varlığını sarmış olan ve zaman zaman yüzünde kendini belli eden hüznü. "Artık yazmıyor mu?" diye sordum. "Adınız?"

Gülümseyerek bana döndü ve başını zarifçe iki yana salladı. "Rüzgârlar alıp götürmüş olmalı."

"Bayan Holloway, haddimi aşmak niyetinde değilim ama bu ıssız sokakta biraz daha durursak üşüteceksiniz. Sıcak bir yerde bir bardak kahve içmek için size eşlik etmeme izin verin, bildiğim birkaç..."

Ancak yüzünde gördüğüm bir şeyler cümlemi tamamlamama engel oldu. Bu sefer ne olduğunu bilmediğim bir duyguydu yüzündeki. Daha önce kimseciklerin yüzünde görmemiş olduğum bir ifade... Yarım kalmışlığın, yarım bırakmışlığın hüznü sanki. Bu ifadeyi sohbetimizi bitirmemiz gerektiğine inandığı noktaya ulaşmış olduğumuza yordum ve üstelemedim. Saatime baktıktan hemen sonra, "Sanırım artık gitsem iyi olacak. Vakit geçiyor," dedim. Vakit geçiyordu geçmesine ama vakti kovalamamı gerektirecek hiç işim, yetişmem gereken hiçbir yer ya da göreceğim kimse yoktu o gün.

Bayan Holloway, anlayışlı ve kırgın gözükmesine imkân vermeyecek içten gülümsemesiyle yine de kırgın görünüyordu. Bu kadın büsbütün bir zıtlıktı, tüm varlığı bir tezatlık üzerine kuruluydu. Çok gençti ama genç gibi değildi de. Sakin görünüyordu ama gemilerin direklerini kıran, yelkenlerini yırtan bir fırtınayı da anımsatıyordu. Her minik davranışı içinde tam tersini de barındırıyordu.

"Vakit geçiyor sahiden. Yine de söylemek istiyorum ki, Bay Fairley, kıymetli vaktinizin bir kısmını bana ayırdığınız için teşekkür ederim. Vakit kavramı hayli zamandır benim için pek anlamlı değil, sanıyorum onu bu duvarlar arasında bir yerlerde kaybettim."

"Umalım da rüzgârlar alıp götürmüş olmasın," der demez dediğime pişman oldum. Cümlem kulağıma çok yersiz varmıştı.

Esinti, onun koyu renkli saçlarını geriye atmak için çabaladı fakat bunun için fazla zayıftı. Bayan Holloway yine güldü ve bu seferki gülüşü gözüme hiç de kırgın gelmedi. Bir an kadar sonra, "Rüzgârlar her şeyi götürür, Bay Fairley," dedi usulca. "Beni ve hatta sizi bile."

Jane Holloway benim için bir bilmeceydi. Üzerine ne kadar çok düşünürsem, ne kadar çok kafa yorarsam kendi aklımı o kadar bulandıracağım ve sonucuna hiç ulaşamayacağım, hatta bu uğurda aklımı kaybedebileceğim bir bilmece. Evet, hakikaten öyleydi. Hâlâ öyle.

Artık ne olduğu bilinmez bir nedenden ötürü yeniden denk geleceğimize derinden inanıyor olsam da usulca kartımı çıkarttım ve rüzgârların götürmeyeceğinden emin olduğum bir şekilde duvardaki iki taşın arasına sıkıştırdım. Bayan Holloway, Jane, kartın daha önce parmaklarımın arasında hiç bulunmamış gibi taşların arasında duruşunu izledikten sonra bakışlarını bana çevirdi.

Şapkamla selam verdikten sonra dönüp gitmek üzereydim ki, "Görüşmek üzere, Bay Fairley," dedi, sesi canlıydı.

"Görüşmek üzere, Bayan Holloway."

Çünkü belli ki tekrar görüşecektik.

Ya da yalnızca bana öyle gelmişti.

Birkaç gün sonra gittiğimde Bayan Holloway aynı duvarların yakınında değildi. Ofisime gelip beni soran siyah saçlı ve solgun tenli, sağlıklı bir kadın da olmamıştı. 'Jane

Ninova

Holloway' isminin geçtiği bir metin okumadım ya da caddelerde yürürken yanlarından geçtiğim kimselerin konuşurken bu ismi andığını işitmedim. Öte yandan silücti ya da yalnızca duruşu bana bu ismin sahibini anımsatan her kadına dönüp bir kez daha baktım. Hiçbiri o değildi.

Bilmecenin cevabını bulamamaktan daha kötüsüydü bu. Bilmecenin yok olması, birden unutulmasıydı. Ama Jane benim hafızamdan silinmemişti ki.

Kart bıraktığım yerde değildi, alınmıştı. Ancak uyuyamadığım bazı gecelerde kartın rüzgârlar tarafından alındığı düşüncesi zihnime gelir, orada uzun uzun oturur, oturduğu yerden bir misafire yakışmayacak şekilde beni huzursuz ederdi. Bazı sabahlarsa kartı alanın Jane olduğunu düşünür ve ayaklarının onu benim ofisime taşıması için bir şekilde doğru zamanı beklediğine ikna ederdim kendimi.

Bir gün, artık alışmış olduğum üzere, adını bilmediğim caddelerde yürüyüp kaybolurken ve bir yandan da tanıdığım o solgun yüzü aradığımı fark etmeden insanların yüzlerine bakarken gözlerim haylice alçak asılmış tabelanın birinde yazan tek bir kelimeyi okudu.

Holloway.

Holloway?

Holloway, ne?

Holloway Sebze Marketi.

Caddenin bu dükkânın olduğu karşı tarafına geçmemek, bilmeceme ihanet etmek olurdu. Vazgeçmek, unutmak ve hatta hatırlamayı reddetmek üzere onu terk etmek olurdu.

İçerisi her renkten sebzenin özenle dizilmiş olduğu tezgâhlarla doluydu ama bu minik dükkânda yeşil renk hüküm sürüyordu. Ispanak, pırasa, brokoli ve nicesi...

Tüm bu göz alıcı renklerin ortasında, bulunduğu yere ait gibi gözükmeyen bir adam merakla beni izliyordu. Siyah saçlı, beyaz tenli bu adamın giydiği önlük bile siyah ve beyaz dikey çizgilerden oluşuyordu. Nasıl yardımcı olabileceğini sorduğunda tavrı da sesi de neşeli değildi. O an zihnim fazlasıyla dolu olduğundan şimdi ne olduğunu hatırlamadığım birkaç sebzeden birer ya da ikişer kilo istedim. O, seçtiği sebzeleri poşetlere doldururken ben dükkâna göz gezdirmeye devam ediyordum ki karşıdaki resimlerle ve gazetelerden kesilip çerçevelenmiş haberlerle dolu duvar dikkatimi çekti. O duvara doğru yürümüş -deyim yerindeyse âdeta çekilmiş- olduğumu bile fark etmemiştim. Ta ki onu görene kadar: Koyu renkli bir çerçevenin içinde olmasına rağmen kenarları çok daha önceden buruşmuş olduğu için kırışık duran bir fotoğraf, Jane'in fotoğrafı.

Üzerinde görmeye alışık olduğum beyaz bir elbise yerine renginin ne olduğunu anlayamadığım daha koyu, sade bir bluz var. Ama yüzü... Yüzü bu kalın camın ardında duran renksiz fotoğrafta bile aynı. Benim için bilindik, tanıdık...

"Şu çerçevedeki kız... Kimdir bu, sormamın sakıncası yoksa?"

Adam cevap vermeye gönüllü gibi gözükmedi hiç. Öyle ki birkaç an sonra sorumu havada öylece asılı bırakacağına ve sorumun ebediyete dek bu dükkânın bir parçası olacağına inanmaya çoktan başlamıştım. Ancak sonra fikrini değiştirmiş ya da kendini konuşmaya hazır hissetmiş olacak ki, "O benim kızımdır," diye yanıtladı. İkisi

arasındaki benzerliği görebiliyordum ama söz konusu benzerlik fazla belirgin değildi. "Tanıdık bulmuş olmalısınız. Belki gazetelerde gördüğünüzden..." Duraksadı. "Kendisini bir araba kazasında kaybettik."

Başımdan vurulmuşa döndüm, yalnızca bir anlığına dağılan beynimin ve her yere saçılan düşüncelerimin yüzüme yansıdığına da emindim. Ama mantıklı yanım ağır basmanın bir yolunu hep bulurdu. Zihnim bu resmin ona ait olmayabileceği fikri üzerinde durdu. Kardeşi olabilirdi. Jane'in bir ikizi olup olmadığını bilmiyordum ki. "Adı nedir?" diye sordum güç bela. "Adını anımsayamıyorum, affedin."

Kocaman bir yalan. İçinde bulunduğumuz şu an*da adından daha iyi bildiğim hiçbir şey yok.*

"Jane. Jane Holloway."

Jane.

Jane, Jane, Jane.

Jane Holloway.

Ölmüş müydü? Bu yüzden mi beni görmek umuduyla o sokağa bir daha gelmemişti hiç? *Görüşmek üzere.* Böyle demişti. Dememiş miydi?

Bayan Holloway gerçekten ölmüştü, öyle mi? Hem de bir araba kazasında. Ne zamandır Jane Holloway'i düşünmekten bir sayfa bile gazete okumamıştım ben?

O dükkândan nasıl çıktım, sebzeleri aldım mı ya da çıkmadan önce Bay Holloway'e herhangi bir şey daha söyledim mi, hiç hatırlamıyorum. Bay Holloway'e kazanın detaylarını sormak uygun kaçmazdı. Bu yüzden o haberin yazılı olduğu gazeteyi bir an önce bulmam gerekliydi.

Ve nereye bakmam gerektiğini tam olarak biliyordum.

Bayan Palmer'ın Gazete Kütüphanesi.

Altmışlı yaşlarının sonundaki bu kadınla tek ortak noktamız gazete okumaya olan düşkünlüğümüzdü. Aramızdaki en büyük fark ise ben okuduğum hiçbir haberi gece yatağıma bile götüremiyorken onun zihnine bir kez giren haberlerin bir ömür orada yaşayabiliyor olmasıydı.

Bayan Palmer'ın yeri her zaman bu denli boş olmazdı. Günün tüm saatlerinde eski bir gazeteye göz atmak için bu kütüphanenin tozlu raflarının arasında gezinen insanlar olurdu ama görünüşe göre şimdi durum böyle değildi.

Gürültü çıkarmamak adına yaşlı kadına seslenmeyip uzun rafların yanından sessiz adımlarla geçtim. Bu gazetelerin tarihlerinin ne kadar geriye gittiğini bir tanrı bir de Bayan Palmer bilirdi.

Nihayet onu bulduğumda beni gördüğüne sevindiğini ve oturmamı söyledi. Ardından çay getireceğini söyleyerek küçük mutfak kısmına doğru hızlı adımlarla ilerledi. Geri döndüğünde gazete sayfaları yüzünden siyahlaşmış avucunda hoş bir fincan tutuyordu.

"Ne getirdi seni buralara?" diye sordu. "Yeni ofisinin buraya uzak olduğunu işitmiştim."

Ancak birkaç dakika boyunca hayattan bahsettikten sonra ona buraya geliş amacımın ne yeni ofisimle ne de işimle bir ilgisi olduğunu söyledim.

"Bir haber arıyorum. Benim için mühim. Jane Holloway isimli genç bir hanımın araba kazası sonucu vefatının haberi."

"Bu haberi hatırlıyorum ancak o gazeteyi bulmam vakit alabilir. Bekleyebilir misin?"

Doğru yerde olduğumu biliyordum. "Elbette bekleyebilirim, gazete çok eski tarihli olmama-"

"Harika, çayın biterse mutfaktan yenisini alabilirsin."

Ve böylece Bayan Palmer, bir kez daha koyu renkli, uzun rafların arasında bir yerlerde kayboldu. Ben de bir fincan çayı içtikten sonra gazete haberlerinde kaybolmayı uygun gördüm. Zihnim bulanmaya çok müsaitti ve tam da bu yüzden onu meşgul tutmaya çalışmalıydım.

Jane ölmüştü.

Gözlerinin ardında saklanan o duygu parçaları yok olmuş ve gözlerinin üstünde yüzen o tarifi mümkün olmayan parıltı sönmüştü. İnsanın inanası gelmiyordu. Ya da yalnızca ben buna inanmakta sorun yaşıyordum, kim bilir?

Bayan Palmer döndüğünde adımları aceleci değildi. Gazeteyi bana uzatırken ve "Aradığın bu," derken bile davranışlarında tezlik yoktu.

Gazeteye göz atar atmaz, "Bayan Palmer, bir yanlışlık olmalı..." diyordum ki yaşlı kadın görünür hiçbir yerde değildi, sanki gazete benim ellerime geçer geçmez birden yok olmuştu.

Bir hata olduğunu adım gibi biliyordum, yine de gazeteyi oturduğum masaya serip sayfalarına hızla göz atmaya koyuldum.

Sonra gördüm.

Haberi gördüm. Haberin yanına konmuş, kötü baskısı yüzünden ne olduğu anlaşılmayan karanlık resmi ve kötü baskısından bağımsız olarak o an tekini bile okuyamadığım harfleri gördüm.

Hatalı olanın ben olduğumu gördüm.

"Yo... Mümkün değil bu."

İşte, Jane'in adı...

"Hızla giden araç... Ezilen zavallı genç hanım..." Onu gördüğüm sokaktan fazla uzakta değil...

Bayılacağım.

"Bayan Palmer!"

Raflar arasında hızla ilerlemek için onları görmeye bile ihtiyaç duymayan kadın yanımda bittiğinde, "Tanrım, Vesper! Neyin var?" diye sordu. Ayağa kalkmıştım belli ki. Bayan Palmer beni kolumdan yakaladı ve tekrar sandalyeye yönlendirdi. "Bay Fairley! Cevap verin! Korkunç görünüyorsunuz; buradan ayrılmayın, hekim çağıracağım."

Belki de ihtiyacım olan gerçekten de bir hekimdi. "Hayır, buna hiç gerek yok, Bayan Palmer. Yalnızca şu soruma cevap verin: Bu gazetenin tarihinin doğru olduğuna emin misiniz? Yanlış basılmış olma ihtimali hiç mi yok?"

Kaşlarını çatan kadın, "Gazetenin tarihi doğru." dedi ama böyle bir şeyi neden sormuş olabileceğimi anlamamış olsa da cümlesinin arkasına tek soru eklemedi.

Başımı ellerimin arasına aldım. "İki yıl..."

"Evet, Bay Fairley, iki yıl öncesinin haberleri bunlar. Ondan gazeteyi bulmam uzun sürdü ya. Tanrı aşkına,

neler oluyor? Korkutuyorsunuz beni. Şu genç hanımla mı ilgili?"

Jane.

"Ah, Bayan Palmer... Bana bir taksi çağırabilir misiniz?"

Kimseye anlatmadım bunları. Tüm bu olanların yalnızca geceleri beni uykumdan etmesine, uyuyabildiğim zamanlarda kâbuslarıma malzeme olmasına ve gündüzleri çıldırmanın eşiğine gelmeme sebebiyet verecek kadar aklımda dolanıp durmasına izin verdim. O pis sokağa gitmeyi sürdürdüm, ne görmeyi umduğumu ya da ne duymayı beklediğimi bilmiyordum. Bazı zamanlar içimdeki bir ses Jane'i tekrar göreceğimi söylüyordu ama bu zamanlar aklım bana hakaretler yağdırmaya başlıyordu.

Gördüm onu, diyordum kendime. *Onu gördüm ve o da beni gördü. Onunla konuştum ve o da beni duydu. Adımı söylediğini, güldüğünü duydum. Gerçek olmadığına nasıl inanabilirim?*

Ama öte yandan, Jane, gerçek olduğuna nasıl inanacağım?

Jane Holloway, bir kez daha karşıma çıkmış olsaydı emin olabilirdim ancak. Ama bir daha hiç gelmedi. Ne babasının sebze dükkânın olduğu ne de eskiden adının yazılı olduğu duvarların bulunduğu sokakta gördüm onu bir kez daha. Jane ile hakikaten tanışmış olduğum kesin değil elbette, yine de zihnim onunla tanışmış olduğuma meyletdiyor. O öldükten çok sonra olsa bile. Çünkü hayal gücü geniş biri olmadığımı biliyorum. Mürekkebimin sayfaları

ıslatarak bu cümleleri görünür kıldığı şu an bile bunun nasıl mümkün olmuş olabileceğini anlayamıyorum. Ama ben Jane Holloway ile tanıştım, inandığım bu.

Rüzgârlar her şeyi götürür, Bay Fairley, demişti bir keresinde ya da ben bunu söylediğini hayal etmiştim. *Beni ve hatta sizi bile.*

Ve belki de tıpkı o çirkin taş duvarların üzerine hiç yakışmayan güzel adına yaptıkları gibi, rüzgârlar sonunda Jane'i de alıp götürmüştü.

Fakat Bayan Holloway yanılıyordu. Rüzgârlar her şeyi götüremezdi. Benim zihnime giremeyecek ve onu tanıdığım ilk günden beri orada duran görüntüsünü de adını da götüremeyeceklerdi.

VIII

EJDER ŞÖVALYE

Uzak zamanlarda ve uzak diyarlarda, sakinleri uysal insanlardan oluşan bir kale şehir vardı. Uzun ve kalın surları sayesinde var olduğu günden beri işgale uğramamış bu şehrin insanları ne savaşı bilirdi ne de savaşmayı. Şehrin dışındaki ağaçları ya da gölleri merak da etmezlerdi hiç; gökyüzünü görebiliyor olmak onlara yeter, geceleri çocuklarını uyutan anne ve babalar huzur içinde kendi yataklarına girerdi.

Ancak gökyüzünün parıldayan yıldızlarla dolu olduğu, kalenin surlarının bile onları koruyamayacağı bir gece geldi, çattı.

Kalenin duvarlarının tepesine sıra sıra dizilmiş kule gözcülerinden biri, ayın gümüş ışığının altında parlayan, yıldız olamayacak kadar gölgeli, kuş olamayacak kadar büyük ve hızlı bir şeyin çevredeki bulutların ardında gezindiğini fark etti.

Diğerlerinin telaşlanmasını istemediğinden bir süre gözlemledi çevreyi genç gözcü. Uçan şey her neyse onu tam olarak ilk gören ve ne olduğunu herkesten önce anlayan kişi olmak istiyordu. Birkaç dakika sonra bu

isteği gerçekleşmiş olsa da gözcü, kendini hiç de şanslı hissetmedi.

Kanatları ve bacakları olan kudretli bir yılana benziyordu bu yaratık. Gözleri alev alevdi. Pulları öyle kırmızıydı ki gecenin ağır karanlığı bile örtemiyordu rengini. Gözcü, bu uzaklardaki yaratığın her kanat çırpışında kaçışan bulutları ve yüzüne üfleyen havayı fark ettiğinde nihayet o havayı ciğerlerine doldurdu ve nefes verirken, "EJDERHA!" diye bağırdı, ömründe ilk kez böylesine gür çıkmıştı sesi. "EJDERHA GELİYOR!"

Gözcülerden birkaçı uyarı çanına koşarken birkaçı kendini çaresizlik içinde surlardan aşağı bıraktı. Eski ve tozlu kitaplardan ejderhanın ne olduğunu elbette biliyorlardı.

Ejderhayı ilk gören genç gözcü sarmal merdivenlerden aşağı hızla indi, hatta öyle hızlıydı ki ejderhadan daha hızlı ilerliyor olabileceğine bile inandı.

Şehrin güvenli surları içinde muhafaza edilen toprağa bastığında her yerden yükselen çığlıklar, ejderhadan ve hatta ondan da hızlı bir şekilde geziyordu etrafta. Gözcü ne yapacağını bilemeyerek kendi çevresinde döndü ve ejderhanın henüz hâlâ çok uzaklardayken yaratabilmiş olduğu dehşet karşısında büyülendi.

Tüm bunlar yaşanırken ülkenin kralı çoktan uyanmış, zırhını ve yer yer paslanmış kılıcını kuşanmıştı. Elinde kılıcı, aklında çocukları, askerlerine doğru ilerlerken geçtiği meşaleleri sayarak kendini toparlamaya çalıştı. Kraliçesi çocuklarına koşmuştu. Onlar güvende olacaktı belki ama kral, çocuklarını düşünürken yalnızca kendi kızını ve oğlunu düşünmezdi hiç; şehrin tüm çocukları gelirdi

gözünün önüne. Hepsi onun çocuklarıydı. En nihayetinde hepsinin kralıydı o.

Birlikler taş surların önüne çıktığında genç gözcü de yukarıdaki yerini almıştı tekrar. Normalde kalenin içindeyken gözüne hep çok büyük gelen insanların şimdi ne kadar küçük gözüktüklerini düşündü. Ateşte dövülmüş ve sonra soğumuş minik kılıçları ve daha minik hançerleri vardı insanların. Öte yandan ejderha, o kırmızı pullarıyla ateşin ta kendisiydi.

Kadim yaratık açık arazinin üzerinde uçarken bile kral, askerlerine saldırmamalarını emretti. Zaten attıkları oklar onun derisini delmeye yetmeyecek, kendisine ait olan ateş onu yakmayacaktı. En sonunda ejderha alçaldı, surların önündeki askerlerin ve onların da önünde duran kralın tam karşısında bütün görkemiyle dikildi.

Yaratık öyle büyüktü ki askerler arasından zavallı bir adam bayıldı. Tepedeki genç gözcü ise duvardan destek alarak ayakta kalabildi çünkü titremesine bir türlü engel olamıyordu.

Başı dik, sesi tok kral, ejderhaya ne istediğini sordu. Arkasında bir ordu vardı ama alacağı cevabın savaş olmaması için dua ediyor ve ejderhanın, askerlerinin biraz daha yakınına gelmesini hiç istemiyordu. Yine de öyle sormuştu ki sorusunu, askerlerinin tümü krallarının korkusuz bir adam olduğuna kanaat getirdi.

Ejderha başını öne eğince selam verirmiş gibi gözüktü bir an. Sonra başını tekrar kaldırdı. Askerlerinin tümü o yanan gözleri kendi üzerinde hissediyordu ama ejderha şimdi yalnızca krala bakıyordu. Başında tacı, omuzlarının

üstünde kalın pelerini olmayan ve yalnızca askerlerinden bir diğeri gibi gözüken krala.

"Bilirsiniz ki," diye söze girdi ejderha, insanların zihinlerine seslenerek. "Benim türüm, yuvasını parlak altının, ağır elmasların ve kan kırmızı zümrütlerin üzerine kurar. Sizde altından bolca var. Bunun için kavga bilmeyen sizlerle adil olmayan bir kavgaya tutuşmak ya da evinizi kendi evim yapmak niyetinde değilim. Ancak buraya altınınızın bir kısmına sahip olmaya geldim. Bu altını siz verebilirsiniz... Ya da ben alabilirim."

Genç gözcü, kurtuluşun sandıkları kadar uzakta olmadığını düşündü. Surlardan atlayan kardeşlerinin hafif hayaletlerinin yakındıklarını duyar gibi oldu bir anlığına. Ama kralın cevap verme süresi uzadıkça içine düşen kurt büyüdü. Kral, şimdi o kadar da cesur gözükmüyordu.

"Sana altınımızı veremem," dedi sonunda kral, kızıl ejderhaya. Azalmış cesareti ve omuzlarındaki yükün artan ağırlığıyla duruşu bozulmuştu. "Altınlar bu şehrin insanlarına ticaret için lazımdır; yoksa hastalıklar ortaya çıkar, insanlar açlık ve hastalıklar yüzünden güçten düşer ve ölürler."

Belli ki insanların ejderhaya karşı koyarak ölmesi fikrini daha insaflı bulmuştu kral. Ejderhaya karşı koyarken kızıl canavarın alevleriyle ölmek kolaydı. Ama genç gözcü, şimdi evlerindeki minik sığınakta bekleyen küçük kardeşlerini doyuramadığı ve ikisinin de gözleri önünde günden güne solduğunu görmek fikrine bile dayanamadı.

Ejderha, "Öyleyse..." dediğinde gözcü tüm gücünü kılıcını gevşekçe tutan elinde toplamaya çalıştı. Yaratık hâlâ yalnızca kralla konuşuyor ve yalnızca onu görüyordu.

"Bana altınlarından daha değerli bir başka şeyi ver ki altınsız geri dönüşüme değsin."

Ejderha devasa başını sağına doğru çevirdiğinde yakıcı bakışları ilk kez başka bir yerin üzerinde durdu. Başka bir yerin değil. Başka birinin. Başka birilerinin...

Kraliçe oğlunu ve kızını zar zor tutuyordu. Kız da oğlan da öne atılmak istiyor, babalarına koşmak ve minik omuzlarının taşıyabileceği yükün kat be kat fazlasını sırtlanmaya can atıyorlardı.

Kraliçe eşine üzgün olduğunu belirten yaşlı gözlerle baktı. Gözleri bir gecede yirmi yıl yaşlanmıştı sanki, oysa daha çok gençti. Çok gençti ve meraklı iki çocuğunu surların önünden uzakta bir yerde tutmayı başarabilecek kadar deneyimli değildi. Hâlâ arkalarında koşmakta olan dadıya bakılırsa o da yeterince hızlı değildi.

Genç gözcü, kralının donakaldığını gördü. Öyle ki zırhı, cansız bir mankenin üzerine giydirilmiş gibi duruyordu. Büyük bir adamdı kral. Gözcü ilk kez kendini bu kadar küçük hissetmiyordu ama hayatında ilk kez, kendi küçüklüğüyle kıyaslanamayacak kadar büyük bir adam için keder duydu yüreğinde. Çünkü şimdi kralın yapması gereken seçim, kendinden bile büyüktü.

Bir an sessizlik içinde geçti ve ejderha, bu sessizliği bozmadı. Yaşamındaki diğer ufak her şeyi beklediği gibi bu minik insanların kararını da sabırla bekledi.

Nihayet kral miğferini tuttuğu gibi yere attı. Terden alnına yapışan saçları birbirine karışmış, gözleri buğulanmıştı. Yıllardır savaşmış ve zaferi göremeden düşeceğine inanan, ama yenilgiyi de kabullenmeyen bir asker gibi

soluklanıyor, omuzlarını dik tutmaya çalışıyordu. Kuvvetle yutkunduktan sonra ejderhaya doğru bir adım attı. "Sana kızımı veremem," diye seslendi. "O büyük çocuğumdur. Benden sonra taht onun hakkıdır. Kraliçe olup bu kale şehrin insanlarına benim ettiğim babalık gibi adil bir analık edecek olan odur. İnsanları koruyup kollayacak ve büyük kararlar vermek vakti geldiğinde bu ağır yükü taşıyacak olan odur."

Kral çocuklarının olduğu tarafa yaşlı gözlerle döndü. Çocuklar öyle cesur, öyle yılmazlardı ki... Kız anlıyordu olan biteni, başını bir kez öne eğerek babasını selamladı. Kral aynısını oğlunun da yapması için bekliyordu sanki, uzun uzun, özlemle baktı ona. Bir daha bakamayacakmış gibi baktı. Oğlan dokuz yaşında ya vardı ya yoktu. Nihayet o da eğdi başını ve kabullendi kaderini. Dokuz yaşındaydı ama babasından daha az yürekli değildi.

Kral ejderhaya döndüğünde gözcü, kralının da tıpkı kendisi gibi önündeki ejderhayı bulanık görüp görmediğini merak etti.

Kral kılıcını önüne fırlattıktan sonra, "Oğlum senindir," dedi ve kale şehrin tepesinde uzanan gökyüzü bile insanları gibi derin bir sessizliğe gömüldü.

Ejderha kale kente hiç saldırmadı. Sözünün arkasında durdu; oğlanı, eşyaları –ki kralın oğlu olmasına karşın çok fazla bir şeyi yoktu- hazır olunca beraberinde, kendi topraklarına götürdü.

Ejderhanın sırtında yola çıkan prensin gözden kaybolmasıyla kentin üzerine bir huzursuzluk çöktü. Duvarlar içinde eksilen bu tek minik canla birlikte insanlar, her nasılsa, kentin havasının yoğunluğunun bile şimdi daha

fazla olduğunu ve omuzlarında taşıdıkları havanın daha ağır olduğunu hissediyordu.

Kral oğlunu hiç unutmadı. Biricik oğlu, uzun yıllar boyunca rüyalarına uğradı ve ona ne kadar iyi bir kral olduğunu söyledi ama kralın tek duyduğu ne kadar kötü bir baba olduğuydu.

Öte yandan oğlanın hayatı, kalenin içindeki insanların sandığı türden bir hayat değildi. Hem de hiç.

Ejderha, kızıl alevlerden oluşma gibi gözüktüğünden olsa gerek, cehennemin dibinden çıkagelmiş korkunç bir yaratığa benziyordu ama kötücül bir varlık olmamıştı hiçbir zaman. Yaşadığı topraklar, onun aksine, cennete ait olduğu izlenimini uyandırırdı görenlerde. Hatta bu yüzdendir ki oğlan, ejderhanın yalnız kulesine taşındığı ilk aylar, hemen hemen her gün çoktan ölmüş olabileceğine inanarak uyandı.

Babasını bir kez suçlarken bulmadı kendini. Kendi hiç kral olmayacaktı ama bir kralın yüreğine sahip olmak için kral olmaya gerek yoktu.

Öte yandan kadim ejderha, bu tür bir yüreğe sahip değildi ama en bilge insandan bile daha bilgeydi. Oğlana –ancak gerçekten isterse- bildiği her şeyi öğretebileceğini söyledi. "Bilgelik, mutluluk ve akıl sağlığı," diye ekledi. "İnsanlar bu üçünden yalnızca ikisine aynı anda sahip olabilir. Seçimini akıllıca yap, çocuk."

Böylece oğlan ejderhanın sunacağı bilgeliğe sahip olmak istediğini söyledi. Bilgeliğe sahip olarak diğer ikisi arasından hangisinden vazgeçeceğini bilmiyordu.

Ejderha, kadim hayatı boyunca görmüş olduğu şehirleri, şahit olduğu savaşları, bir zamanlar yaşayıp tanıdığı ve sevdiği diğer herkes gibi çoktan ölmüş cesur savaşçıları anlattı. Bitkileri ve kristalleri de anlatmıştı oğlana, elbette madenleri ve hayvanları da ama oğlanın ilgisini çekmemişti bunlar. Onu büyüleyen, korkusuz savaşçıların hikâyeleriydi çünkü ömrü boyunca pek çok bitkiye, pek çok kristale ve madene bakmış, hayvanlarla ve hatta bir ejderhayla dost olmuş ama hiç savaş görmemişti. Ejderha her ne kadar ona savaşın berbat bir şey olduğunu, masumların bir hiç uğruna öldüğünü anlattıysa da oğlanın merakı sönmek bilmemişti. Ve böylece bir savaşın da oğlanın kaderinde yazılı olduğunu anlamıştı ejderha. Onun için üzülürken buldu kendini. Ama kendi için duyduğu keder de epey büyüktü.

Böylece ejderha, oğlana yalnızca en büyük savaşçıların elem dolu hayatlarını anlatmakla kalmadı, ona bildiği savaş taktiklerini ve silah kullanmayı da öğretti. Atını dörtnala sürerken kılıcını hedefine doğru savurmayı, kalkanının üzerine saplanan oklar onu incitmesin diye kalkanını bedenine tutması gereken mesafeyi ve hatta baskın olmayan sol eliyle ustaca hançer kullanmayı bile öğretti.

Oğlan, tüm bu bilgeliğe sahip olarak mutluluk ve akıl sağlığı arasından hangisinden vazgeçeceğini ise hâlâ bilmiyordu.

On yıl sonra, bir zamanlar yazgısında yalnızca evini terk edip acımasız bir ateş ejderhasının kölesi olmak olduğuna inanılan bu genç oğlan, korkularından sıyrılmış, yetenekli bir şövalye olmuştu bile.

Yaz yağmurlarının etkili olduğu bir gün ejderhanın yanına yaklaştı ve dostuna konuşmaları gereken bir konu olduğundan bahsetti.

Ejderha, sonsuz yaşamı boyunca pek çok insan tanımıştı, hepsi ne kadar farklı olurlarsa olsunlar birbirlerine bir o kadar da benziyorlardı. Şövalyesinin ne demeye geldiğini o kapıdan içeri girer girmez anladı. Ve onun prensi olduğu toprakları ziyaret etmesine izin verdi. Ejderha kötücül bir varlık olmamıştı ki hiçbir zaman.

Böylece genç adam atına atladı ve zihninde solmaya yüz tutmuş kale şehrin kapılarına doğru yola çıktı. Nasıl hissetmesi gerektiğini hiç bilmiyordu. Ne bulacağını da öyle. Şehrin surlarının tıpkı son gördüğündeki gibi ayakta olmasını ve ailesinin güvende olmasını umut ediyordu.

Ama yolculuğu nihayet sona erdiğinde umduğunu bulmadı.

Surların kapısının olduğu taraf büyük ölçüde yıkılmıştı. Kulelerden pek çoğu devrilmiş, gözcü askerlerin nicesi düşmüştü.

Ejderin şövalyesi kılıcını çekti ve atını geride bıraktı. Kendi savaşı öğrendi diye atının da öğrenmesini istemiyordu.

Saldırı altındaki şehrin her yeri kızıl alevler ve çığlıklar içindeydi. Genç şövalye ömrü boyunca savaş dışında hiçbir şey öğrenmemiş gibi savaştı. Karşı koyduğu askerlerin zırhlarını da tuttukları bayrağı da tanımıyordu.

Düşmanları düşürerek ilerlemeye devam etti ve sonunda birliklerinin yanında çarpışan ablasını buldu. Ablasının kirlenmiş olsalar da hâlâ gördüğü en turuncu olan

kızıl saçlarını ve derin çizgilerle bezenmiş olsa da güzel yüzünü tanımıştı. Üzerindeyse görmeyi umduğu parlak bir elbise yerine ağır bir zırh ve yırtık bir pelerin vardı.

Ablası da değişenin ne olduğunu tam anlayamasa da genç prensi tanımış, kardeşini gördüğü gibi kucaklamıştı.

Bir zamanların cesur ve genç kule gözcüsünün gözlerini yummadan önce gördüğü son şey, bu kavuşma oldu.

Yanan evleri, düşen askerleri ve birbirine vurunca tiz, uğursuz bir ses çıkaran kılıçları örten gökyüzü birden kararmıştı. Bu tekin olmayan karaltıyı geçkin olanlar iyi biliyordu. Gençlerse öğrenmek istemiyordu.

Şehrin hâlâ ayakta olan kulelerindeki çanlar çaldı. Ve hâlâ hayatta olan gözcüler bir ağızdan bağırdı: "EJDERHA!"

Cesur şövalye, içinde kalmış olduğunu bile bilmediği büyük bir umutla yukarı baktı. Ama bir kez daha yanılıyordu. Bu ejderhanın rengi fena bir yeşildi. Kaleleri düşüren, krallıkları sonlandıran ve bastığı yerdeki her şeyi daha önce hiç var olmamışlar gibi bitiren türden bir fenalığın yeşiliydi şimdi gördüğü.

Bu dikenli, yeşil ejderhanın dostane hiçbir yanı yoktu. Kanatlarını çırpışından bile anlaşılıyordu savaşa dahil olmak için fazla hevesli olduğu. Ejderha kale şehre doğru geliyordu. Ve genç şövalye bunun yardım etmek için olmadığını biliyordu.

Alevlerin yanı sıra tüm şehri sıkıntı sarmıştı. Şövalye ablasına bakınca gördü onu da saran kasveti. Kazanabileceklerini düşünmüyordu. Ötekilerin tarafında kıyametin kendisi gibi gözüken bir ejderha varken minik insanları

nasıl kazanacaklardı ki? Zaten şehir çökmek üzereydi. Ablası ayaklarından çivilenmiş gibi olduğu yerde dururken askerlerine geri çekilme emri verdi. Ejderha gelene dek şehri terk edip kurtulabilecek kim varsa kurtulsun istiyordu.

Genç şövalye ancak o zaman fark etti annesinin de babasının da görünür ya da görünmez hiçbir yerde olmadığını. İçini derin bir hüzün kapladı. Ablasına tekrar bakınca kızıl saçlarının üzerinde neredeyse kendi saçlarının eskiden olduğu kadar parlak bir taç görür gibi oldu. Bir kraliçeydi o ve babasının bir zamanlar sahip olduğu, adil hükümdarlara özgü yüreğin aynısını taşıyordu göğsünde. Genç şövalye bunu bilmiyordu ama ikisi yan yana, ellerinde neredeyse boyları kadar kılıçlarıyla yüzleri düşmana ve yeşil ejderhaya dönük dururken ablası, aynı yüreği onda da görüyordu.

Zümrüt rengi ejderha çoktan şehre varmış ve şehrin yarısını kül etmişken ikisi hâlâ kılıçlarına sarılı bir şekilde sırt sırta savaşıyorlardı. Birkaç dakika ya da birkaç saat olmuş olabilirdi.

Adil değil, diye düşündü genç şövalye bir süre. Ancak sonra, soluklanacak zamanı bulup saçlarının her bir noktasına yapışmış olduğu başını ilerideki dağlara doğru kaldırdığında gördü onu.

Ejderha oradaydı.

Yeşil olan değil. Acımasız ve saldırgan olan, kendini küçük insanların savaşlarına dahil edip onları adaletsiz kılan fırsatçı ejderha değil, hayır...

Ona bildiği her şeyi öğreten, tüm alevlerin asıl sahibi gibi gözüken, dostu olan kadim ejderha... Oradaydı. Bu uzaklıktan bile tanımıştı onu.

Şövalyesinin kavgasına karışmayacağını düşünürken onun için dönmüştü. Çünkü bu çarpışma önceleri yalnızca insanlara aitti. Ama insanların savaşlarında ejderhalar olmazdı. En azından sadece bir tane. Çünkü o tek ejderha sayesinde bu, artık onun da kavgasıydı. Alevlerini dilediği gibi serbest bırakabilirdi.

Ejderha yaklaşınca genç şövalye eğilerek dostunu selamladı, ardından düşmanları için parlak kılıcını bir kez daha havaya kaldırdı ve kızıl ejderhanın yanında bir kez daha savaşa karıştı.

Çarpışma uzun ve zahmetliydi. Ejderhalar çarptıkları duvarları yıkıyor, birbirlerine doğru kuyruklarını savururken insanları eziyorlardı. İnsanlar oklarına, baltalarına ve kalkanlarına rağmen çok kolay ölürken ejderhaların ikisi de diğerinin ölümsüz yaşamını sonlandırmanın o kadar da kolay olmayacağını biliyordu.

Ejder şövalye tüm o kargaşanın içinde o ana dek fark etmemişti ama kale şehrin insanları tüm bu yıllar içinde tıpkı kendisi gibi savaşı hiç görmemiş olsalar da nasıl olduğunu bir şekilde öğrenmişlerdi. Mızraklarını kavrayan parmakları sağlam, kılıçlarını savuran kolları güçlüydü. Yaylarını gererken elleri kendinden emin ve baltalarını sallarken hepsinin gözü pekti. Düşmana ve alevlere doğru atılan adımların her biri cesurdu.

Şövalye, ara sıra ejderhalardan yana bir bakış atıyor, dostunun yardıma ihtiyacı olup olmadığını düşünüyor ve bir ejderhaya karşı kazanma olasılığının ne kadar

olduğunu hesaplamaya çalışıyordu. Keskin kılıcıyla bir ejder şövalyeydi olmasına, ama kudretli çelikten pulları olan bir ejderha değildi.

Uğraşmak zorunda oldukları bir ejderha olmayan askerlerin cesareti artmış, kazanabileceklerine dair güvenleri sağlamlaşmıştı. Genç şövalye, ablasının pelerini kaybolmuş omuzlarının öncekine göre genişlemiş olduğunu bile düşündü.

Gerçekten de kale şehrin insanlarının ihtiyacı olan şey, biraz cesaretten ibaretti. Şövalyenin bayrağını tanımadığı düşman, yenileceğini ilk anladığında her iki taraf da bu savaşın etkilerinden kolay kolay kurtulamayacak hâldeydi. Havadaki kan kokusu insanların derilerinin yanı sıra toprağa, çevredeki dağlara ve henüz küle dönmemiş olan ağaçların yapraklarına sinmiş, gökyüzüne bile kırmızı bulaşmıştı. Öyle bir kırmızıydı ki bu, kargaşa dindikten sonra hayatta kalmayı başarmış olsalar bile askerlerin uykusunda üzerlerine kapanacak ve onları boğarak öldürecek türden bir kırmızı.

Tuhaf bayraklarını kaptıkları gibi geri çekilmeye başlayan askerleri gören şövalyenin yüreği bir kez daha umutla dolmak istedi ama artık buna cesaret edemiyordu. Son düşman askeri de kendini yıkık dökük surların öteki tarafına attığında bile huzursuzdu içi. Belki de savaşın hiç bitmeyeceğini bildiğindendi. Surlar onarılacak, kahramanlar ödüllendirilecekti ama bu savaşın biteceği anlamına gelmiyordu ki. Bayrağını bilmediği o ülkenin adamları gitmişti ama bir sonraki düşmanları acı olacaktı. Kafa karışıklığı ve keder olacaktı. Kayıp olacaktı.

İnsanları uykusundan eden sıcak alevler evlerin dışında değil, insanların içinde yanacaktı. Ve yine uyutmayacaktı onları.

Bir gürültü şövalyenin dikkatini düşüncelerinden uzağa çekti. Ejderhaların çarpmasıyla yıkılan bir başka kuleydi bu. Görünen o ki kendi kavgalarına tutuşan bu iki yaratık insanları çoktan unutmuştu. Ve birbirlerinden ayrılmaları için her ne gerekiyorsa henüz gerçekleşmemişti.

Genç kraliçe okçularını apar topar duvarlardan birinin üstünde konumlandırdı. Kızıl ejderhayı vurmamaları konusunda becerikli okçularını yalnızca bir kez uyardı ve doğru vakit geldiğinde ateş emrini verdi.

Akıllara durgunluk veren bir görüntüydü. Onlarca keskin ok, aynı anda, aynı ejderhaya doğru yola çıktı ve aynı ejderhanın üzerinden sekerek yere düştü. Kimi toprağa saplandı, kimi taş duvarları buldu. Ama hiçbiri, zümrüt ejderhanın çelikten pullarının ötesini göremedi.

Genç şövalye yüreğinin daha da ağırlaştığını hissedebiliyordu şimdi ve bundan hiç hoşlanmadı. Kılıcı elinde, ayakta duran ama hiç de sağlam gözükmeyen kulelerden birinin tepesine doğru kararlı ve hızlı adımlarla yol aldı. Tam tepedeyken sivri silahını sımsıkı tuttu ve ejderhalar üzerine doğru büyük bir hızla uçarken duruşunu biraz olsun bozmadı. Kızıl ejderha için insanlar küçük olsa da iki ayağı üzerinde dimdik duran şövalyenin kanla kaplı zırhını tanımış ve pençeleriyle düşmanını yakaladığı gibi ondan uzaklaştırmayı başarmıştı. Tüm bu farkına varışın son dakikada gerçekleşmesi sayesinde oğlanın kılıcı yeşil ejderhanın kanadının yumuşak kısmına isabet edebilmiş

ve ona acı dolu bir kesik atabilmişti. Sıçrayan soğuk kandan iğrenmek şövalyenin aklının kıyısına bile uğramadı, bozulan duruşunu düzeltmeye çalışırken ve kendinden uzakta bir yerlere düşmüş kılıcını ararken düşünebildiği tek şey devam etmesi gerektiğiydi. Bir zamanlar kendini bu kalenin içinden alıp sessiz topraklara götüren ejderhası gibi, şimdi o da aynı şeyi dostu için yapmak istiyordu. Onu bu duvarların dışında, güvenli ve sevdiği sakin topraklara götürmeyi diliyordu.

Toparlanıp bakışlarını o iki büyük yaratıktan tarafa çevirdiğinde yeşil ejderhanın kanadını nasıl gövdesine yakın bir yerden yaralamış olduğunu gördü. Yara, uzun süre iyileşecek gibi gözükmüyordu.

İkisi de kanat çırpamayan ejderha yüzünden yere doğru süratle ilerlerken şimdi gözleri bambaşka alevlerle yanan kızıl ejderha, pençelerini ötekinin yaralı kanadını tutmak için kaldırdı. Ve bunu başardığı an genç dostunun açmış olduğu yarayı fırsat bilerek kanada tüm gücüyle asıldı.

Sert yosun gibi gözüken derisi solarken yeşil ejderhanın ağzından çıkan alevler kontrolsüzdü. Sarı gözleri güneş gibi parlıyor, ince derisinin yırtılmasıyla birlikte yaşadığı acı, öfke ve intikam arzusu gözlerine yansıyordu. Yırtık en tepeye ulaştığında ise kanadı diri tutan kemikler paramparça oldu.

Öfkeli, zamanın kendisi kadar yaşlı bir canavara galip gelmek içinse bundan daha fazlası gerekliydi. Yaratık kuyruğunu salladığı gibi kızıl ejderhanın boynunu buldu ve nihayet düştüklerinde kızıl ejderhanın üzerindeydi. Bir an sessizlik içinde geçti. Öyle ki herkes, bu sessizlik karşısında büyük bir rahatsızlık duydu.

Birinin kanadı kopmak üzere, öteki düşmanının kanına bulanmış hâlde iki devasa yaratık da yere serilmişti.

Kızıl ejderha, boynuna dolanmış kuyrukla birlikte rakibinin açıkta kalan gövdesinin içte kalan yumuşak kısmına ölümcül ve derin bir kesik açmıştı. Bunu yaparken de düşüşte altta kalan olmuştu. Pullarında da büyük delikler vardı. Gövdesinde bir yarık açılan ejderha acıyla ona tutunurken pençeleri delip geçmişti zırhını. Öfkenin veremeyeceği gücü kendi sonunu getirecek olan acı vermişti yeşil ejderhaya.

Ejderhaların yaşamını sonlandırmak hiç de kolay değildi ama imkânsız da olmamıştı hiçbir zaman.

Sessizlik uğursuzdu. Şehirden gelen belli belirsiz çıtırtılar duyuluyordu yalnızca. Kuşlar ötmüyor, rüzgâr uğuldamıyor, yıldızlar parlamıyordu. Öyle ki hayatta kalanlar olmuştu ama yıkık surların içinde kurtulmuş kimse yoktu sanki.

Genç şövalye, ablası ve askerleri onu izlerken iki devasa bedene doğru koştu. Yeşil olan hâlâ hayattaysa onu kendi kılıcıyla doğrayacaktı ama eğer kızıl olan ölmüşse...

Kızıl ejderha ölmüşse ne yapardı bilmiyordu.

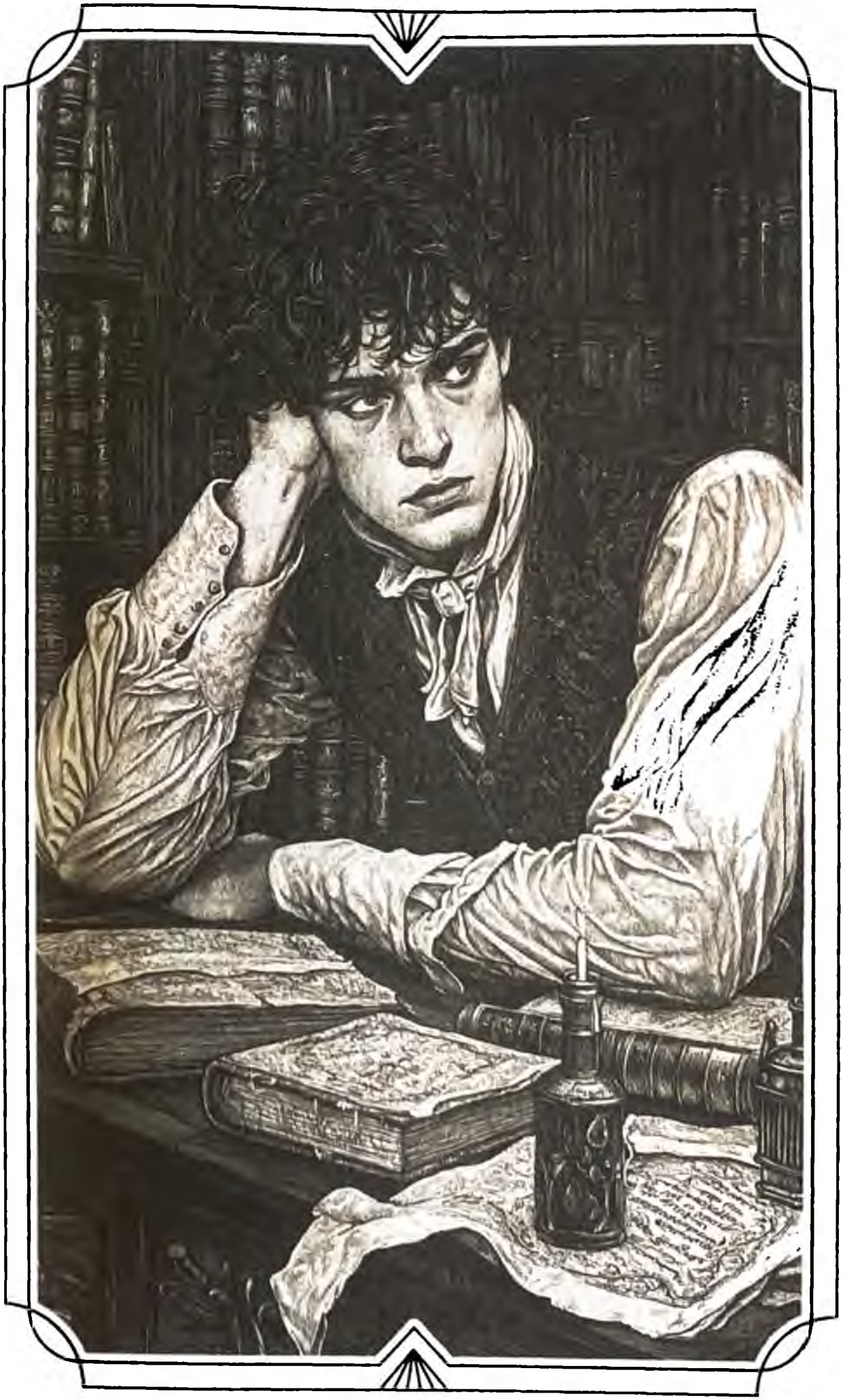
Umut etmeye cesaret edemeyen yüreği şimdi umut etmek dışında hiçbir şey bilmiyormuş gibi çarpıyordu.

Ancak kıpırtısız yatan ejderhalara yaklaştığında ikisinin üstünü de sessizliğin örttüğünü gördü. İkisi de karanlık geceyle sarılmıştı. İkisinin cayır cayır yanan gözlerini de ölümün soğukluğu söndürmüştü.

Korktuğu onu bulmuştu; kızıl ejderha düşmüş, bir zamanlar anlattığı cesur savaşçı hikâyelerinin bir parçası olmuştu. Ve böylece gözyaşlarına boğulan genç şövalye, bilgeliğe sahip olarak mutluluk ve akıl sağlığı arasında hangisinden vazgeçmiş olduğunu artık biliyordu.

Ninova

Ninova

IX

GEZGİN BÜYÜCÜ

Biliyorum. Bunun sen olmadığını, sana ait bir parçanın çok derinlerde kaldığını, beni artık duyamadığını ya da duyabilsen bile söylediklerimin tek kelimesini anlayamayacak kadar dahi konuştuğumuz dili hatırlamadığını biliyorum. Bir kabuk bu. Evet, bir kabuk, fazlası değil. Çevreni çok uzaktan sarmış; öyle ki seni içinde minicik bırakmış, neredeyse tamamen boş, güçlü bir kabuk ve onu kırabilecek güç kimseye bahşedilmemiş. Biliyorum bunu, çok iyi biliyorum hem de. Yine de... Yine de.

Bana bıraktığın kitapların tümünü okudum. Son kitabın, son sayfasının, son cümlesini okudum bugün. Kitapların hepsini okursam seni etkisi altına alan büyüyü tersine çevirmenin bir yolunu bulurum sanmıştım. Bulamadım. Aslına bakarsan, kitaplarda o lanet büyüye dair hiçbir şey yoktu. Diğer büyülerin tamamını okumam gerekti bunu öğrenebilmek için. Yaşayan kimse de lanetinle ilgili hiçbir şey bilmiyor. Bunu öğrenebilmek için de tonla cadı ve büyücü tanıdım. Pek çoğu eski dostlarındı. Üzüldüler hâline, umurunda olacaksa. Olmayacak gerçi, biliyorum ama "*İyi bir cadıydı*," dediler senin hakkında. "*Hatta en iyisi*," dedi bazıları, gördükleri en iyi

cadı senmişsin. Benim gördüğüm en iyi cadı da sendin. Bana kalırsa tüm o büyücüleri tanımama, tüm o büyüleri kusursuz bir şekilde gerçekleştirmeme rağmen senin yarın kadar bile iyi değilim ben. Hiçbir zaman da olamayacağım diye korktuğumu da itiraf ediyorum. Birileri ne zaman "*Boynuz kulağı geçmiş*," dese, öğrendiğim büyülerin tümünü unutabilmeyi diliyorum çünkü lanetini geri alamadığım sürece senden daha iyi olmamdan bahsedilemez. Zira senin gerçekleştiremediğin tek büyü bu.

Keşke nelerin peşinde olduğunu bana söyleseydin. Ya da herhangi birine. O kişi ben olmasam bile en azından bir kişi biliyor olsaydı. Belki o zaman bir yolu...

Ama kimseye söylemedin. Her zaman, her konuda olduğu gibi bu konuda da hiç kimseye hiçbir şey hissettirmedin. Bazen sen mi çok iyi sakladın yoksa ben mi gerçekten kördüm diye düşünüyorum ve deliliğin kıyısına doğru sürüklendiğimi fark etsem de umursamıyorum bunu. Her iki seçenek de birbirinden kötü; her iki seçenekte de neredeyse her gün beraber, yan yana ve dip dibe olmamıza rağmen aramızda uçurumlar var. Ne yaptın sen? Bunca zaman geçmiş olmasına rağmen hâlâ nasıl göremiyorum ne yaptığını?

Laneti kaldıramamak berbat, içten içe yiyor beni. Kanımla besleniyor, kemiklerimi kırıyor ve beni bir saniye olsun yalnız bırakmıyor ama niçin yaptığını düşünmek çok daha kötü. Niçin bana söylemediğini düşünmek, yaptığın büyü her neyse benimle bir ilgisi olduğunu getiriyor aklıma ve ben bu düşüncenin ağırlığı altında eziliyorum. Yalnızca kemiklerim ya da kanım yayılmıyor etrafa. Düşüncelerim saçılıyor, duygularım boğuyor beni bir yandan. Çünkü benimle ilgiliyse ve kabul etmeyeceğim bir şeyse

söylemektense ölmeyi tercih edeceğini biliyorum. Ya da o kabuğun içinde her neredeysen oraya çekilmeyi. Her ne kadar aksi ya da huysuz olsan da bana değer verdiğini bilmek için fazla zeki olmama hiçbir zaman gerek yoktu.

Nerede olduğunu öyle merak ediyorum ki... Eminim, bir yerlerdesin. Öyle olmak zorundasın çünkü ölmedin. Henüz değil. Ölü gibi gözüküyorsun ama. Dizlerine kapanıp sessizce ağladığımda bir bebek gibi sızlandığım için bana kızmıyorsun, en sevdiğin yemeklerin kokusu mutfaktan çıkıp ta odana kadar geldiğinde hafifçe çeneni kaldırıp o kokuyu içine çekmiyorsun. Bana yeni büyüler öğretmiyor, pek kıymetli şişelerine dokunduğumda kaşlarını çatmıyorsun.

Yalnızca gıcıklık olsun diye şişelerine dokunduğumda kaşlarını çatmanı görebilmek için bunca zorluğa göğüs gerdiğimi, istediğimi alabilmek için nice kudretli büyücüleri tehdit ettiğimi, yaşamın sınırında dikilecek kadar çok kanayana dek savaştığımı ve yalnızca birkaç kez kaybettiğimi bilsen gülerek çıldırmış olduğumu söyler, benimle ömrümüz boyunca dalga geçerdin. Ama bu badireler yüzünden artık sahip olduğum tüm yara izlerini takdir eder, onların beni daha göz korkutucu gösterdiğini söyler ve her birinin hikâyesini dinlemek isterdin. Yara izlerine karşı hep ilgiliydin sen. Görüyorsun ya, seni bu kadar iyi tanıyorum. Yine de yalnızca parmak uçlarımda hissedebilmek için bile o tanrının cezası büyünün ve lanetinin ucunu bulamıyorum. Hiçbir yerde.

Bunun için ziyadesiyle öfkeliyim sana. Nasıl olur da... seni bir bitkiye ya da toprağın derinlerinde uyuyan bir tohuma dönüştürecek kadar hayati olan şeyi bana söylemezsin? Birlikte üstesinden gelemeyeceğimize bu denli

emin olduğun, bu yüzden çarpışmamıza fırsat bile vermeden öylece vazgeçip kendini feda ettiğin şey ne olabilir? Beni tüm bu sorularla bir başıma bırakmaktansa kitaplığındaki o kalın kitabın arkasına ne olur ne olmaz diye gizlediğimiz kalın saplı hançerle karnımı bir uçtan bir uca yarmanı yeğlerdim. Ve işin kötüsü, bunu biliyor olmana rağmen...

O kabuğun içinde bir yerlerde sen de bazen uykusuz kalıyor musun benim gibi, bilmiyorum. Kalıyorsan bile uykusuzluk seni yormuyordur. Hiç yormazdı ki. Bazen lazım gördüğün bitkileri toplamaya çıkar ve günlerce dönmezdin. Döndüğünde sepetlerin tepesine kadar dolu, kanlı gözlerinin altı mosmor olurdu. Anlardım hiç uyumadığını. Hızla eve, bana geri dönebilmek için uyumayıp işlerini çabucak bitirmeyi tercih ettiğini düşünmek hoşuma giderdi ama bir türlü anlamazdım beni neden yanına almadığını. Sanırım şimdi anlıyorum. Benim aksime senin, ben görmeyeyim diye sepetindeki bitkilerin en altına sakladığın büyük sırların vardı. Tanıdığım en güçlü cadının hiç sırrı olmadığını düşünerek aptallık ettiğimi kabul ediyorum. Sen hep gözlerin gördüğünden ve kulakların işittiğinden çok daha fazlasıydın. Görünüşe göre benim geniş gözlerim bile seni bütünüyle görebilmek, benim büyük kulaklarım bile seni en küçük fısıltına kadar duyabilmek için uygun değilmiş.

Bir gün sana ulaşacağımı biliyorum, o kabuğa girmeyi başaracağımı ve seni bulacağımı da. Ancak ne zaman seni nasıl, ne hâlde bulacağımı düşünürken uyuyakalırsam kâbuslar görüyorum; en kötüsü geliyor hep rüyalarıma. Yine de *en kötü durum* düşüncesi bile beni caydırmaya yetmiyor. Çünkü o durumda bile sen, yine sensin. Yaralı da

olsan, donmuş ya da aklını kaçırmaya başlamış da olsan bir parçan hep sen olacak. Şimdiki kabuğun da olduğu gibi. Ben seni nasıl aynadaki yansımam kadar iyi biliyorsam sen de benim ne kadar inatçı olduğumu o kadar iyi biliyorsun. Beni bir öğrenci olarak yanına alıp bir büyücü olarak eğitmen ve o küçük ama sıcacık kulübende seninle kalabilmem için nasıl çok uğraştığımı hatırlamıyorsundur gerçi. Yaşlarımız yakın olduğu için benim açımdan ne kadar aşağılayıcı olsa da beni tekrar tekrar kovmaktan bıkmadığın bir dönem olmuştu. Ve ben tekrar tekrar döndüm sana çünkü sen pek çok kez, "*Git buradan*," demiş olsan da bir kez olsun, "*Bir daha dönme*," demedin. Bir sefer de dönmemi beklerken pencereden yolumu gözlediğine şahit oldum. Ve bunu bilmiyorsun ama bir sefer de memnuniyetle dolu kaçamak bir gülümseme yerleştiğini gördüm yüzüne. Sırf ben o küçük kulübeye döndüm diye.

Kimsesizlik fazlasıyla sıkıcıydı çünkü. Sen de biliyordun bunu. Bu yüzden iyi geldik birbirimize. Zihnini kurcalayan, ruhunu diplere ve daha derinlere çeken sırları da anlatmış olsaydın bana, sana çok daha iyi geleceğimi görebilirdin. Ben sana her şeyi anlattığımda ruhum hiç olmadığı kadar hafiflemişti. Ama şimdi, önceden hiç olmadığı kadar ağır. Çok fazla sırrım var artık ve anlatabileceğim sen yoksun. Hiçbir büyücü ya da hiçbir cadı senin yerini tutamaz diye kimselere bir şeyler anlatmıyorum artık. Yalnızca seninle uğraşmak için dur durak bilmeden hikâyeler anlattığım zaman dikkatini dağıtıyorum diye bana büyü yaptığın ve iki gün boyunca konuşamadığım o günleri hatırlamanı isterdim. Belki o zaman sessiz kalabilme becerimin neredeyse dilsiz birininki kadar gelişmiş oluşuyla gurur duyardın.

Biliyorum, bulacağım seni. Ama ne kadar sürecek bilmiyorum. Benimle ilgili detayları unutmuş olsan bile umarım beni bir bütün olarak, biricik öğrencin ve dostun olarak hatırlıyorsundur. Umarım ben sana ulaşana dek sabırlı olur ve beni tamamen unutmamak için her gün azimle tüm anılarımızı zihninden çıkarıp önüne serersin. Çünkü en sevdiğim yemeği hatırlamıyor olsan bile senin küçük, yuvarlak masanda birlikte akşam yemeği yediğimiz günleri ya da sen büyülerini bana öğretirken yaptığım hataların sonuçlarına birlikte kahkahalarla güldüğümüzü hatırlaman gerek. Hatırlaman gerek işte...

Gezginler, Lunaris'teki kütüphanelerin sayısının çok olduğunu söylerler. Derler ki kütüphanelerin tavanları uzun, masaları geniş, kitapları kadim ve kalındır. Bazıları öyle hassastır ki yıllardır güneşi görmelerine bile izin verilmemiştir. Güneşi görmemek... İnanabiliyor musun buna? Neler söylüyorum ben böyle? Ya sen de güneşi görmüyorsan? Hayır, mümkün değil. İçindeki güneş seni aydınlatmaya da ısıtmaya da yetiyordur. Bütünüyle karanlığa mahkûm olduğuna inanmaya başlamak dahi istemiyorum, anlıyorsundur beni.

Görüyorsun ya, zihnimde oluşan düşüncelerin, kurduğum cümlelerin ve anlattığım hikâyelerin yolu nasıl olursa olsun sonu hep sana çıkıyor.

Yarından sonraki gün Lunaris'e gidiyorum. Batıya. Daha önce hiç görmediğim topraklara... Çünkü aramaya devam edeceğim. Sana ulaşmam için minicik de olsa bir basamak olacak bir şey, herhangi bir şey bulana dek durmayacağım. İnsanlar bana acıyacak, "*Zavallı adam, bunca zamandır ne aradığını bile bilmeden bakınıyor etrafta*," diyecekler çünkü gittiğim her yerde aslında seni bulmayı

umuyor olacağımı bilmeyecekler. Senin sayende büyücü oldum. Şimdi de senin için bir gezgin olacağım. Yeni büyücülerle ve cadılarla tanışacak, onlardan ve bahsi geçen kütüphanelerin yalnızca ayla dost olabilmiş kitaplarından pek çok şey öğreneceğim.

Hepsi senin için.

Sana ulaşmak, gözlerindeki ışığı geri verebilmek, bir kez daha sarılabilmek için ya da hiç olmazsa ruhunun varlığını bir kez daha yanımda hissedebilmek için.

Hepsi, belki biraz da benim için.

Lunaris beni yüzüstü bırakırsa... daha da batıya giderim. Ya da kuzeye. Kim bilir, belki de güneye.

Yüzündeki o parlak gülümsemeyi gördüğümden beri ne kadar uzak olursak olalım, sana olan öfkem yüzünden ne kadar kaybolmuş olursam olayım, beni sana götürecek olan o yolu hep buldum. Yine bulacağım, söz veriyorum.

Senin de o kabuğun içinde bir yerlerde beni aramaya devam ettiğini biliyorum.

Vazgeçmeyeceğimizi ve bir gün birbirimizi bulacağımızı biliyorum çünkü henüz hiçbir şey bitmiş değil.

Ninova

X

TAKSUS CADISI

Bilmiyorum. Güneşin tepede mi durduğunu yoksa yeryüzünde mi gezindiğini ya da zaman hâlâ durmamışsa bugünün günlerden ne olduğunu bilmiyorum. Ama bunlar dâhil düşünebildiğim hiçbir sorunun cevabını senin şimdi nerede, ne yaptığını ve nasıl olduğunu merak ettiğim kadar merak etmiyorum.

Bildiğim tek bir şey var, o da kalbinin göğsünde atmaya devam ettiği ve benim için önemli olan yalnızca bu.

Pek çok düşünceyle boğuşuyorum burada zira burada düşüncelerim dışında pek bir şey yok. Ama bazen yaptığım şey yüzünden benden nefret ettiğin düşüncesi düşüyor aklımın bir ucuna. İşte o zaman, yalnızca düşüncelerden fazlası oluyor çevremdeki her şey. Öfkeden, hüsrandan oluşan bir okyanusa dönüşüyor ve boğuluyorum. Yine de seni suçlarken hiç bulmuyorum kendimi. Hak veriyorum sana; yerleri değişmiş olsaydık ve benim yaptıklarımı sen yapmış olsaydın ben de sana kızar, hatta öfkeden deliye dönerdim.

Ama senden nefret edemezdim.

Kalbim sana karşı hiçbir zaman bir derece bile soğumaz, düşüncelerim senin etrafında dönüp durmayı

bir saniye olsun bırakmazdı. Ama emin olamıyorum şimdi, söz konusu sen olunca. Seni kendi adımı bildiğim gibi iyi biliyorum, elbette. Yine de bazen ismimi unuttuğum ve hatırlamaya çalışırken gözyaşlarına boğulduğum oluyor. İnsanın kendi aklını bu denli karıştırabiliyor olması öyle büyüleyici ama öyle korkunç ki...

Dikkatimi dağıtacak, aklımı karıştıracak ya da beni oyalayacak hiçbir şey yok burada. Düşüncelerim, duygularım ve elbette anılarım dışında. Dolaşıyorum ben de. Her gün, bir şeyler arıyorum. Bazen bu hiçliğin ortasında bir ağaç gördüğümü sanıyorum, bazen de seni. Bir ağaç gördüğümü sandığım her sefer, "Burada hiç yağmur yağmıyor ki," deyip gülüyorum kendimi kaybetmişçesine. Ama seni gördüğümü sandığım zamanlar gerçekliğe dair tüm algılarım ayaklarımın hemen dibine yıkılıyor. Her seferinde koşuyorum sana doğru, gerçek olamayabileceğin aklımın kıyısından köşesinden bile geçmiyor. Her seferinde buradasın sanıyorum ve yanıldığımı anladığımda...

Seni tanıyana dek hayatım boyunca tutunduğum tek şeyin doğrular ve gerçekler olduğunu, dolayısıyla yanılmaktan nasıl cayır cayır yanan bir öfkeyle nefret ettiğimi bilirsin. Burada doğrulara dair hiçbir şey yok ama daha da kötüsü... sen yoksun.

Burada tenime dokunan hafif bir rüzgâr bile yok. Hiçbir şey yok ama her nasıl oluyorsa karanlık değil. Her nasıl oluyorsa çevremde tek bir ağacın ya da tek bir taşın bile bulunmadığını görebileceğim kadar aydınlık burası, ama ışık namına hiçbir şey yok. Komik. Benliğimin kalan bu minik parçasını şimdi içinde olduğu zırhın gerisine çekme kararını aldığımda onu mutlak karanlığa

hapsedeceğimi düşünmüştüm hep. Görünen o ki yanılmışım. Yine.

Aslında burada olmaman iyi, çok iyi hem de. Ne kadar yalnız olursam olayım, yanı başımdaki varlığına ne kadar muhtaç hissedersem hissedeyim bu zindanda hapsolmanı asla dilemem. Ben burada tutsak değilken de o küçük kulübemde bir nevi tutsak sayılırdım zaten. Ama sen özgür olmalısın. Ruhun böylesine özgürken bedenin esir düşerse bir daha eskisi gibi deli dolu olamazsın. Ve olduğun kişiyi kaybetmek, aynaya baktığında eski hâline benzeyen tek bir özelliğini bulamadığın için artık kim olduğunu bilememek seni yiyip bitirir. Bu zırh benim sonum olmasa bile senin yitip gittiğini görmek de beni bitirir.

Sana söylemedim. Üzgünüm bunun için ama söylemek içimden hiç gelmedi. Çünkü bilmesi can yakıcı bir sır bu. Ama belki bir gün... Yok, hayır. Sana bunu da yaşatmaya hakkım yok.

Unutacağımı biliyorum. Sana öğrettiğim tüm büyüleri, meyve toplamaya ya da avlanmaya çıktığımızda söylediğin şarkıları... Birlikte geçirdiğimiz tüm o yıllar boyunca özenle biriktirdiğimiz anıların hepsini unutacağımı biliyorum. Kendimi bile unutacağım. Belki de hatırladığım tek şey sen olursun, bilemiyorum.

Yine de çabalıyorum. Bir çıkış yolu arıyor, sana çıkacak olan yolu bulmaya çalışıyorum. Fakat öyle kusursuzca tasarladım ki bu zırhı, ben bile bir açığını bulamıyorum.

Tutunduğum bir şey var. Benim yaşamımla seninkini birbirine sıkıca bağlayan o ip... İpin ucunu ta burada, bu sessizlikte bile hissediyorum. Çünkü tüm bu zırhın

kapıları delik bırakmayacak şekilde birden kapandığında o ip, bir şekilde, duvarların içinden geçmeyi başarmış. Bu –neredeyse- kusursuz zırh bile ipi kesmek, onu zalimce koparmak için yeterli olamamış.

Tam olarak ne zamandı, bilmiyorum. Bir keresinde, kötü bir nezle geçirmiştim; elbette hazırlıklıydım ve bana hangi şişenin şifa olacağını biliyordum. Şişenin birazını içtim ve karışımım beni çabucak iyileştirdi. Ama sen iyileştiğime ikna olmadın ve tavuklarımızdan birini keserek bana harika bir çorba yaptın. Sana hem *basit bir nezleyi iyileştiremeyecek kadar kötü bir cadı* olduğumu ima ettiğin için hem de tavuklardan birini boş yere kestiğin için kızmıştım. Kızmamın asıl sebebinin bana gösterdiğin ilgi olduğunu sen de biliyordun. Hiçbir şey söylemedin ya da hiç soru sormadın bununla ilgili ve ben bunun için sana minnettardım. Neden herkesten uzak, ormanın orta yerinde, ağaçların arasına gizlenmiş bir kulübede yaşadığımı da hiç sormadın. Öğrenmeye istekli, doğuştan meraklı biri olmana rağmen hem de.

Bazı günler ya da geceler ortadan kaybolup nereye gittiğimi de sormadın, beni hiç takip etmeye de kalkmadın. Bunun için de minnettarlık duyuyorum çünkü o, yıllar sonra tekrar beni bulduğunda yanımda sen de olsaydın şimdiki durumumuz bundan çok daha korkunç olurdu. Bu zırhın gerisindeki hiçliğin ortasında olduğumdan çok daha çaresiz bir durumda olurdum.

Ne sen ne de ben hayatımız boyunca yalnızca o küçük kulübede uyuduk. Yıllar önce, ben acemi ve yeni yetme bir cadıyken kulübenin yerinde devasa bir porsuk ağacı vardı. Ben de köyde, diğerleriyle birlikte yaşıyordum.

Sahip olduğum tek şey köylülerin zamanında hediye etmiş olduğu eski bir kazandı. Daha fazlasına sahip olmak gibi bir arzum da yoktu zaten.

Yıldızsız, ılık bir gece, köydeki küçük oğlanlardan biri hastalandı. Çocuğa dair pek çok bilgiye sahip olacak kadar uzun süredir tanıyordum onu zira çocuğun bana özel bir ilgisi olmuştu hep. Sekiz yaşında ya var ya yoktu. Dibimden ayrılmak istemiyor, şişelerden birini düşürmüş ya da kazanda pişirdiğim şey her neyse ona parmağını sokmuş gibi yaparak benimle şakalaşıyordu. Bir gün büyücü olacağını biliyordum. Aslında ilgisi bana olduğundan çok uğraştığım büyülereydi ve köyde benden başka cadı ya da büyücü yoktu. Öğrenmeyi seviyor, hızlı kavrıyordu.

Bazen zamanın nasıl geçtiğini anlamıyor ve benim kaldığım tek odalı kulübede, şöminenin hemen önünde uyuyakalıyordu. Annesiyle babasının dört diğer küçük çocuğu daha vardı ve hepsiyle ilgilenmek onlar için zorlayıcı olabildiğinden birinin bazı geceler benim kulübemde uyumasına aldırış etmiyorlardı. Benim içimden de onu bir kez olsun kovmak gelmedi. Çocuk, haylaz bir ışıkla parıldayan gözleri rüyaları kovalarken göze hiç olmadığı kadar sakin görünürdü.

Hastalandığı gece de benimleydi, ateşi düşmek bilmemişti. İksirler ateşini yalnızca birkaç saat düşürmeye yetiyor, birkaç saatin sonunda ateşi, sanki iksirlere inat olsun diye daha fazla yükseliyordu.

Seninleyken de sık şarkı söyleyen biri değildim ama o gece, hiç susmadan bildiğim tüm şarkıları söyledim. Hatta

yeterli gelmediğini düşünüp ninniler bile uydurdum. Yalnızca o yatışsın diye.

Annesiyle babasını telaşlandırmak istemediğimden onlara haber vermedim. Hallederim sandım... Minicik bir çocuğu iyi etmeye yetecek kadar başarılı bir cadı olduğumu, ona ihtiyacı olan şifayı gün doğana, güneş uyanana kadar bulabileceğimi sandım.

Çok geçmeden sayıklamaya ve ağlamaya başladı. O neşeli, muzip çocukla bu, döşekte hareketsiz yatan, solgun yüzlü çocuk aynı kişi gibi durmuyorlardı.

Bildiğim tüm büyülerle gece boyunca çok sıkı çalıştım. Her şeyi denediğimi gönül rahatlığıyla söyleyebilirim.

Ama olmadı.

Güneş uyanmaya, gökyüzü koyu renginden sıyrılmaya başlamışken çocuğun soluğu batmıştı. Göğsü alçalıp yükselmeyi bırakmış, göz kapakları titremez olmuştu.

Kabullenmekte zorlandığım tam olarak neydi, şimdi bile bilmiyorum. Çocuğun ölümünün kederiyle başarısızlığımın hüsranı birbirine karışmış, yenemeyeceğim bir canavara dönüşmüştü. Panikle ve korkuyla onu kaptığım gibi dışarı, ormana çıktım.

Son bir çarem vardı. Bana ve bu minik çocuğa yardımcı olacak son bir kişi geliyordu aklıma. Onu bulmak imkânsızdı. Böylece onun beni bulmasını sağladım.

O gün, sabahın ilk ışıklarında ormanın içi bana koca bir hiçlik gibi gelmişti, küçücük hissetmiştim kendimi. Küçücük, önemsiz ve biçare... Şimdi içinde bulunduğum hiçliğe kıyasla o ormanın dolu dolu olduğunu

hatırlıyorum. Ağaçlar, kuşlar ve ışık... Her türlü böcek, taşlar ve yosunlar...

Beni bir meşe ağacının dibinde, çocuktan geriye kalmış tek şey olan, yaşamdan yoksun bedene sarılmış ağlarken buldu. Kalkmamı söylediğinde sesinden ne hissettiği ya da ne düşündüğü hiç belli olmuyordu. Ama sonra, güçlü bir cadı olma potansiyeline sahip birini böyle acınası hâlde görmenin ona ne kadar gülünç geldiğini, aynı zamanda onu nasıl hüsrana uğrattığını anlattı. "Kalk," dedi sonra tekrar. Rica etmiyordu.

Karşısında zar zor doğrulduğumda gözlerimin içine baktı. Uzun, lacivert bir elbise ve aynı renk bir pelerin giymişti. Görünüşüne dair hatırladığım tek şey bu ve sebebinin ne olduğunu bilmiyorum. Belki tüm bunların uzun yıllar önce yaşanmış olması, belki de zırhımın gerisindeki bu hiçlikte hafızamın bana karşı açmış olduğu savaş.

Yine de ona, "Lütfen," diye seslendiğimi hatırlıyorum. "Her şeyi yaparım."

Ulu cadı bana bakmaya devam etti. Alev almış gibi hissettiren gözlerimle ben de ona baktım. Aynı anda, hem kendi ruhunun bile en ufak bir parçası kalmamış hem de pek kimselerin ruhuyla dolup taşıyormuş gibiydi. Olduğu kişiyi, barındırdığı gücü ve yapabileceklerini anlamak mümkün değildi; korkmuş ve kafası karışmış bir hâlde, varlığına fazlasıyla alışmış olduğu bir çocuğun yasını tutan biri içinse hiç değil.

"Sana yardım edeceğim."

Çocuğun küçük ve solgun bedenini götürdü. Nereye ya da kimlere bilmiyorum.

O sabahı takip eden birkaç gün eve hiç uğramadım. Ağaçlarda uyumaya çalıştım, nehirden su içtim ve çıplak ellerimle avlandım. Kâbuslarımı kovmak için gerekli büyüyü hazırlamak üzere lazım olan bitkileri aradım.

Ulu cadı, çocukla birlikte döndüğünde dağ külü meyvesi topluyordum.

Çocuk toprağı sarsarak bana doğru koşunca hemen dizlerimin üstüne çöktüm, onu tuttuğum gibi gözlerini, kulaklarını kontrol ettim. Hiç solmamış, canını hiç teslim etmemiş gibiydi; sanki kalbi hiç durmamıştı, öyle hevesle atıyordu. Nasıl ki uyanan biri daha az önce görmüş olduğu rüyayı hatırlamaz, çocuk da öylece unutuvermişti öldüğünü.

Ona doğruca eve, annesiyle babasının yanına gitmesini söyledim. Gitmezse bir daha kazanımı da beni de göremeyeceğimi söyleyerek onu korkuttuğumda derinlerde bir yerde, beni de kazanımı da bir kez daha görmeyeceğini biliyordum.

Ulu cadı bir heykel gibi dimdik ve hareketsizdi. Öyle ki hemen önünde durduğu çam bile esen rüzgârla salınıyor, ondan daha canlı gözüküyordu.

"İstediğin her neyse söyle ve onu elde et," dedim kararlılıkla, anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getireceğimi belirterek.

Ulu cadı gülümsedi, birkaç gündür ne istediğini düşünecek zamana fazlasıyla sahip olmuştu. "Ruhunun yarısını istiyorum."

Adil bir anlaşmaydı. Çocuğun ruhuna karşılık benimkinin yarısı.

"Bir şey daha var," dediğimde ulu cadı ne kadar ilgili gözüktüğünü umursamadı. Kaşlarından biri acımasızca kalkmış, keskin yüzü biraz yana dönmüştü. "*Yüce Şifalar* kitabını istiyorum. Kitabı bulabilecek olan yalnızca sensin. Karşılığında ne istediğin umurumda değil. İstediğin her neyse söyle ve onu elde et."

Hırs ve aptallık gözümü kör etmiş, zihnimi bulanıklaştırmıştı. *Yüce Şifalar* kitabına sahip olursam tüm hastalıkları iyileştirebilecek büyüleri öğrenebileceğimi düşündüm. Tüm hastalıkları iyileştirebilecek kadar güçlü olacaktım. Başarısız olmayacak, tüm bunları bir daha asla yaşamayacaktım.

Ancak o kitap uzun süredir kayıptı. Hiç var olmamış gibi kayıptı hem de. Adı insanların zihninden silineli uzun zaman oluyordu ama çocuk, ulu cadıyla birlikte gittiğinden beri benim aklımdaki tek şey o olmuştu.

"Sana ait bir şeyi istiyorum," dedi ulu cadı. "Çünkü sen de bana ait bir şeyi istiyorsun."

"Sahip olduğum neyi istiyorsun?"

Ulu cadı bakışlarıyla beni tarttı ve sonunda, "Şimdilik hiçbir şeyi," dedi. "Ancak almaya değer gördüğüm bir şeye sahip olduğunda yollarımız tekrar kesişecek."

Beni tutsak eden anlaşmayı böylece kabul ettim. Ulu cadı anlaşmamıza uyarak kadim kitabı bana getirdikten sonra ona veremeyeceğim kadar değerli bulduğum bir şeye sahip olma korkusuyla köyden ayrıldım.

Ormanın ortasında küçük bir kulübe inşa edip içini değersiz şişelerle ve ufak kazanlarla doldurdum. Artık insanların arasında olmasam bile *Yüce Şifalar*'ın her sayfasını ezberledim. Büyüleri öğrendikten sonra onları yaralı hayvanlar üzerinde uyguladım. Çevrede yetişen bitkileri listeledim, kulübenin etrafında bazı yerlere hançerler gömdüm ve tuzaklar kurdum. Nadiren kulübemi terk edip insanların beni boğan kalabalıklarının arasına karıştım.

Yalnızlık zor olur sanmıştım ama öyle olmadı. Belki de ruhumun yarısının eksik oluşuyla ilgiliydi bu. Ruhumun bir kısmının noksanlığına ne kadar çabuk alışabildiğimi görmek beni ürküttü ama kendimi başıma geleceklere hazırlıyor olduğumu fark etmeden yıllarca huzur içinde, tek başıma yaşadım.

Bir gün kapım çalındı. Seneler içinde unutmuş olduğum bir âdetti bu zira yırtıcı hayvanların kapıyı tıklatma gibi bir özellikleri yoktu. Hançerlerimden elime geçirdiğim birini arkamda tutarak kapıya yaklaştığımı ve senin kararlı yüzünü ilk kez, kapımın üstündeki küçük pencereden gördüğümü hatırlıyorum. Tek başınaydın, omzunda kayışı kopmak üzere olan bir çantayla cesur bir yürekten başka hiçbir şeye sahip değildin. Beni uzun süredir arıyordun, ormanda yaşayan bir cadı olduğunu duymuştun ve diğerlerinin aksine çocukları yediğime ya da erkekleri küçük, çirkin kara kurbağalarına çevirdiğime inanmıyordun. Sana gitmeni söyledim ve kapıyı yüzüne sertçe kapattım.

İlk gece nerede uyudun, bilmiyorum; fazla uzaklaşmamış olmalısın çünkü sabahın ilk ışıklarında yine

kapımdaydın. Bildiklerimi sana öğretmemi istedin, bunca yolu bir hiç uğruna gelmediğini ve vazgeçmeyeceğini söyledin. Sözünün eriydin, haftalarca uğraştın. Ama ben de senin kadar kararlıydım. En azından o zamanlar öyle olduğumu sanıyordum.

Bir gün her zamanki vakitte, güneş ışığı mutfak camımdan içeri süzülürken kapıma vurmadın ve senin için endişelendiğimi fark ettiğimde başıma büyük bir bela alacağımı anladım. Tekrar geldiğinde benimle kalmana izin verdim ve altüst olmuş odalardan birini senin için boşalttım.

Yıllar süren sessizlikten sonra senin sesin bana nasıl tuhaf gelmiştir anlarsın belki. Ama şimdi, senin sesini duymaya alıştıktan sonra hiçbir şey duymuyor olmak daha tuhaf, çok daha kötü. Bazen yürürken senin sesini taklit etmeye çalışarak söylediğin şarkıları söylüyorum. Ama hiç benzemiyor senin güzel sesine. Benim müzik kulağım seninki gibi gelişmiş olmadığı için senden duymaya alıştığım her şarkı kulağıma ayarsız ve bütünüyle yanlış geliyor.

Ruhumun yarısının eksik olduğunu sana hiç söylemedim. Yaptığım anlaşmadan da hiç bahsetmedim. Bildiğim büyüleri sana katı kurallarla öğrettim ve bu yolda acımasız bir öğretmen olduğumu öğrendim. Özellikle *Yüce Şifalar*'ı eksiksiz öğrenmeni istedim. Olur da bir gün başkalarına öğretirsin diye.

Seninle olmak, birlikte herhangi bir şey yapmak zihnimdeki pencereleri açıyor ve içeriyi temiz havayla dolduruyordu. Zamanla yaptığım anlaşmayı unuttum ve kaybetmekten ölesiye korkacağım bir şeye sahip oldum.

Seni önemsedim; kendimden çok, büyülerimden çok ve sahip olduğum her kitaptan daha çok önemsedim. Olduğun kişiye hayran kalmıştım. Önceleri insanlar hiç ilgimi çekmezdi. Ama seninle ilgili her şeyi öğrenmek isterken buldum kendimi.

Sana güvenmek benim için kolay olmadı, pek çok gece yastığımın altında bir yerine üç hançerle uyudum ama soğuk bir gece kulübemize dalan o çam yarması gezgine hayatlarımız uğruna karşı koyarken sırtımı senin sırtına hiç düşünmeden verdim.

Unutmamak için çabalıyorum şimdi tüm bunları. Saçının dalgalarını, gözlerinin rengini ve seninle ilgili aklımda tutabildiğim her şeyi. Ama zihnimdeki yüzün her geçen gün daha fazla bulanıklaşıyor. Sesin her geçen gün içinde bulunduğum hiçliğe biraz daha fazla karışıp koyulaşıyor. Bunun için utanıyorum kendimden; zihnime lanetler ediyor, gözlerimi sıkıca yumup hatırlamaya çalışıyorum. Bazen başarısız oluyorum. Bazense yüzün güneş gibi doğuyor zihnime.

Seninle geçirdiğim o yılları hiçbir şeye değişmezdim. Henüz o günleri yaşarken bile farkındaydım bunun. Komik ama içinde bulunulan an terk edilmeden özlenmez. Yine de ben yaşadığım anı, yanımdaki seni özlüyordum.

Bir gece uyku tutmadı bir türlü. Seni uyandırmak acımasızlığını göstermek de benlik bir şey değildi. Ormana adım attığımda yanımda yalnızca en küçük hasır sepetlerimden biri ve en uzun hançerlerimden ikisi vardı.

Fazla uzaklaşmış olduğumu büyük nehrin kıyısındaki yosunla kaplı taşları görene kadar fark etmemiştim bile.

Daha sonra onu gördüm. Ulu cadı, nehrin karşısında, aynı lacivert elbiseyle pelerini giymişti ya da o gecenin rengi olduğu için ikisi de gözüme lacivert görünüyordu.

Korkunç bir hatırlatma. Yollarımız kesişmiş. Ulu cadının benden talep edeceği şeye nihayet sahip olmuşum.

O gece kulübeye döndüğümde tek kolun gözlerini örtmüş, huzurla uyuyordun. Ruhumun yarısını kaybettikten sonra mümkün olduğunu bilmediğim için büyük bir şaşkınlıkla, yıllar sonra ilk kez o gece gözyaşı döktüm. Seni alıp götürmesine izin vermeyecektim ve bunun bana neye mal olacağı umurumda değildi.

Bazen, '*Tüm bunları biliyor olsaydın yaşanacakları önleyebilir miydik?*' diye düşünüyorum. Ama yine de yaptıklarım yüzünden pişmanlık duymuyorum.

Ulu cadı birkaç hafta sonra koruma büyüleri için mercanköşk ve biberiye topladığım kısa bir gecenin ilk ışıklarında çıktı çalıların arasından. Herhangi bir şey söylemeyi gerek görmedi.

"Sana onu veremem. Çünkü o, bana ait değil."

Bir insan, hiçbir zaman tümüyle bir başkasına ait olamaz.

Ulu cadının keskin bakışlarında herhangi bir değişiklik olmadı. "Onu istemeyeceğim," dedi.

Yaşadığım rahatlama yüzünden ne isteyebileceğini düşünmek aklımın köşesinden geçmedi. Sen güvende olacaktın, benimle olacaktın.

Ama sonra ulu cadı, "Yalnızca kalbini istiyorum," dedi. "Kalbi tümüyle sana ait. Bunu inkâr edebilir misin, Taksus cadısı?"

Dünya üzerinde kalbini verebileceğin en yanlış kişiyi seçmiştin. Sırf beni seviyorsun diye bana rahatlatıcı gelen bir ritimle atan yüreğin göğsünden çekip alınacaktı. Buna izin vermediğim için beni suçlayabilir misin? Yerleri değişmiş olsaydık, bihaber kalbim kemiklerimin ardında güvende olmaya devam etsin diye sen de aynısını yapmaz mıydın?

"Ruhumun öteki yarısını ve tekmil benliğimi teklif ediyorum. Tek bir koşulla: Anlaşma böylece sonlanacak, yüreği onda kalacak."

Ulu cadı kaşlarını çatarak süzdü beni. Ne tür bir düzenbazlığın peşinde olduğumu anlamaya çalışıyordu ama ortada oyun yoktu. Başını biraz geriye yasladı. "Olduğun, bildiğin ve hissettiğin her şeyi teklif ediyorsun," dedi. Onun bile istemeye yüz bulamadığı kadar çok şeyi öne sürdüğüm için gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Uzaktan büyük nehrin uğuldayan sesi duyuluyordu.

"Öyle."

Tüm bunları sana söylemiş olsaydım birlikte onu tuzağa düşürebileceğimizi, onu öldürebileceğimizi ya da onun bizi bulamayacağı kadar uzağa kaçabileceğimizi söylerdin. Ama o yanlış bir şey yapmıyordu ki. Ulu cadı yalnızca anlaşmamıza uyuyordu. Tıpkı benim yaptığım gibi. Çünkü anlaşma, anlaşmadır.

Kabul edeceğini uzun zamandır biliyordum, geri çevirmesi için aptal olması gerekirdi. O sırada benliğimin

ve ruhumun bir kısmını ayırıp koruyabileceğim bir büyü üzerinde çalışıyordum. Başarabileceğimi anladığımda bunu sana söylememek için kendimle savaşmam gerekti. Sana söyleyeyim ve bu denli yüce bir büyüyü bulduğum için benimle gurur duy istedim. Ama seni korumak, istediğim diğer her şeyden daha ağır basıyordu içimde. Şimdi de olduğu gibi. Ve hep olacağı gibi.

Hatırı sayılır pek çok büyü öğrenmiştin. Şimdiden güçlü bir büyücüydün ve endişelendiğim tek nokta, benim gidişimin öğrenme isteğine ket vurabilecek olmasıydı. Ya da belki de olan biteni anlamak için daha sıkı sarılacaktın büyüye. Ama seni azıcık olsun tanıyorsam vazgeçmemişsindir. Çünkü sen kolay pes etmezsin.

Ulu cadı benliğimi almaya geldiğinde bir kısmını kenara ayırdığımı fark etmedi bile. Eminim sen de fark edemedin. Ördüğüm bu duvar, kendimden kalan son parçayı gerisine çektiğim bu kalın zırh öylesine güçlü ama bir o kadar da öylesine görünmez ki varlığının hissedilmesi neredeyse olanaksız. Bir ölü gibi gözüküyorum belki ama henüz ne öldüm ne de delirdim. Yaşamlarımızı bağlayan o sağlam ipi tıpkı benim gibi senin de hâlâ hissediyor olduğuna ve bunun beni deli yapmaya yetmediğine inanıyorum.

Sen beni bulana kadar ya da ben sana uzanan o yola varana dek aklımın dağılmasını ve bu sessizliğin bir parçası olmasını önlemek zorundayım. Tekrar senin kollarında olana kadar kendi kollarıma yabancılaşmamak için çabalamak ve yürürken ayaklarım eriyormuş gibi hissettiriyor olsa bile yola devam etmek zorundayım.

Kabul etmekten nefret etsem de dışarıda bir yerlerde benden çok daha güçlü pek çok cadı ve büyücü olmalı. Onlardan birini bulmalı, ya da yaptığım büyüyü anlayabilecek, ördüğüm duvarı görebilecek ve onu hissedebilecek bir başka ulu cadıya ulaşmalısın. Ama ulu cadılar aransalar bile bulunamazlar, onların sana gelmesini sağlamalısın. Ve ne olursa olsun kendini tehlikeye atacak bir anlaşmaya varmamalısın. Ulu cadılar kurnaz ve açgözlü olabilir ama senin kadar zeki olabilmeleri mümkün değil. Onların oyunlarına gelmeyeceksin, biliyorum. Bu yolda nice kişilere diz çöktüreceksin ve ben de bu hiçliğin önünde diz çökmemek için savaşacağım.

Seni ne zaman bir kez daha göreceğimi bilmiyorum ya da bu hayatta seni bir kez daha görüp göremeyeceğimi de. İnanç, senin aksine benim güçlü yönlerimden biri hiç olmadı. Bir keresinde bana tek başına inanmanın bile dağlar kadar fark yaratabileceğini söylemiştin. Ormanın ortasında yaşayan cadının kötü biri olmadığına ve onu bulabileceğine inanmak, cadıyı bulduğunda seni yanına alacağına inanmak, her zaman bir çıkış yolunun olduğuna ve her şeyin yoluna gireceğine inanmak... Sevdiğin kişiye çıkacak olan yolu bulabileceğine, birbirinizi tekrar görmeden yok olmayacağına ya da aklını hepten yitirmeyeceğine inanmak. İnanıyorum artık ve bir gün bunun için benimle gurur duyacağını biliyorum.

Şimdilik yalnızca beni bulduğunda eskiden söylediğin o güzel şarkıları hâlâ hatırlıyor olmanı ve bir zamanlar tümüyle bana ait olan kalbinin yaptıklarım yüzünden boydan boya öfkeye boyanmamış olmasını umuyorum.

Tekrar görüşene dek her gün, olduğun harika büyücünün gücüne güç katmasını ve olduğun harika adamın iyilikle dolup taşan yüreğinden merhametin ve nezaketin azıcık bile eksilmemesini dileyeceğim. Onca zaman sonra bile aynaya her baktığında kendini hâlâ tanıyabiliyor olman için dua edeceğim.

Tekrar görüşene dek...

Çünkü tekrar görüşeceğiz.

Ya bunda ya da bir sonrakinde.

XII

İKİ SARI KASIMPATI

Tanrı biliyor ya, Naida yılın bu zamanlarını hiç sevmiyordu.

Balkabakları henüz olgunlaşmamış, yeryüzü en ufak bir yerde bile beyaza boyanmamıştı. Ama hava soğuktu ve Polia her zamanki gibi gecikmişti.

Polia'yı severdi, en yakın arkadaşıydı sonuçta ama bazen bu geç kalmaları yüzünden onunla iyi bir kavga edesi geliyordu. Şimdi de o zamanlardan bir diğeriydi.

Çevreye bakındı. Gökyüzü tamamen beyazdı. Bulutlar yüzünden mavi gök gözükmüyordu. Naida yağmurluğunu ve çizmelerini giymişti giymesine ama yağmur yağmasa iyi olurdu. Polia'yla birlikte ağaçlarda kalan ya da yere düşmüş ama ezilmemiş meyveleri toplamaya çıktıklarında ettikleri sohbetleri seviyordu ve yağmurun sesini bastırmasına izin vermemek için bağırarak konuşması boğazına hiç iyi gelmiyordu.

Sonunda, tanrıya şükür, tepenin ötesinde Polia göründü. Acele etmiyor oluşu Naida'yı kızdırdı ama Polia'nın hiçbir şeyi kendine dert etmeme gibi bir özelliği olduğunu uzun zaman önce öğrenmişti.

Polia da yağmurluğunu giymiş ve çok sevdiği kırmızı çizmelerini ayaklarına geçirmişti.

"Bu sefer neden bu kadar uzun sürdü?" diye seslendi Naida, Polia henüz yakınına bile gelmemişti.

Kızıl saçlı kız yaklaşınca, "Eteğimde bir yırtık olduğunu gördüm ve onu dikmem gerekti," diye yanıtladı sorusunu. Sonra da diktiği yeri buldu ve Naida'ya gösterdi. "Gördün mü?"

"Başka bir etek de giyebilirdin, biliyorsun. Çok daha hızlı bir çözüm olurdu."

"Biliyorum ama sen de o an dikmeseydim bir daha asla dikmeyeceğimi biliyorsun."

Naida gülümsedi. Arkadaşının huylarını elbette kendisininkiler kadar, hatta belki onlardan daha iyi biliyordu.

Tanıştıkları ilk zamanlara dair bir anısı yoktu çünkü o vakit çok küçüklerdi. Bu yüzden Naida, Polia'nın olmadığı bir yaşamın nasıl bir yaşam olduğunu hiç bilmiyordu. Bu düşünce aklına ilk düştüğünde, ilginç bir şekilde, öteki türlüsünü bir kez bile merak etmemiş olduğunu fark etti.

O zamandan beri çok şey paylaşmışlardı. Oyuncakları, giysileri, saç kurdelelerini, üzüntüleri, heyecanları, sevinçleri... Açıkçası yaşamlarını paylaştıkları düşünülünce bunların çoğu ikisine de pek bir şey ifade etmiyordu.

Yine de yaşamları kadar önemli bir ortak noktaları daha vardı: Uzun zaman önce, aralarında bölüştükleri bir güç. Bir sır. Öyle bir sırdı ki bu, iki kızı hayatın kendisinin ötesinde bir şekilde birbirine bağlamıştı. Böyle bir şeyin mümkün olabileceği kimin aklına gelirdi ki?

Yaklaşık beş yıl kadar önce, kızlar on bir yaşındayken, Polia aniden hastalandığında köydeki kimse kızın hastalığının bu kadar uzun sürebileceğini düşünmemişti. Ancak haftalar geçti ve küçük kız bir türlü iyileşmedi. Hastalığın tüm gün çevresini sarıyor oluşu onu uykulu, güçsüz ve huysuz yapıyordu. Buna rağmen Naida, Polia'nın dağınık kızıl saçları yastığından hiç ayrılamıyor diye tüm oyuncakları onun yatağına götürür, yatağın bir ucuna oturur, bazen ona kitap okur bazen de derslerden geri kalmasın diye ona ödevlerinde yardımcı olurdu. Polia'ysa arkadaşının ve annesinin çabalarının onu bir gün iyileştireceğini bilir, bu yüzden ödevlerini yaparken çok sıkılsa da onları hiç aksatmazdı.

Naida, onu hemencecik iyileştirmek adına elinden hiçbir şeyin gelmeyişine duyduğu öfkeyle arkadaşının yatağının başında uyuyakalmayı kendine alışkanlık edinmişti. Yine o gecelerden biriydi. Gecenin bir yarısı uyandığında fark ettiği üzere soğuk da bir geceydi ama zavallı Polia'nın çok ateşi vardı. Yüzü tamamen renksizdi, ara sıra hafifçe hareket eden dudakları kurumuş, alnı ve saçları terle ıslanmıştı. Polia'nın geçirdiği nöbet yüzünden hayatın bir ucuna kadar yürümüş olduğunu ve yaşamın tehlikeli uçurumlarının birisinin kıyısında dururken aşağı düşmemek için çabaladığını ona baktığı an anlamıştı Naida.

Kızın annesini çağırmış ancak zavallı kadının da elinden bir şey gelmediği için çaresizlikle kıvrandığını görünce, "Keşke onu uyandırmasaydım," diye düşünmüştü.

Yardım bulabilmek için hızla dışarı çıkan kadın da düzgün düşünemiyor olmalıydı zira biri ölümün kıyısında, öteki korkudan bayılmak üzere iki çocuğu evde bir başlarına bırakmıştı.

Naida'nın kalbi çıkacak gibi atıyordu. Kulakları uğulduyor, Polia'nın söylediği hiçbir şeyi anlayamıyordu. Yardım için o da bir yerlere gitmek, birilerinin, herhangi birilerinin kapısını çalmak istiyor ama ayak parmaklarından birini bile oynatamıyordu.

Aklına getirmemeye çalıştı, Polia'nın soluğu durursa ne yapacağını düşünmemeye çalıştı ve can havliyle elini tutan Polia'ya baktı. Hâlâ oradaydı, nefes alıyordu, yaşıyordu. Naida biraz sakinleşti, elini yavaşça hasta kızın alnına götürdü ve her ne olduysa o vakit oldu.

Bir rüyada gibi hissetmiyordu, yüzünü serinleten ve saçlarını havaya savuran temiz rüzgâr *fazlasıyla* gerçekti. Gökyüzü açık, çimler yemyeşildi. Dünya ilk var olduğunda nasıl gözüktüyse öyle gözüküyordu. Bu topraklara kimse ayak basmamıştı daha önce, orası kesindi. Görünüşe bakılırsa yalnızca bir kişi dışında.

Sarı güneş seve seve gönderdiği ışıkla ileride yeşil-beyaz elbisesiyle ve kızıl saçlarının bir kısmını başının arkasında tutan beyaz bir kurdeleyle ayakta duran kızı sıcağa boyuyordu. Kız Naida'ya bakmıyordu. Aşağı bakmıyordu. Önünde ucu bucağı olmayan yeşil çayırlara, ağaçlara ve çiçeklere bakıyordu.

Ama öyle uçta duruyordu ki...

Naida bir adım attı kıza doğru, arkadaşına doğru. O zaman Polia yavaşça arkasını döndü. Gülümsedi. Elinde iki dal tutuyordu. Naida dalların ucunda bugüne dek gördüğü en güzel yabani kasımpatı çiçeklerini gördü. Polia elinde tuttuğu sarı çiçeklerden birini ona doğru uzatmak için kolunu kaldırmıştı şimdi.

Öteki, ileri yürüdü; çiçeklere doğru, arkadaşına doğru. Yürümeye devam etti bir süre.

Polia çok uçtaydı. Naida Polia'nın uçurumun bu denli yakınında durmasının onu korkutup korkutmadığını düşündü. Daha sonra çiçeğe uzandı, elinden çiçeği alırken dostunun dengesini sağlayamadığını ve yüzünde hakiki, bu cennet gibi yere zerre kadar uymayan bir dehşetle geriye doğru düşmeye başladığını gördü.

Güzelim çiçeği yere atarken bir saniye düşünmemişti. Polia'nın ince koluna doğru atılırken düşünmedi. Birlikte aşağı yuvarlanabileceklerini de öyle. Yalnızca ileri atıldı, ona doğru, arkadaşına doğru. Kızıl saçlı kızı hikâyelerde olduğu gibi bileğinden yakalayamadı. Ama Polia ne kadar hasta olursa olsun savaşmadan vazgeçmeyecekti. Bir kayaya tutunmayı başarmıştı. Naida onu yukarı çekerken güneş onları rahatsız etmek istemiyormuş gibi bulutların arkasına saklandı ama tümüyle değil, sanki yine de olan biteni izlemek istiyordu.

Polia ve Naida sürünerek tekrar uçurumun ucuna çıktıklarında sarı çiçeklerden biri çoktan aşağı düşmüş ve gözden kaybolmuş, öteki ise kızların ayakları ve dizleri altında ezilmişti.

Güneş tekrar ortaya çıktı, kadim esinti geri geldi, Naida'nın siyah saçlarını kaldırdı ve terlemiş ensesine üfledi.

Ne olduğunu anlamasa da Polia etrafa bu yeri tanıyormuş gibi baktı. Sonra arkadaşına döndü. "Ne zamandır bu güce sahipsin?" diye sordu. Anlaşılan o ki bildiği tek şey bu hiçliğin ortasındaki çayırlar değildi.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye yanıtladı Naida onu.

"Buraya nasıl geldin, kardeşim?"

Her ikisi de bilge iki yetişkin gibi konuşuyordu. Naida ne kadar zamandır burada olduğunu bilmediğini fark etti. Belki de çoktan birer yetişkin olmuşlardı. Başını eğip ellerine baktı. Kendi elleriydi, her zamanki gibi görünüyorlardı. Kendisiydi, her zamanki gibi. "Bilmiyorum," diye fısıldadı. "Neresi burası?"

"Hiçbir yer." Polia gülümseyince çilleri kucaklaştı. "En azından senin için. Bu yüzden burada olmana şaşırdım. Burada olmaman gerekirdi."

"O zaman aşağı düşerdin," diye hatırlattı Naida. "Neden yaptın böyle bir şeyi?"

"Hepimizin düşmesi gerek," diye cevap verdi kız. "Bir noktada. Zamanıydı ama bana izin vermedin."

"Polia, ne söylüyorsun sen?"

Arkadaşı, "Etrafına bak, ne görüyorsun?" diye sorusuna bir başka soruyla karşılık verdi.

"Çayırlar, ağaçlar, çiçekler ve bulutlar."

"Ve bunların herhangi biri sana sahte hissettiriyor mu?"

Hayır, diye düşündü Naida. Her şey gerçek gibiydi, güneş bile. Ama az önce Polia'nın yanı başında uyandığına; havanın karanlık, ayın ve yıldızların tepelerinde olduğuna yemin edebilirdi. Yine de içten içe tüm bunların gerçek olmasını dilerken buldu kendini.

"Bunların tümü gerçek," diye devam etti kız. "Başka bir yerdeyiz. Benim olmam ama senin olmaman gereken bir yerde. Gitmelisin."

Naida nasıl geri döneceğini bilmiyor olsa da başını ısrarla iki yana sallayıp, "Sensiz gitmiyorum," dedi.

"Burada olmak benim tercihim değil," dedi Polia, çimlerin üstündeki çıplak ayaklarına bakarak. Sonra, "Burada olmaya mecburum," diye ekledi.

"Nereden biliyorsun? Kim söyledi sana bunu?"

"Kimse söylemedi. Sen nasıl burada olmaman gerektiğini hissediyorsan ben de öyle hissediyorum işte."

Naida bu güzel, yabancı diyarda olmaması gerektiği hissine oraya adım attığı an kapılmış ve buna hayli gücenmişti. Gitmesi gerektiğini geldiği andan beri biliyordu. Yine de o, Polia'ya doğru yürümüştü, çıkış her nereyse oraya doğru değil. "Sensiz hiçbir yere gitmiyorum," diye tekrarladı.

Polia arkadaşının ellerine uzandı, yenilgiye sarılmış gibi gözüken bir hayal kırıklığıyla, "Güzel dostum, benim dönecek gücüm yok," dedi. "Kimsenin buraya geldikten sonra öyle bir gücü olmaz."

Naida, "Benim var," derken Polia'nın ellerini onu temin etmek istercesine sıktı. Hatırlıyordu şimdi. Onun alnına dokunmuştu; onu evine, üzerinde hâlâ oyuncaklarının bulunduğu yatağa geri götürmek için gelmişti buraya. Bir yanı elini alnına götürürken ne yaptığını biliyordu; içindeki bu şey, adlandıramadığı bu güç, hep var olmuştu. Sadece, onu kullanmak gibi bir isteği olmadığı için hiç uyanmamıştı. Bu yüzden fark etmemişti varlığını. Ama şimdi öğrenmişti ve o gücü kullanarak Polia'nın peşinden bu yere gelmişti. Onu geri götürmek için. Polia haklıydı, herkesin

bir noktada düşmesi gerekiyordu. Onun bile. *Ama şimdi değil.* "Benim gücüm ikimizi de buradan çıkarmaya yeter."

Arkadaşı başını iki yana sallayarak, "Bunu yapmamalısın," diye diretti.

"Biliyorum, Polia. Ama yine de yapacağım." Böylece gece gibi saçları olan bu küçük kız, önceleri sahip olduğunu bile bilmediği gücünün bir kısmını en yakın arkadaşıyla paylaşmaya karar vermişti işte. "Buradan birlikte çıkacağız."

Her zaman yaptığımız gibi.

Tüm bunlar her ikisine de yeniydi. Hatta öyle yeni gelmişti ki Naida'ya, sanki yüzyıllardır yaşıyordu ve bu şeyin varlığını ilk kez duyuyor, ilk kez görüyordu.

İçinde bir ısının yükselişini hissetti. Kimseciklere çaktırmadan güneşi yutuvermiş de kızgın güneş, özlediği yerine dönmek için karnında yukarı tırmanıyormuş gibi bir histi şimdi duyduğu. *Ama güneş bile böyle ısıtamazdı*, diye düşündü. Bu sıcak gücün parlaklığıyla Polia'nın şaşkın ve korkmuş yüzünün aydınlanmasını izledi.

Daha sonra Naida içinde bir şeyler parçalanıyormuş gibi hissetti. Bölünüyordu. Güç ikiye ayrılıyor, serbest kalan kısım ne yapması gerektiğini biliyormuş gibi kararlılıkla Polia'ya doğru ilerliyordu. *Tuhaf*, diye düşündü Naida bu sefer. *Canımı yakar sanmıştım ama hiç acıtmıyor.*

Yine de bölünmeyi hissediyordu. Gücün kendini terk ettiğini hissediyor ve geride bıraktığı soğuk boşluğu hiç umursamıyordu.

Gücü bir bütün olarak tutan son minik parça da kopunca Naida sendeledi. Düşecek gibi oldu ama Polia onu

tuttu ve bırakmadı. İki kız, hiçliğin ortasındaki bu yeri güneşten daha fazla aydınlatmaya başladılar. Öyle ki her şey bembeyaz olup yok oluncaya dek her bir çimin gölgesi koyulaştıkça koyulaştı.

Naida dostunun yatağının hemen yanında başı öne düşünce irkilerek uyandı. Polia'nın fal taşı gibi açık gözleri öylece ona bakıyordu. Naida yaşananların bir rüya olup olmadığından emin değildi, tam dostuna sormak üzereydi ki Polia gözlerinde parlak yaşlarla, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Böylece Naida, o yerin bir rüyadan ibaret olmadığını ve orada yaşanan her şeyin gerçekten yaşanmış olduğunu anladı.

İlerleyen günlerde Polia hızla iyileşti.

Aradan yıllar geçti; kızlar büyüdü, boyları uzadı ama hâlâ o gün yaşananların ne olduğunu tam olarak bilmiyorlardı. O yerin neresi olduğunu ya da gücün hâlâ içlerinde olup olmadığını da.

Polia'nın kırmızı çizmeleri su birikintilerindeki suyu sıçratmaktan çamur lekeleriyle dolduğunda kızların sepetlerinde henüz hiç armut yoktu. "Durkas geçenlerde bana seni sordu," dedi Naida'ya.

Naida'ysa karşılığında burnundan kuvvetli bir nefes vererek güldü. "Durkas senden hoşlanıyor sanıyordum."

Erkekler Naida'nın şakalarına güler ve onun sohbetinden hoşlanırlardı. Ama Polia'nın gülüşüne şiirler yazar ve geceleri kızıl saçları iç ısıtan alevlere benzettikleri şarkılar söylerlerdi.

"Eh, diğer tüm erkekler gibi Durkas'ın da ne düşündüğünü kim bilebilir?"

Dostluk tuhaf şeydir. Eğer hakikiyse sözcüklere her zaman ihtiyaç duyulmaz. Bu minik sohbetin ardından gelen dakikalar sessizdi ama Naida ve Polia bu sessizlikten hiç rahatsızlık duymadan yürüdüler. Çünkü birbirlerinin varlığını anlamak için konuşmaya gereksinim duymazlardı. Bazı zamanlar bir bakış, bazı zamanlar bir ses, bazı zamanlarsa sessizlik yeterli gelirdi.

Nihayet armut ağaçlarına vardıklarında gök gürlemeye başlamıştı. Naida bakışlarını beyaz gökyüzünden ayırmadan, "Elimizi çabuk tutmalıyız," dedi.

"Biraz ıslanmaktan mı korkuyorsun? Kulağa hiç sen gibi gelmiyor bu."

Islanmak değildi Naida'nın korktuğu. Bulundukları tepeydi. Ağaçların yüksekliği, tepenin bulutlara bu kadar yakınken zeminin onlara bu kadar uzak oluşuydu. Yağmur yağarsa görüşleri bozulacak, kulakları yağmur dışındaki herhangi bir şeyi daha az işitecek ve şimdi ayaklarının bastığı sağlam yer, eskisi kadar güvenilir olmayacaktı.

Hayır, korktuğum o değil; korktuğum, ikimizden birinin kendini bir uçurumdan aşağı düşerken bulması, demek istedi Naida. *Yine. Bir kez daha.*

Ama arkadaşına böyle söylemedi. Çünkü bir diğer korkusu da bunu dile getirmekti.

Önce yerdeki sağlam armutları kontrol etmeye başladılar. Bunu yaparlarken Polia, Durkas konusunu bir kez daha açtı. "Bence ona bir şans vermelisin," dedi.

Durkas, diğerlerinin aksine şiirler yazmaktan da şarkı söylemekten de pek anlamazdı. Ama Naida, kendisi çeşmenin başındayken Durkas'ın susadığını fark etmişti birkaç kez. Birkaç kez de terlediğini bahane ederek işi gücü bırakıp çeşmenin başında bittiğini ve Naida'nın kovalarını doldurmasını beklerken bakışlarını ondan uzağa çekmediğini... Yine de Durkas'ın ondan hoşlanıyor olabileceği düşüncesi aklına hiç uğramamıştı.

Belki ona bir şans verirdi. Belki.

Sessizlik içinde geçen bir anın ardından Polia dostunun bu konuda konuşmak istemediği kanısına vararak sustu. Ama uzun süre susmak da hiç ona göre değildi. Böylece Naida'ya bir başka sohbet konusu taşıdı. Ama Naida, yeri göğü aydınlatan bir başka şimşeğin gürültüsünden Polia'yı duymadı.

Polia bir süre yere bakındı. Kalan armutların tümü ya ezilmiş ya da çürümüştü. Sonra bakışlarını yukarı çevirdi. Gökyüzü öyle parlaktı ki gözlerini kısmak zorunda kaldı. Ölmek üzere olan insanların gördüklerini söyledikleri beyaz ışığın bu tür bir gökyüzü olabileceğini düşündü sonra. Ama Polia insanların ölürken yükselmek yerine düştüğünü biliyordu. Yaşam çok, çok yükseklerdeydi.

Başı hâlâ gerideyken yanağına minik bir yağmur damlası düştü. Kısacık bir süre, zamanın yağan yağmur dışında her şeyi durdurduğu sanılacak türden bir süre boyunca yağmurun tadını çıkarttı. Minik kovukların ve ters dönmüş mantarların içini doldurması, kirlenmiş evleri yıkaması, yağmurla birlikte gelen ve kasabaları gezmek için alçalmış bulutlar... Polia yağmura dair her şeyi severdi. Anlaşılan o ki az önce yanağına minicik bir öpücük konduran yağmur da onu seviyordu.

Naida arkadaşının kolunu tuttuğu gibi onu şimdiye döndürdü ve gitmeleri gerektiğini söyledi. Polia'nın aksine Naida, yağmurdan hiç hoşlanmazdı ve düşen bulutlarla birlikte içine kötü bir his çökmüştü.

Sepetleri ıslanıyor, hızlı adımlarla yürüdüklerinden eteklerine sıçrayan çamur neredeyse dizlerine varıyordu. Toprağın çamura bu denli hızlı dönüşebilmesi ikisini de şaşırttı. Sert ve güvenilir zemin, bir bataklıktan farksızdı şimdi.

Önde ilerleyen Naida, sert adımı çamurla buluştuğunda bedenini birden dizinin üstüne kadar yerin içinde buldu. Kendini dünya tarafından yutulmak üzereymiş gibi hissederek kollarını salladı ve dengede durmaya çalıştı ama başaramadı. Çıldırmış gibi salladığı kollarından birini yakalayan Polia onu yanına çekmek için geriye uzandı ve çok geçmeden iki kız, dirseklerine ve eteklerinin bel kısmına dek çamurla kaplanmış hâlde yerde oturuyorlardı.

"Başaramayacağız," dedi Naida. "Yağmur dinene kadar bir yere sığınmak zorundayız."

"Ya dinmezse?" diye sordu arkadaşı. Yağmur öyle yağıyordu ki gökyüzü neye üzüldüyse ağlamayı hiç bırakmayacaktı sanki. "Hâlâ birbirimizi duyabiliyorken ilerlemeye devam etmeliyiz. Hava şimdi bile çok soğuk. Gece olduğunda ne yapacağız?"

Naida'yı huzursuz eden şey her neyse yakınlardaydı. Hatta ona doğru *yürüyorlardı.* Bu yüzden durmayı teklif etmişti ama Polia haklıydı. Devam etmeleri gerekiyordu. Ve devam ettiler de.

Attıkları her sert adımla Naida'nın göğsünde dolaşan his yoğunlaşıyordu. Öyle ki çok geçmeden bastıkları

çamurdan daha katı bir hâl aldı ve Naida'yı boğmaya başladı. Can havliyle, "Dur!" diye bağırdı. "Bir şeyler yolunda değil, Polia. Hissedebiliyorum!"

Düşen kuvvetli yıldırım bastıkları tepeyi öyle sarstı ki uzakta bir noktada yeri çatlattı. Zemin, gökyüzü tarafından uğradığı ihanetle derinden sarsıldı ve sarsıntı kızların ayaklarına vardı. İki arkadaşın dengesi bozuldu; Polia denge konusunda iyi değildi zaten, Naida bunu biliyordu. Polia bir kez daha tepeden aşağı düşecek gibi olduğunda Naida bu sefer onu elinden yakalamayı başardı ama düşüşünü durduramadı. Kızların kollarındaki sepetler serbest kaldı, topladıkları üç-beş armut sisin ve çamurun arasında gözden kayboldu.

Keşke köyleri bu kadar tepelik olmasaydı. Keşke hava bu kadar yağmurlu olmasaydı. Keşke bu kadar uzaklaşmış olmasalardı.

Keşke yağmurun geleceğini önceden biliyor olsaydık, diye düşündü Naida ama o an sözcüklerle değil, hislerle düşünüyordu. *O zaman her şey çok başka olurdu.*

Naida'nın omzuna keskin bir ağrı girdi. Elbisesinin önü, yakasına kadar çamura gömülüydü. Polia'yı sallandığı uçurumdan yukarı çekmeye çalıştıysa da yalnızca kendi kolu sökülüyormuş gibi hissetti. Çamur yüzünden o da aşağı kayıyordu.

Başını hafifçe kaldırıp arkadaşının yüzüne bakacak gücü bulduğunda bunu yapmamış olmayı diledi. Çünkü Polia'nın yüzünde hiçbir şey göremedi. Ne acı, ne umut, ne çaresizlik... Hiçbir şey. Ne geçmiş... Ne de gelecek... Hiçbiri yoktu. O an, Polia'nın bir başka yüksek tepe üstünde öylece dururkenki hâlini anımsattı Naida'ya.

Naida dostunu yeniden yukarı çekmeyi denedi ama kolunu kıpırdatamadı bile. Daha büyük olmuş olmayı diledi. Belki bir on yaş ya da bir on kilo kadar daha fazla olsaydı keşke. Bir kez daha yaşamın yüksek kıyısıydı burası. Herkesin düşme vakti er ya da geç gelirdi, bunu çok iyi biliyordu Naida. Şimdinin doğru zaman olduğunu da biliyordu ama bunu kabul edecek güç yoktu artık içinde.

Yağmur sesliydi, etraf öyle aydınlıktı ki çevreleri bulutlarla sarılı değildi sanki. *Ne yanıltıcı*, diye düşündü Naida. Polia'ya baktı ve gülümsedi.

Öte yandan Polia, ona gülmedi. Yüzü buruşuk olduğundan çilleri üst üste binmişti, "Bırak," diye bağırdı. "Bırak, Naida."

Naida, "Daha önce bırakmadım," diye bağırdığında dostunun sesini işitmiş olmasını diledi. Bir o yana bir bu yana savrulan kuzguni saçları görüşünü engelliyordu. "Yine bırakmayacağım."

Gök çığlık attı, öyle ki Naida ağlayan gökyüzünün üzgün falan değil, bir sebepten ötürü iyice öfkelenmiş tanrının gazabından gerçekten korkmuş olduğunu düşündü bu sefer. Dostunun ağırlığına yenik düşerek tepeden aşağı, yaşamdan aşağı düşmeden hemen önce aklındaki son şey de bu oldu.

O sırada Polia da o geceye dair akıllarını kurcalayan soruların cevaplarına belki de nihayet ulaşabileceklerini düşünüyordu. Aradıkları cevaplar yaşamdan çok, çok aşağıdaydı.

Fırtına dindikten sonra kızları aramayı sürdüren köylülerden biri ikisini yüksekçe bir tepenin altında buldu ve yukarıdakilere bağırdı. Tepeden aşağı bakan adam da apar topar inerken ne yazık ki ayaklarının altında ezilen yan yana düşmüş iki sarı kasımpatıyı görmedi.

Ninova

XII

YIRTIK KANATLAR

Çok uzun zaman önce, şimdiki nice dağlar henüz minik düzlüklerken bu yeşil düzlükler üzerinde koşmayı seven bir kız varmış. Hiç yorulmaz ve kendini dinlenmek zorunda hissetmezmiş. Sonsuz olan hayatının koşuşturmacadan ibaret olması gerektiğine yüzyıllar önce inanmış bir kere. Başlarda zorlanmış zorlanmasına ama çok geçmeden bacaklarını hızla çırpmaya alışmış. Böylece rüzgârların saçlarının altından geçmesine daha sık izin verir olmuş.

Kız, ölümsüz yaşamının önemsiz bir diğer gece vakti, daha önce kıyısına hiç uğramamış olduğu bir göle yaklaşmış. İlk baktığında ay gölün içine düşmüş ve dibine batmış sanmış; göl, ayın ışığıyla öyle parlıyormuş. Çok geçmeden sesler de gelmiş kulağına. Kız büyüyle ve büyüsü olanlarla daha önce birkaç kez karşılaştığından bunların büyülü sesler olduğunu fark etmiş. Göle dikkatle baktığındaysa durgun suyun üzerinde uçuşan üç periyi görmüş ve gölün ayın değil, perilerin ışığıyla parıldadığını anlamış.

Periler şarkı söylüyor ve neşeyle dans ediyorlarmış. Üçü de birbirine öyle benziyormuş ki kız sürekli birini

ötekinin yansıması sanıyor ya da bir kez saydığı periyi yanlışlıkla bir kez daha sayıyormuş. Yalnızca üç tane olduklarını anlayabilmek için perileri defalarca sayması gerekmiş. Bu büyülü varlıklar kızı görünce durmuşlar sonunda. Birinci peri neşesinden hiçbir şey kaybetmeden kıza bir dilek hakkının olduğunu söylemiş. Kanatları şeffaf bir inci gibi parlıyormuş. İkinci peri kıza, dileğinin onu söylediği vakit gerçekleşeceğini, üçüncü peri de dileğini dilemeden önce çok ama çok iyi düşünmesi gerektiğini söylemiş.

Kız genç gözüküyor olsa da bu dünya üzerinde uzun zamandır yürüyormuş. Perilerden ne isteyeceğini düşünmemiş bile. Çünkü uzun zamandır ne olduğunu bilmediği ama sahip olmak istediği bir şey varmış: Mutluluk.

Mutlu olmak nedir bilmiyormuş çünkü mutsuzluk diye bir şey o yeşil diyarlarda henüz hiç var olmamış. Mutsuzluğun olmadığı yerde mutluluk olsa bile insanlar bilemezlermiş bunu.

"Mutlu olmak istiyorum," deyivermiş kız.

"Mutlu olmak nedir, biliyor musun?" diye sormuş birinci peri.

"Mutlu olmak ne gerektirir, biliyor musun?" diye sormuş ikinci.

Ve "Mutlu olmak ne götürür, biliyor musun?" diye sormuş üçüncü.

Kız elbette bilmiyormuş bunları ancak onda tuhaf bir huy varmış: Yalnızca ölümlülerde görülen bir merak. Çünkü ancak böylesi bir merak, ölümlüleri ölümlü

yaparmış, bundandır ki ebedi olanlarda bu tür bir anlama isteği bulunmazmış.

Perilerin kişileri dileklerden vazgeçirebilmek gibi bir özellikleri yokmuş. Kız mutlu olmak istediğini söylediği an dilek yerini bulmuş; parlak, eşi benzeri görülmedik, kanatlı Mutluluk, gelip kızın boynunun hemen altına konmuş. Kız da Mutluluk'un ışıltısından nasibini alarak güzelleşmiş, yüzü parlamış, saçları ipektenmiş gibi gözükmeye başlamış.

Kız elini göğsüne götürmüş, mutluluğu gerçekten hissetmiş, içi içine sığmaz olurken bacaklarının yanı sıra kolları da daha hızlı çırpılmak arzusuyla dolmuş. Hoplamak, dans etmek, gölün suyunu sıçratmak ve ağaçların dallarına zıplamak istemiş.

Tam perilere teşekkür etmek üzereyken gökyüzünde uçan bir şey dikkatini çekmiş. Ne olduğunu anlamaya çalışmış ama bu şey neyse, daha evvel gördüğü hiçbir şeye benzemiyormuş. Koyu bir ışıltısı varmış; kanatları yırtık pırtık, gövdesi çürükmüş ama tüm bunlara rağmen kızın kendisinden bile hızlıymış. Süratle uzaklaşırken kız ona yetişmek istese dahi yetişemeyeceğini düşünmüş. Böylece o uğursuz şey, geceye karışarak yok olmuş.

"O da neydi?" diye sormuş kız sonra, merakına yenik düşerek.

"Onun adı Hüzün'dür," demiş birinci peri.

"Diyar diyar gezecek ve ölümlü ölümsüz ayırt etmeden bulduğu herkese yapışacak," demiş ikinci peri.

"Yapıştığını çabucak çirkinleştirecek, bitkin düşürecek, içinde alabileceği öz kalmadığında da uçup gidecek

ve yeni birini bulacak," demiş üçüncü. "Dileklerin dilenmeden önce iyi düşünülmeleri gerektiği konusunda seni uyarmıştık."

Kız bunu duyunca dehşete düşmüş ve periler geldikleri gibi uzaklaşırken arkalarından bakakalmış. Göl hâlâ parıldıyormuş, gece hâlâ çok güzelmiş ve Mutluluk da göğsünde uyuyormuş. Bu yüzden içinde korku hissettiğinde kız çok şaşırmış. Mutluyken bile endişeye yer olduğunu böylece öğrenmiş.

"Benim ayaklarım hafif, bacaklarım çeviktir," diye düşünmüş. "Yeterince hızlı olduğumdan Hüzün'e yetişebilir ve onu kimsecikleri bulmadan yok edebilirim. Çünkü ondan ben sorumluyum ve böyle başıboş gezmesine katiyen müsaade edemem."

Böylece yollara düşmüş. Hiç yorulmadığından nice gündüzleri ve nice geceleri iki bacağının üstünde devirmiş. Kurtlarla koşmuş, ayın kendisini takip etmesine ve ateş böceklerinin yolunu aydınlatmasına izin vermiş. Sıradan gözüken şeyler onu büyülemiş, ölümsüz yaşamı boyunca görmeye alıştığı ne varsa gözlerine bambaşka gelmiş. Akan ırmakları işitmiş, müzik sanmış; ağaçları görmüş, onların umut dolu devler olduklarını düşünmüş. Çevresini saran tüm bu güzelliklere rağmen Hüzün'ün varlığını nasıl sürdürebildiğine şaşırmış, insanların göğüslerine nasıl yapışabildiğini ve güneş ışıklarının onu nasıl eritemediğini düşünmüş durmuş. Düşünmüş durmuş, yine de cevabı bir türlü bulamamış.

Kış gelmiş, ardından bahar, tekrar yaz ve tekrar güz... Mevsimler Hüzün'ü güçsüzleştirmek şöyle dursun, onu zayıflatamamışlar bile. Bir salgın gibi yayılmış etkileri;

koyu, uğursuz bir ışıkla parlayan bu önemsiz, minicik varlık kentleri umutsuzluğa sürüklemiş, kasabaları yıkıma götürmüş ve krallıkların çöküşüne sebep olmuş. Kızsa her yerde Hüzün'ü aramaya devam etmiş etmesine ama etkileri bu denli büyük bir alana yayılmış olduğundan izini sürmesi güçleşmiş. İnsanların solgunlaşmasına şahit olmuş, kendi mutluluğunun ışıltısını onlara paylaştırmak istemiş, "Bir parçasını alın," demiş bazılarına ama Hüzün'ün değiştirdiği insanlar uyuşukmuş, hiçbiri ona elini uzatmamış.

Kız yıllarca dolaşmış; yeşil tepelerden, gri kentlerden ve turuncu çöllerden geçmiş ve mutluluğa sahip olmak isteyen herkesle paylaşmış ışıltısını. Ama Hüzün'ü baktığı hiçbir yerde bulamamış. Hâl böyle olunca bir gece çaresizlik içinde çölün soğuk kumlarına oturmuş ve düşünmeye koyulmuş. Üzgün insanların mutluluğu kabul etmeyişlerinin, Hüzün'ü yakalayamayışının ve daha nicesinin sebebinin şimdi göğsünde uyuyan sevgili Mutluluk olduğunu hatırlamış. Mutluluğun dünyaya getirdiği tüm o güzellik ve aydınlığın, sebep olduğu çirkinlik ve karanlığa değip değmediğini uzun uzun düşünmüş.

Sonra aklına düşen şeyler ölümsüz zihnini huzursuz etmiş. *Mutluluk'un kanatlarını hepten kırarsam*, demiş içindeki bir ses. *Hüzün de uçamaz olur. Böylece onu yavaşlatır ve daha kolay yakalayabilirim.* Ardından tuttuğu gibi uyumakta olan Mutluluk'un kanatlarını koparıvermiş.

Mutluluk acıyla uyandığında içini yakan ihanetle geri kaçmış, kızdan uzaklaşmak için atılarak patırtıyla yere düşmüş.

"Dünyanın iyiliği için," demiş kız ama özür dilemek aklının kıyısına köşesine gelmemiş. Mutluluk da kumların arasında yok olarak uzaklara öyle ustaca kaçmış ki kız onu bir daha hiç görmemiş.

Kız mutlu ya da mutsuz değilmiş artık, her zamanki gibi gözüküyor, her zamanki hızında ilerleyerek Hüzün'ü arıyormuş. Elbette Mutluluk'u özlüyormuş ama ölümsüz de olsa kimselerin Mutluluk tarafından bir kez terk edildi mi sevinçli günlerin neye benzediğini anımsaması zormuş. Kız da Mutluluk'un yokluğuna çok geçmeden alışmış ve onu hiç tanımamış gibi Hüzün'ü aramaya koyulmuş.

Bir kez daha yeşil tepelerden, gri kentlerden ve turuncu çöllerden geçmiş; insanların yüzlerine uzun uzun baktığında Hüzün'den azımsanamayacak kadar çok parça görmüş.

Ölümsüz yaşamına rağmen kız için bile uzun zaman sonra bir öğlen vakti renkli pazarın tekinden geçerken Hüzün'ü nihayet yeniden görmüş. Ama bulmayı umduğu gibi bulmamış onu. Koyu ışıltısı daha güçlü, yırtık kanatları ilk günkü gibi yerli yerindeymiş. Hâliyle hızı da öyle.

Kız hemen peşine düştüyse de onu yine yakalayamamış. Hissettiği düş kırıklığıyla pazardan aceleyle çıkmış ve kendini bir ağacın gölgesine attığı gibi elleriyle yüzünü örterek hüngür hüngür ağlamaya başlamış. Yaptığı hatanın farkına varışı onda derin kesikler bırakmış. Bundan böyle süratli mutsuzluğun kolaylıkla bulabildiği insanların, kanatları olmadığından ağırlaşmış Mutluluk'a ulaşmaları zorlaşmış.

Kanatlarını koparmak yerine fırsatım varken onu öldürseydim, demiş kızın içindeki ses bu sefer. *Mutluluğu yok etseydim Hüzün de yeryüzünden yok olup onunla birlikte gider miydi?*

Bu düşünce her geçen gün biraz daha fazla uğramış kızın aklına. En nihayetinde bir kez daha tıpkı ölümlülerinkine benzeyen merakına yenik düşerek yola koyulmuş. Fakat bu sefer Hüzün'ü değil de Mutluluk'u aramaya; Hüzün'ü değil, çoktan bitik düşmüş Mutluluk'u yok etmek için.

Kız nihayet sefil hâldeki Mutluluk'u bulduğunda yüzünde geçen mevsimlerin izleri, saçlarında aynı mevsimlerin kokusu varmış. Yine de genç ve güzelmiş. "Bekle," diye seslenmiş. "Seni bu sefaletten kurtarmaya geldim."

Gecenin bir vakti olmasına rağmen Mutluluk kendi burnunun önünü bile aydınlatamıyormuş artık, öyle sönmüş parıltısı. Beklemek istediğinden değil, kaçacak gücü içinde bulamadığından kalmış ve dinlemiş kızı.

"Ne olduğunu merak ettiğimden var ettim seni yeryüzünde. Ama artık ne olduğunu da neyi getirip neyi götürdüğünü de çok iyi biliyorum. Nice tehlikeden daha tehlikeli, nice kötülükten daha kötüymüşsün. Yapacaklarımı anlamalı ve beni affetmelisin."

Mutluluk'u yakalamak konusunda üstün çevik olmak gerekli değilmiş ama kız oldu olası çok hızlı olduğundan kolunu şöyle bir uzatmasıyla yakalamış onu. Zavallı Mutluluk da çırpınmamış gerçi. Kalan sönük parıltısı da kızın elleri arasında çekilip giderken yaşadığı sefaletin son buluşuna seviniyormuş zavallı.

İşte Mutluluk daha önceleri var olmaya çekindiği dünyada böyle yok olmuş ve aniden aslında hiç var olmamış gibi olmuş. Elbette Hüzün de öyle. İkisi de hemencecik unutulmuş, insanlar normal yaşantılarına dönmüş ama yıkık kaleler yıkık, bölük topraklar bölük ve ölü insanlar da ölü kalmış. Bir şey ya bir kimse ortalardan kaybolduğunda etkileri de onunla hemencecik yok olmazmış.

Kız bile unutmuş o ikisini. Ancak zaman zaman, ölümlülere özgü merakını da Mutluluk'la birlikte öldürdüğünü düşündüğü olurmuş. Çünkü göğsündeki bilmek isteği eskisi kadar kuvvetli değilmiş. O üç periyi bir daha hiç görmediğinden bir dilek hakkı daha hiç olmamış. Bu sevindirmiş kızı gerçi, bir dilek hakkı daha olsa ne dileyeceğini hiç bilememiş çünkü.

Böylece yüzyıllar ve binyıllar sonra bir başkası, bu sefer bir ölümlü, doğası gereği içinde bulundurduğu bilmek ihtiyacıyla Hüzün'ün neye benzediğini merak edene dek hem Mutluluk hem Hüzün, ölümlü topraklarda var olmamışlar. Ancak yalnızca bir çiftçi olan bu ölümlü adam, Hüzün'ün arkasından Mutluluk'un da uçarak ondan uzaklaştığını gördüğünde, "Ne iyi!" diye düşünmüş. "En azından dünyaya mutsuzluğu bir başına getirmek gibi bir kötülük yapmamış oldum!" Bu yüzden ikisinin peşine hiç düşmemiş, zaten ömrü de içine ikisinden birini bulmak adına tepeceği yolu sığdırabilmek için yeterince uzun değilmiş.

Birbirlerini sevmediklerinden Hüzün bir yana, Mutluluk öteki yana gitmiş. Bunu çok iyi bilen ölümlüler yine de ikisinin bir gün birbirini seveceklerine inanmışlar. Bugün bile derler ki Hüzün ve Mutluluk tüm dünyayı

dolaşıp nihayet bir araya geldiklerinde birbirlerine sarılacak ve bu onların sonu olacakmış. Dünyayı ancak o zaman bir kez daha terk edeceklermiş. Bu sefer temelli olarak. Ama o zamanın hangi vakit geleceğini ölümsüzler bile bilmez.

Ninova

XIII

YÜZ BİN GECE

Yüz bin kez iyi geceler, güzel kızım Viviana,

Sana bu mektubu yazarken iki gözümün de yaşlarla dolu olduğunu söylemek mecburiyetindeyim. Bunu bilmenin sana acıdan başka hiçbir şey getirmeyeceğini biliyor olsam dahi bu kalpsizliği göstermek zorundayım çünkü bu mektupta yalan tek kelime yazmayacağım.

Beni bu noktaya getiren, şimdi olduğum iğrenç konuma düşüren kötü şansımdan, talihsizliğimden başka bir şey değil, biliyorum bunu. Yine de senden böyle ayrılacak olmam ne acı! Ama şimdi duyduğum tüm acıyı bir kenara koymam ve beni, onların sana anlatacağı adammışım gibi hatırlamaman için zihnimde olanlara dair kalan son kırıntıyı da bu mektuba dökmem gerekli.

Dürüst bir adam olduğuma da dürüst bir adam olduğumu söyleyenlere de inanmadılar. Ve ancak o zaman anladım insanların doğrulara değil de neye inanmak isterlerse yalnızca ona inanacaklarını.

Ama sana yemin ederim Vi, yemin ederim ki sana olduğumu söyleyecekleri adam değilim. Olsaydım belki

tüm bunlar senin için de benim için de daha az acı verici olurdu.

Bundan kaç yıl önceydi, bilmiyorum; sen henüz doğmamıştın, o yüzden en az on yedi yıl önce olsa gerek, bir hanımefendiyle tanıştım. Talihimi bütünüyle değiştirecek olduğunu onu ilk gördüğümde bile biliyordum.

Yolumun öylesine kesiştiği bir lokantadaydım. O gün orada bulunduğum ilk ve son gündü. Şimdi geri dönüp baktığımda yalnızca o hanımefendiyle -ona böyle demek ne kadar yakışık alırsa- tanışabilmem için kaderin beni oraya ittiğini görebiliyorum. Memleketteki eşinin doğum yaptığını duyan zavallı arabacım haberi aldığı gibi atları bırakıp gitmek zorunda kalmış ve ben de onun yerine kısa süreliğine bir başka arabacı bulmuştum. Ama bu yeni adam sorumsuzdu. Yine de dert etmedim bunu, adamın işinde geçici olduğunu düşünerek asıl adamım dönene dek ona tahammül edebileceğimi söyleyip durdum kendime. O gün, o lokantada bile bu iş bilmez adamın tez vakitte gidecek olduğunu düşünerek teselli buluyordum. Polis merkezindeki işimi bitirir bitirmez yeni arabacımı arabanın yakınlarında, beni beklerken bulacağımı düşünerek hata etmiştim, elbette. Tanrı bilir hangi kumar salonunun ya da barın yolunu çoktan tutmuştu.

Böylece civarda oyalanmaya karar vererek taş yollarda yürümeye başladım. Atları alıp gidebilirdim, belki sorumsuz arabacıya da iyi bir ders olurdu bu ama yapmadım. Neden yapmadım, bilmiyorum ve kader deyip geçmek de istemiyorum. Ama yapmadım.

Lokantanın geniş camlarının önünden geçerken acıkmış olduğumun farkına varıp içeri girdim. Açılan kapının

çarptığı zil gürültülüydü. Öğleden sonra üç sularıydı ve içerisi fazla kalabalık değildi.

Güler yüzlü bir genç siparişimi aldı. Ben şimdi ne olduğunu bile hatırlamadığım yemeğimi yemeye dalmışken *o* çıkageldi. Kapının çarptığı zil sahiden de gürültülüydü.

Üzerindeki giysiler bu tür küçük, kaldırım yanı lokantalarında çalışan ya da yemek yiyen insanların giyeceği türden giysiler değildi. Kırmızı işlemeleri olan uzun, siyah elbisesi daha önce güneş ışığını hiç görmemiş gibi kapkaraydı. Otuzlu yaşlarındaydı, ayakkabılarını göremiyordum ama ya ayakkabılarının topukları yüzünden ya da doğası gereği, boyu fazlasıyla uzundu. Dikkatimi onda toplayan şey, diğerlerini de ona çeken şeyle aynıydı. Kan kırmızı saçları ya da dik duruşu değildi bu. Kendisi oluşu ve dünya üzerinde yürüyen başka kimseciklere benzememesiydi.

Yemeğimi bitirdim mi yoksa onu gördüğüm gibi çatalımı ve bıçağımı öylece tabağımın yanına mı bıraktım, hatırlamıyorum.

Ama ona gittim. Hayır, hayır, böyle demek doğru olmaz. Ona doğru çekildim.

Oturduğu masaya ilerlerken bir planım yoktu. Zihnimde kendi adım bile yok olmuş, onun ismine yer açmak uğruna kendi yerini terk etmişti.

Ne söyleyeceğimi bile bilmeden kendimi bu hanımefendinin yanında buldum. Beni gördüğünde gülümsedi. Neredeyse beni beklediğini düşündüm ama şimdi, hakikaten beni beklediğini biliyorum. Güzel kızım Viviana... Başıma gelecek belalara bizzat, ağır adımlarla yürüdüğümü nasıl anlayabilirdim? Dehşet verici, kömür gibi kara ve cıva

gibi yoğun bir ruhun, olağanüstü güzel bir bedenin içinde kıpırdayabileceğini bilemeyecek kadar gençtim ne de olsa.

Kendimi tanıtarak kadının uzattığı eldivenli elini öptüm. Tanıştığımıza memnun olduğunu söyledikten sonra ona eşlik edip edemeyeceğimi sordu. Tatlı dilli oluşunun yanı sıra yumuşak sesli ve ikna ediciydi. Havadan sudan başlayan sohbet derinleşmeden hemen önce sohbetimize bir başka yerde devam etmeye karar verdik. O ana dek bu hanımefendiye dair bildiğim şeylerin sayısı bir elin parmağını geçmezdi.

Adının Rosaura Khordia olduğunu ve kendisine eşlik eden dostunun işi çıktığı için onu kısa bir süreliğine de olsa yabancı olduğu bu civarda yalnız bırakarak kabalık ettiğini söyledi. Bir leydiyse de bunu belirtmeyi gerekli görmedi.

Ah, Viviana... O lokantadan Bayan Khordia'yla birlikte ayrıldığımı söylediğimde hikâyenin gidişatı gereği şaşırmayacaksın belki. Ama inan bana; aklımda ne vardı, şimdi bile bilmiyorum. Rosaura Khordia'nın peşinden gidişimin ardında yatan arzu ya da amaç neydi, bilmiyorum. Belki de bir amaç falan yoktu ortada. Böylesi daha mümkün.

Gittiğimiz yer ilginç bir yapıydı, onunla ilgili ilk bunu düşünmüş olduğumu hatırlıyorum. Gözüme yapısı yanlış ya da çirkin gelmedi; dikkatlerden uzak ve geniş bahçesi olan büyükçe, koyu renkli bir binaydı bu. Ve daha sonraları onu görmeye bu kadar alışacağım, o gün aklıma hiç gelmedi.

Bayan Khordia, başta her ne kadar diğer kimselerden ayrı gözükse de hareketlerinde ve sözlerinde onu diğerlerinden daha insan yapan nice şey vardı. Ne olduğunu söyleyemem; bazen dalıp gidişi, bazen yansıttığı tüm özgüvene

rağmen sözlerindeki kırılganlık ya da eminsizlik... Belki de ruhunun pek çok başka ruhla dolup taşmasıydı bana böyle hissettiren. Çünkü o kadının ruhunun yoğunluğu, karanlık oluşuyla doğrudan ilgili değildi. İçinde pek çok masum ruh hapsolmuştu, ruhların bizzat kendileri değilse de en azından etkileri olduğu gibi duruyordu. Tanrım...

Üzgünüm, Viviana, konuyu dolandırıp duruyorsam beni affet. Niyetim mektubumu uzatmak değil, zaten bunun için yeteri kadar vaktim olduğunu da sanmıyorum. Ama içsel sıkıntılarım asıl konuya gelmemi engelliyor, aklımı asıl mevzunun çevresinde dolaştırıp durduğundan sözcüklerim de anlatmak istediğimden uzaklaşıp duruyor.

Olabildiğince kısa tutarsam meselenin özüne daha acısız varabilirim belki.

Bayan Khordia ve ben aylarca, hemen hemen her gün gördük birbirimizi. Bundandır ki birbirimize güvenmemiz de birbirimizin çevresini saran varlıklarımıza alışmamız da gayet doğaldı. Tek bir şeyden şüphelendiğim olmadı, Viviana. Bir kez bile aklıma kurt düşmedi. Geceleri erkenden odasına çıktığını gördüğümde, yaşadığı yerin nice kapısının vakit ayırt etmeksizin kilitli olduğunu anladığımda... Bazı zamanlar giysilerine bulaştığını fark ettiğinde paniklediği kan lekelerini gördüğümde...

Bayan Khordia yalnız değildi. Hiç olmamış, eminim ki ölene dek de hiç olmayacak. Tabii ölmesi mümkünse. Bazı zamanlar çoktan ölmüş olduğunu düşünüyorum ve hakikaten öyledir belki de. Ama bir ölü için fazla yaşamla doluydu o. Belki de onu farklı kılan şey de bu.

Çıkan fırtınanın şiddeti yüzünden Bayan Khordia'nın evinde konaklamamın gerekli olduğu bir gece, odasına

çıkmadan hemen önce, "Olur da tuhaf sesler duyarsanız, dışarı çıkmayın," demişti bana. O zaman bile bunu benim, dostunun, iyiliğini gözettiğinden söylediğini düşündüm. Etrafta çok ağaç vardı, ne tür canlıların ortalıkta gezindiğini benden iyi bildiğinden başımı salladım.

Ama sen, güzel kızım Viviana, içindeki her daim gerçekleri bilmek ihtiyacını benden aldın. Benim kafatasımdaki senin beynin, benim göğsümdeki senin yüreğin olsaydı eğer, o gece duyduğum boğuk sesler yüzünden yine yatağımdan çıkar ve olan biteni görmek için yine fenerimi sıkı sıkı tutardım. Biliyorum bunu.

Uzun koridorların birinde onunla karşılaştım. Üstünde siyah renkli uzun bir gecelik vardı. Saçları omzundan dökülürken fenerimin ışığında lav gibi ağır ağır parlıyordu. Bu karşılaşmamız münasebetsizceydi ama rahatsız olduğu duygusuna kapılmadım. Aynı şekilde beni de huzursuz etmeyen bu karşılaşma sayesinde adımlarımı peşi sıra atmayı bıraktım.

"Bayan Khordia!" dedim hissettiğim mahcubiyetle. Elinde bir fenerinin olmayışı bana tuhaf gelmedi. "Affedin, uyku tutmadı."

Gülümsemesi kızıldı, böyle bir şey nasıl mümkün olur diye sorgulama, güzel kızım. Öyle de mümkün olurmuş ki!

"Benimle gelmenizi istesem kabalık etmiş olur muyum?" diye sordu. Teni solgundu ama şimdi her zamankinden sağlıklı gözüküyordu. Gözlerinde uyku olmadığı gibi gözlerinin altında gözüken mavi damarlar da yoktu. Fenerin ışığı onu rahatsız etmiş olacak ki benden bir adım uzaklaştı.

"Olur mu öyle şey? Elbette gelirim sizinle." Çıplak elini tutup öpmeye cüret ettim. Ateş gibi parıldayan tek şey

Bayan Khordia'nın saçları değildi çünkü hayli zamandır onunla konuşurken yüreğim de bir değişik atmaktaydı. Annenle tanışmadan çok öncesiydi bu. Ve Bayan Khordia'ya olan hislerim, annene olanların ancak yarısı edermiş. O zamanlar bilmiyordum bunu.

Beni odasına götürmedi, odası üst katlardaydı ama biz aşağı indik. Öyle kör olmuş hissediyordum ki kendimi, nereye gittiğimiz hakkında endişelenmek aklıma gelmedi. Ancak Bayan Khordia karanlıkta elimi tuttuğu vakit teninin yumuşak fakat soğuk olduğunu fark ettim.

"Bay Finçh," dedi soluk soluğa. "Affedin, ben... ben karşı koyamıyorum size. Elleriniz öyle sıcak, gözleriniz öyle yaşam dolu ki!"

Karanlıkta aniden durduğumda elini bırakmadığımdan Bayan Khordia'nın tökezlediğini duydum. Garip geldi bu bana çünkü o her zaman dimdik durur, tane tane konuşur ve birbiri ardına atılan sağlam adımlarla yürürdü. Ama o an...

"Lütfen, Bayan Khordia," dedim yavaşça. Onu daha yakınıma çektim. Kendine has bir kokusu yoktu. "Böyle şeyler söylemeyin, affedilecek ne var bunda?"

Boştaki elini yanağıma koydu. Gözlerinde tuhaf bir parıltı vardı ama pek dikkatimi çekmedi bu parıltı. Çünkü parıltıdan daha yoğun bir şeyler vardı. Aşk diyesim geliyor şimdi ama bir o kadar da gelmiyor. Ne olduğunu tanrı bilir!

Kızım Viviana... O geceyi sana detaylarıyla anlatmak saçmalığına girişmeyeceğim. Yaşın yeterince büyük ama hâlâ bir çocuksun. O geceyle ilgili bilmen gereken tek şey, benim Bayan Khordia'ya daha kuvvetli bağlarla bağlanmış olmam. Yaşamın onun olmadığı zamanlarını unutuvermiş

ve geleceği onsuz düşünemiyor olmam. Rosaura'nın büyüsü kuvvetlidir, hissettirmeden ele geçirir kurbanlarını. O gece görmeyi dilediğim savunmasız, duygusal açıdan derbeder bir Rosaura'ydı. O da bana tıpkı onu görmeyi istediğim gibi geldi; koca bir evde kaybolmuş, yalnız, sessiz ve sevgiye muhtaç bir kadın.

Onun sırlarını ortaya çıkarışımla şaşırdığımı ve ihanete uğramış hissettiğimi düşüneceksin belki. Öyle olmadı. Çoktan büyüsü altındaydım, kanı çekilmiş adamları ve kadınları bodrumunda iki büklüm gördüğümde ya da giysilerindeki yoğun kanın kokusunu aldığımda bile garipsemedim olan biteni. Ama yemin ederim, Viviana... Yemin ederim aklım başımda değildi. Yalnızca onun bir diğer âşığı, bir diğer kölesiydim. Beni diğerlerinden ayıran tek şey belki favorisi oluşumdu. Beni öyle sevdi ki Viviana, o kadarını biliyorum. Ancak birine onu sevdiğinden ölümsüzlüğü bahşetmek... Boyunda hissedilen keskin bir acıdan çok daha fazlası. Yapılabilecek kötülüklerin en kötüsü. Cehennemi yeryüzündeyken ona getirmek. Bunu sevgi diye adlandırmam mümkün değil. Ben bunu sevdiğim kimseye yapmazdım. Kimseye!

Evet, doğru duydun! ~~*Ben de tıpkı onun gibiyim!*~~ Yo... Böyle demem doğru olmaz. Tanrım... Doğru kelimeleri bulmamda bana yardım et!

Rosaura gecelerden birinde bana beni sevdiğini ve sonsuza dek birlikte olabileceğimizi söyledi, Viviana. Sonsuza dek! Aklım yerinde olsaydı en azından enine boyuna düşünürdüm teklifini ama değildi ki. Yine de Bayan Khordia'nın büyüsü, kokusuz zehirler gibi kendini bana hiç hissettirmedi. Öyle ki ben teklifini kabul ederken bunun kendi kararım olduğunu sanıyordum. Aptaldım.

Acı çektim. O bodrumda geberip gitmek istedim. Ölümün kıyısında yürüdüm ama düşmedim çünkü genç ve dayanıklıydım. Belki tam da bu yüzden onun favorisiydim.

Ancak çok sonra Bayan Khordia'nın büyüsü üzerimdeki etkisini yitiriyor gibiydi ve bunu neye borçlu olduğumu şimdi bile bilmiyorum. Belki canımın peşine düştüğümden, belki dönüştüğüm şey yüzünden ama Rosaura'nın peşini bıraktığımı hissettim. Dudaklarımı dayadığım soğuk boyunlar ve solgun bileklerle aklım bana yavaş yavaş döndüğünden, önce ağzımı dolduran metalik tattan, sonra da kendimden iğrendim. Daha sonra benliğime duyduğum bu tiksinti yolunu değiştirdi ve olduğum şey yüzünden Bayan Khordia'yı suçladım. Ama hâlâ ona muhtaçtım. Artık bir zamanlar olduğunu sandığım gibi ruhen ya da duygusal bir düzeyde değil, yalnızca ve yalnızca hayatta kalmak için ona muhtaçtım. Çekip gitmek istediysem de yapmadım. Yapamazdım.

Bu yaşamın sınırlarını ve gerekliliklerini öğrendim. Geceleri Rosaura'yla uyudum, sabahları Rosaura'yla yürüdüm. O yanımda yokken içimden kan kızılı saçlarına ve tıpkı benimkine benzeyen dişlerine lanetler okudum ve kanına karışacak çeşitli dozlardaki zehrin onun üzerinde bir etkisi olup olmayacağını merak ettim. Merakımı giderecek kadar cesur değildim.

Tüm o süre boyunca bile isteye kimseye zarar vermedim. Hayatım boyunca kimseyi öldürmedim ve sana bunu böyle anlatmayacaklarını biliyorum, Viviana. O yüzden sabırlı ol, kızım. Gerçekleri duyman gerek ve benim anlatacağım gerçekler henüz bitmedi.

Kaçmam gerektiğini biliyordum ama Rosaura peşimi bırakmazdı. Yaşadığı koca evi saran yalnızlığa rağmen her yerde tanıdıkları vardı. Yaşı öyle çoktu ki elinin kolunun uzun oluşu beni hayrete düşürmedi. Birkaç yüzyıl, nice şeytanice şey için yeter de artar. Bu yüzden tanrı böylesine uzun ömürleri insanlardan esirgemiş olmalı.

Gitmeye karar verişim planlamalarım sonucu değil, anlık öfkeye yenik düşüşümle oldu. Bayan Khordia sarhoştu, onun sarhoşluğu diğerlerininkilere benzemez. Tıpkı o gece bodrumda olduğu gibi savunmasızlığı da güçsüzlüğü de kuvvetliydi. Aklı buğulu, sözcükleri karmaşıktı. Gecenin bir vakti onu devasa yatağına yatırdığımı hatırlıyorum. Her şeye rağmen içimde Rosaura'ya yönelmiş bir merhamet bulunduğunu söylemeyi dilerdim ama bu yalnızca bir yalan olur. Karanlığın içinde solgun tenine ve birbirlerine sarılmış kirpiklerine baktığımda tüm iyi kalpliliğime rağmen göğsümde öfkeden başka hiçbir şey yoktu. Kirpiklerini de tenini de onu en son dün görmüşüm gibi hatırlıyorum şimdi. Ve şu an bunları yazarken de öfkeden başka bir şey hissettiğim yok.

Onun hayli süre uyuyacağını bildiğimden yanıma hiçbir eşyamı almadan apar topar ayrıldım o yapıdan. Bina arkamda bir dev gibi dikilip geceye karışırken peşimden koştuğunu sandım. Ama nereye gittiğini bile bilmediğim o trene atlayana dek durmadım. Hummaya kapılmış gibiydim, terliyor ve titriyordum. Dişlerim birbirine çarparken dudaklarımı kapalı tutamıyordum. O gece havanın nasıl olduğunu bile hatırlamıyorum.

Trendeki beyler bana çok yardımcı oldu. Ne olduğumu ya da neler yapabileceğimi bilmediklerindendi, orası kesin.

Kan bir uyuşturucu, Viviana. Besin değil, yalnızca zevk kaynağı. Bir kez ona bağımlı oldun mu ne yıllar görüyor seni ne de hastalıklar. Ama ruhsal hastalıklara çare yok ne yazık ki. Tüm bedenini uyuşturan kan bile öteye itemiyor onları.

Kansızlık şiddetli sarsıntılara sebep oluyor bazen. Ama yaşamı devam ettirmek için şart değil. Ben bunu biliyorum. Rosaura'nın bildiğini de biliyorum.

Annenle tanıştıktan sonra hayatım değişti, Viviana. Yeniden başladım, hayatta ikinci bir şansı elde ettiğimi hissettim. Öyle de oldu. Rosaura beni aradı mı aramadı mı bilmedim çünkü yıllarca beni bulan kimse olmadı. Özgür olduğumu sandım. Yanıldım. Bir kez daha aptaldım.

Rosaura Khordia'nın yaşamı nasıl uzayıp duruyorsa öfkesi de öyle uzayabiliyormuş. Hiç unutmamış beni. Yıllarca beklemiş. Birini sevmemi, mutlu bir hayatın temellerini atmamı ve baştan başlayışımı çok uzaklardan da olsa sabırla izlemiş. Benim için neyin önemli olduğunu, ne zaman nerede bulunduğumu öğrenmiş. Ona ihanet ettiğimi düşünmüş olmalı ki sağlam bir intikam planı oluşturmuş. Ama ben ona bir kötülük etmedim ki! Çekip gittiğim gece ayık olmayan onu yatağına taşıyan bendim; ona sahip olduğundan daha fazla karanlık getirmek için değil, kendimi aydınlığa taşımak için gittim. Gidişimi ihanete nasıl yormuş olabilir? Yaşadığı yüzlerce sene içinde ihanetin neye benzediğini unutmuş olabilir mi? Ona yalnızca sırtımı döndüm ben. Şayet Rosaura'yı sırtından bıçaklamak isteseydim vaktinde kaybolup ölüsüne de dirisine de hiç rastlanmayan o gencecik kimselerin akıbetini çok iyi bildiğimi gider polise anlatırdım.

Ama anlatmadım ve bu, işlemiş olduğum tek suç. Yemin ederim, Viviana, güzel kızım, yemin ederim anneni ben öldürmedim. Valeska ve sen, benim için her zaman her şeyden daha değerli oldunuz. Fakat ben onu koruyamadım. Seni de korumak için burada olamayacağım, biliyorum. Yaşamama izin vermeyecekler, pekâlâ farkındayım. Adalet adı altında başımı bedenimden ayıracak ya da boynumu kıracaklar. Çünkü tüm deliller beni gösteriyor ama Valeska'mı ben...

Onun güzel ismini ölümle aynı cümlede anmak bile istemiyorum.

Beni iyi dinlemelisin. Sana babanın bir canavar olduğunu, annenin canını acımasızca aldığını ve ölümüyle adaletin yerini bulduğunu söyleyecekler.

Ben söyledikleri o adam değilim. Birazcık bile değilim!

Rosaura'yı tanıdığımı sanırken yanılıyormuşum ama artık kesin olarak biliyorum. Benim ölümüm bile durdurmayacak onu. Senin peşine düşecek. Tüm bu olanlardan sonra intikam arayışı içinde bulma kendini. Yalnızca kaç ve kaçmayı bırakma. Belli aralıklarla adını değiştir, saçını değiştir, kokunu değiştir. Yetişkin olduğun vakit yaşadığın yeri de sıklıkla geride bırak ve kendine bir başka yer bul. Görevlendirdiğim birkaç adam o iblisin peşinde olacak ama bu av ne kadar sürecek, bilmiyorum. Olur da işi halledemez ya da bu yolda heba olurlarsa soğuk ve ölü ellerimi bizzat ben saracağım boynuna. Çünkü o ölene dek rahat yok bana.

Sana bıraktığım şekli şemaili belirsiz hayat için üzgünüm, güzel kızım. Her şey için çok ama çok üzgünüm. Kanın tadını merak etme, mektubun yanında sana

ulaşmasını temenni ettiğim o biçimsiz kolyeyi tak ve hiç çıkarma. Kolye Rosaura'yı değil belki ama diğerlerini senden uzak tutacak. Sen Rosaura ya da benim gibi değilsin. Öte yandan henüz gençsin. Benim yaptığım hataları yapma. Yalvarırım.

Kuvvet seninle olsun. Yarın Joe dayın seni götürmeye gelecek. Ona güvenebilirsin, ben söyledim ona yapacaklarını. Dayın bir polis memuru olmasına rağmen nüfuzu fazla değil. Belki de anlattıklarıma canıgönülden inanmıyordur, kim bilir? Ama seni önemsiyor. Bu yüzden yardım edecek sana.

Şimdi mumum bitiyor. Umarım bu mektup sana tez vakitte ulaşır ve umarım kötü el yazıma ve getirecekleri acıya rağmen sözcüklerimi okuyabilirsin.

Yüz bin kez iyi geceler sana, güzel kızım. Seni seviyorum. Ne olursun benden nefret etme.

Seni her zaman sevecek baban,

Oleander Finçh.

Duzenleme
Ny.ozlem

XIV

VAKİT MESELESİ

Hayaletler görülmez ya da işitilmezler sanırız. Hatta bazıları var olmadıklarını düşünecek kadar ileri gider ama bazen, birileri, bir yerlerde simsiyah saçları ve bembeyaz elbisesiyle çıkmaz sokakların birinde dikilen bir kadınla tanışmış, isimsiz bir doktoru anlatır. Ardından doktorun gördüğü belirsizliği açıklamakta başarısız olunca nasıl aklını kaçırdığını da.

Kimisi ölümün dehşet verici olduğunu düşünürken kimisi ölümün güzel olduğuna inanır. Bir hayaletle tanışanlar şanslı mı yoksa şansız mı olduklarını hiç bilmezler. Bildikleri diğer her şeyin gerçekliğinden de şüphe duyar hâle gelirler. Ancak gerçekten şanslı olanlar gördüklerini de duyduklarını da unutur. Ötekileri ise hikâyedeki doktorunki gibi bir son bekliyor olur genelde: belirsizliğin içinde yitirilmiş ve kargaşada kaybolmuş bir zihin.

Ölüm ve ölüler benzer değildir. Aslına bakarsanız ölüm, hayaletlere yaşayanlardan daha uzakta durur. Pek sevmez onları çünkü onlardan alacağı pek bir şey olmadığı gibi onlara verecekleri vardır.

Ölüm, vereceğini vadettiği her ne varsa hepsini her zaman vermez ölülere. Belki de bu yüzden ruhlardan

bazıları, yaşarken hayattan nefret etmiş olsalar dahi öldükten sonra ölümden daha fazla nefret ederler.

Hayaletlerin neredeyse tümü zararsızdır. Neredeyse tümü mutsuz ve umutsuz dolaşır durur. Ama tıpkı diğer her şeyde olduğu gibi, söz konusu hayaletler olunca da genellemelerin arkasına sığınmamız pek doğru olmaz çünkü bu öykü böyle bir hayaletin öyküsü değil. Onu diğerlerinden farklı kılan, sonsuzluğun bile gözünü korkutup ümidini kıramamış olması. O, sonsuzluğun karanlık tarafı olduğu kadar aydınlık tarafı olabileceğini bilen bir hayalet. Adı Enyoras. Eh, yaşarken adı buydu, demek daha doğru olur aslında.

Enyoras öldüğünde yalnızca on iki yaşındaydı. Talihsizce, evet öyle ama Enyoras'ın yaşamı öyle bir sefaletle örülüydü ki ölüm, onu yaşarken hiç korkutmadı. Çok üşüdüğünde ve parmakları önce beyaza sonra mora dönmeye başladığında ölümün sıcak olup olmadığını düşünürdü. Yamuk kesilmiş, kısacık, dümdüz siyah saçları ve büyük gözleriyle görünüşünden bile daha tuhaf bir oğlandı; diğerlerini pek anlamaz, oyun oynamaktan dahi pek hoşlanmazdı. Neler yapmayı ya da hangi yemekleri sevdiğini bilmez, hayatın bir amacı olduğuna inanmazdı. Gerçekten de tuhaf bir çocuktu. Tuhaf olduğu için kimse suçlayamazdı onu.

Veba, köylerini bulduğunda on bir yaşındaydı. Vebaya yakalandığında ise on iki. Hastalığın kendisini bir sene boyunca görmemiş olması ona hiç de acayip gelmemişti. Kimsenin ona işi düşmediği gibi o da kimseden yardım istemezdi. Bu yüzden de görünmez sanırdı kendini. Gerçek görünmezliğin nasıl olduğunu bilmiyordu o zamanlar.

En son yatağında uzandığını hatırlıyordu, yaşarken sahip olduğu anılardan sonuncusu bu olabilirdi. Olmayabilirdi de. Enyoras nasıl öldüğünü hatırlamıyordu. Zira ölüler, çoğunlukla nasıl öldüklerini bilmez ve hatırlamazlar çünkü ölümle uykunun ortak tek yanı budur, ölüme teslim olunan an da tıpkı uykuya düşülen an gibi bilinmezdir.

İnsanlarla ilgili komik bir durum vardır. O da şudur ki nice kimseler, bilmek için yanıp tutuştukları ya da öğrenmeyi hiç dilemeseler de öğrendikleri her şeyi er ya da geç unuturlar. Kimi bu duruma çok üzülür, kimi bir şeyleri hatırlamamanın mutluluğun kendisi olduğunu söyler. Ama unutulan şeye ihtiyaç duyana kadar kimse, neleri unuttuğunun farkına varmaz.

Enyoras yaşarken öyle az şey biliyordu ki tümünün hafızasından silindiğini hiç fark etmedi. Öte yandan, duyguları... İşte onlar hep bu küçük çocukla birlikte kaldı çünkü bilinenler yok olsa dahi hissedilenler unutulmazdı.

Enyoras hiçbir zaman öfkeli bir ruh olmadı. Şayet olsaydı işte o zaman bu, bambaşka bir hikâye olurdu. Fakat bu öykünün konusu, hisleri baki ancak bilgeliğe sahip olmayan bir kimsenin ne kadar tehlikeli olabileceği değil.

Aksine, Enyoras'ın öldükten sonra bile saf kalabilmiş duygularının bir kimsenin -yürekli olsa da o gün cebindeki şansların tümünü tüketmiş bir kimsenin- hayatını nasıl kurtarabileceğiyle ilgili.

Fakat olan bitenlerin tümünü size düzgünce anlatabilmem için önce Enyoras'tan çok uzaklara gitmemiz gerekli. Gideceğimiz yer huzurlu ya da renkli topraklar değil ancak çiçek tarlaları gördüğünde kendini daha iyi hisseden ciddi bir şövalyeyi bulacağız orada.

Bu şövalyenin ismi de görünüşü de bir başka hikâyenin konusu. Çok daha uzun bir hikâyenin. Kendisi gibi uzun boylu kardeşlerinin aksine onun sırtındaki pelerin mor ve inceydi, bu yüzden şimdi ondan *mor pelerinli şövalye* diye bahsedeceğiz.

Mor pelerinli bu şövalye pek şanslı biri sayılmazdı ama gece çökünce uzun saç örgülerini açar, karnı tok uyurdu ve bu ona yeterdi. Parlak kılıcı en az yüzü kadar güzeldi, öte yandan yüzünün aksine kılıcı her zaman görünürde olduğundan pek çok kişi tarafından korkunç olarak bilinirdi. Diğerlerinin hemen her zaman çekindiği biriydi o; böylelerini bilirsiniz, başlarda uzak durulmasını gerektirecek yönleri olmasa bile zamanla o tuhaf şekilli çerçeveye sığmayı uygun görerek gerçekten çekinilmesi gereken kimselere dönüşürler.

Enyoras, onu ilk kez köyünü ziyaret ettiği gecelerden birinde gördü, o zamanlar ya yedi ya sekiz yaşındaydı; elleri her zamanki gibi ince, yüzü her zamanki gibi solgundu. Şövalye, tavernada perdeyle diğerlerinden ayrılmış bir bölmede önünde ne varsa onu yemekteydi. Miğferi de masada, pelerinin hemen yanında sakince dinleniyordu. Enyoras bunu biliyordu çünkü o kalın perdenin öteki tarafına geçmeye cüret edecek kadar aptal ve çocuktu. Bir de diğerleri tarafından hatırı sayılır zamandır umursanmadığından görünmez olduğunu sanıyordu tabii. Aptal ve çocuktu işte.

Solukları sakin şövalye de gözlerini ona çevirmediğinde Enyoras hiç mi hiç şaşırmadı. Ama saçları örgülü bu kadın eliyle yanını işaret ettiğinde küçük çocuk irkildi. Bunun üzerine şövalye sakince, "Otursana," diyerek onu cesaretlendirdi. Sesi en az yüz yaşındaymış gibi acelesiz ve derindi. Belki de hakikaten en az yüz yaşındaydı. Durum buysa bile

gölgeli yüzü öyle güzeldi ki Enyoras birkaç saniye boyunca ona öylece bakakaldı.

Enyoras yanına oturduğunda ya da yediği yemeklerin hepsinden küçük çocuğun yiyebileceği lokmalar keserek onun önüne ittiğinde bile şövalye bakışlarını ona taşımadı. Güzel şövalye iyi eğitilmiş ya da değildi ama görgü kurallarının ne çok içinde ne de çok dışında davranıyordu.

Enyoras'a adını sordu ve küçük çocuk, şövalyenin içten içe bir sohbetin hasretini çektiğini düşündü. Kadına köylerini anlattı, okumayı bilip bilmediğini sordu ve boyunun bu kadar uzun olmasının yedikleriyle bir ilgisi olup olmadığını anlamaya çalıştı. Elbette olmamasını umdu çünkü kendi de uzayabilse fena olmazdı ancak sıradan bir günde yiyebildikleri, o an karşısında duran şövalyenin tabağındakilere hiç benzemiyordu.

O iki taraflı bir ihtiyaçla sarılmış minik konuşmadan sonra Enyoras, kendini görebilmiş bu genç ve güzel kadını hiç unutmadıysa da onu hayattayken bir kez daha görmedi. Zırhı ne kadar ağır olursa olsun şövalye her daim iki ayağının üstünde duran bir gezgindi. Hâliyle Enyoras ancak yıllar sonra, üstünde ruhu dışında hiçbir şey kalmamışken gördü onu tekrar. Köyünden çok uzağa düşmüş çimlerdi şimdi üstünde durduğu, öyle ki renkleri de uzunlukları da bir farklıydı. Çocuğun ayakları altında ezilmeyişlerinin köyünden uzak olmalarıyla bir ilgisi yoktu.

Enyoras şövalyeyle paylaştığı akşam yemeğini artık hatırlamazken onu gördü, bu sefer çok uzaktan ama yine miğferi başında değilken. Miğfer çimlerin arasında bir yere gömülmüşken.

Şövalye bu sefer oğlanı görmedi. Onun işi çevresindekilere dikkat etmek için bile olsa başından aşkındı ve eh, Enyoras artık ölümlülerin gözlerine pek de hitap etmiyordu. O kişi mor pelerinli şövalyenin kendisi olsa bile.

Enyoras, ilk bakışta şövalyenin içinde bulunduğu sıkıntılı durumu anlayamadı. Ancak yaklaştığında bir zamanlar güzel olduğunu düşündüğünü artık anımsamadığı suret yerine kan revan içindeki yamuk yüzü ve uçları yırtılmış mor pelerini gördü. İçi öfkeyle dolduktan hemen sonra çocuk baştan aşağı şaşkınlığa büründü, dışı yoktu ki içi olsun. Ama hissettiği o bir anlık öfke, kendi bedeninden daha katıydı, o kadarını biliyordu.

Şövalyenin rakibi korkunçtu çünkü Enyoras'ın şimdi onunla ilgili sezdikleri yaşamdan çok ölüme benziyordu. Kanlı canlı oluşu yüzünden şövalyenin karşısında dikilenin ölümün bizzat kendisi olabileceğini, sonra da ölüme aşina bir çocuk olmasının iyi olduğunu düşündü çünkü şövalyenin, göğsünü yarıverecekmiş gibi duran sivri kılıç konusunda yardıma ihtiyacı olduğu barizdi. Ve etrafta ona yardım edecek kimsecikler yoktu.

Enyoras ne yapacağını bilemediğinden kocaman açılmış gözlerle bir süre öylece dikildi. O sırada şövalyenin solukları hırıltılı, gözlerindeki ifadeye bakılırsa aklı bulanıktı. Enyoras, titreyen mor pelerine baktı durdu, gördüklerindeki yanlışlığın sebeplerinden ilkini ancak sonra fark etti: Şövalyenin görkemli kılıcı yakınına değil, elinin uzanamayacağı kadar uzak çimlerin üstüne düşmüştü. Dirseklerinden destek alarak doğrulmaya çalışan şövalyenin burnundan akan kan, zırhının göğsüne düştü ve yana doğru kaydıktan sonra nihayet çimlerle buluştu.

Enyoras kılıca dek koştuğunda soluk soluğa kalmadı ama güzel çeliğin tepesinde öylece durmaktan başka türlüsü de gelmedi elinden. Sonuçta yalnızca bir ruhtu o; parmakları, güzel ya da çirkin hiçbir çeliğin soğuğunu hissedemezdi ki.

Şaşılacak şey, Enyoras yine de denedi. Kılıcın kabzasına uzandı ve onu tutmakta da yerden kaldırmakta da başarısız oldu. Sanki bu kılıç dünya üzerinde var olmuş ve var olacak en ağır şeydi. Enyoras gözünün ucunda bir yerlerde şövalyenin örgüden kurtulmuş kızıl tutamlarının sert bir tokatla -ya da yumrukla- savrulduğunu gördü. Koyu kan bu sefer çimlere doğrudan sıçradı ve toprağa kadar süratle aktı. Bunu gören çocuğun şövalyeye acıdığını söylemek yanlış olur, Enyoras o an hiç de merhametli sayılmazdı. Merhamet de acıma hissi de birazdan başaracaklarını başarmasına olanak tanımazdı. Ama göğsünde bir umut vardı ki...

Umutla ilgili bilmeniz gereken şu: O, öyle bir şeydir ki kendiyle birlikte istikrarı getirir. İstikrar da dilenen hemen her şeyi. Çünkü onun kolları hakikaten güçlüdür, kişinin dilediğini onun önüne sürükler, oraya bırakıverir.

Bu yüzden Enyoras kılıcı kaldırmaya çalışırken yılmadı. Hayattayken önüne serilmesini beklediği hiçbir şey yoktu. Ancak şimdi, bu nazik şövalye yaşasın istiyordu. Bir gün daha. Bir hafta daha. Bir sonraki kışa dek. Bir sonraki tehlikeye dek.

Enyoras, tüm gücüyle kılıcı kaldırdığı gibi şövalyenin önüne fırlattığında bile bunu azıcık olsun hissettiği öfkeye borçlu değildi. Öfkeli hissetmiyordu ki. Hem de hiç. Yalnızca şövalye için bir iyilik yapmak istiyordu. Enyoras'ı diğer ruhlardan ayıran buydu. Şövalyeyle o minik

sohbetlerini çoktan unutmuştu ve unuttuğunun farkında değildi. Ancak hisleri olduğu gibi duruyordu. Şövalyenin varlığı onu mutlu ediyordu ve içinde bir yerlerde hâlâ bu konuda bir şey yapmaya yetecek kadar umut taşıyordu. Yaşarken nasıl diğer çocuklara pek benzemiyorsa yalnızca bir ruhken de diğer ruhlara o kadar benzemiyordu.

Şövalye, yanı başındaki kılıca uzandığında belki de onun kollarında kalan son kuvvetti bu. Ama Enyoras çabasının boşa çıkmadığını gördüğünde gülümsedi. Şövalyenin durumu fenaydı gerçi, bunu hatırlayıp hemencecik biraz önceki ciddiyetine büründü.

Sonra olanlarsa ilginçti. Şövalye dağılmış, yüzünün her yerine yapışmış saçlarına ve kaşından gözüne süzülüp görüşünü kızıla boyayan kana rağmen önündeki tehlikenin detaylarını görerek savurdu kılıcını.

Ama Enyoras ona bakmadı. Durup da bu kavgayı izleyecek değildi ya. Yaşarken nasıl tavernaların önüne taşan kavgalarla ilgilenmediyse bu ufak savaş da ilgisini öyle çekmiyordu. Enyoras şövalyenin nasıl biri olduğunu unutmuştu belki ama her nasılsa o savaştan çıkabileceğini hissediyordu. Bu yüzden hırıltılı seslere arkasını döndü ve gözlerini ellerinden ayıramadan geldiği yöne doğru yürüdü. Hakikaten tuhaf bir çocuktu. Ve ölüm bile tuhaflığına uzanarak onu birazcık olsun değiştiremeye hiç yeltenmedi. Diğerleri gibi değildi ama iyi tarafından bakacak olursak, ölümden sonra bile hiç umutsuz dolaşıp durmadı. Yardım edebildiğine etti. Sonuçlarını bilmedi.

Ötekine gelirsek... Mor pelerinli şövalyenin öyküsü çok başka ve en az Enyoras'ın kendisi kadar tuhaf. Belki daha büyük acılarla, belki daha küçük öğünlerle dolu. Ama onun öyküsünün anlatılma vakti henüz gelmedi. Nasıl ki

yaşanacaklar vakitlerini bekler, söz konusu onları anlatmak olunca bizim de bazen öyle beklememiz gerekir.

Bazı kimselerin yaşamları ölümden sonra anlam bulabilir. Ve bu, onların ölümlerini daha değerli yapmadığı gibi hayatlarını da daha değersiz yapmaz. Yalnızca vakit meselesidir bu, kıymetle ilgili tek bir parçası yoktur.

İnanılanın aksine hayaletler bütünüyle görülmez ya da hepten işitilemez değillerdir, bazılarının yolu öyle uzun olur ki kimi zaman bu yolların sayıca çok olan yaşayanlarla kesişmesi kaçınılmaz hâle gelir. Ruhları, yaşamlarının anlamını bulmak için bu dünyada var olmaya devam eder. Çünkü tutulması gereken sözleri kıramayan güçlü kollu ölüm, bu tür arayışları da soğuk eliyle donduramaz, sivri eliyle kesip atamaz. Bu yüzden ister henüz on iki yaşında ölmüş bir çocuğunki olsun, ister yüzlerce yaşındaki gücü kuvveti yerinde ama şansız bir şövalyeninki olsun, yaşam ölümden güçlüdür. Ve farklı farklı olsa da her zaman bir anlamı vardır.

Minova

XV

İNFELİZ

Birbirine âşık olan ilk iki insanın öyküsü anlatıldığından beri âşıkların hikâyelerini dinlemek insanların hoşuna gitmiştir. Ama bu hikâyelerdeki âşıkların hiçbiri, öykülerinin kahramanı olmak istemezdi. Bu öykü de ne yazık ki bir istisna değil.

Şimdi çok da yeşil olmayan kuru platoların üzerinde bir zamanlar pek çok insan yaşardı. Bu insanlardan biri gür saçları olan çoban bir gençti. Koyunlarıyla ya da kendi kendine konuşurken hiç sıkıntı çekmez ama sıra insanlara geldiğinde dili tutuluverirdi. Yine de adı Bulutbaş olan bu köydeki İnfeliz isimli genç kız, daha önce sesini hiç duymadığı bu çoban oğlanın içindeki, diğerlerinin göremediği parlak ışığa vuruldu. Ama çoban genci ürkütmekten korktu ve bu yüzden kendini rahatsız hissetmesin diye ona bir kez olsun selam bile vermedi.

Çoban genç ise bu güzel kızın kimi zaman ona gülümsediğini ya da çevrede başka bir işle uğraşırken ara sıra kendinden tarafa baktığını fark etmişti. Ama hakikaten çok utangaçtı ve kızın gülümsemesine kıpkırmızı olmuş yanaklarını çekiştiren bir başka gülümsemeyle karşılık vermek dışında başka hiçbir şey yapamadı.

Bir gece köye, boynuzlu, iri canavarlar geldi. Sayıları iki düzine kadar ya vardı ya yoktu. Ağızlarına sığmayan uzun alt dişleriyle her birinin görünüşü bir ötekinden daha dehşet vericiydi. Gece karanlığında uğursuz bir ışıkla parlayan gözleri çukur, ten renkleri solgundu. İnsana benzer hiçbir yanları olmadığı gibi kuvvetli rüzgârın herkesin burnuna taşıdığı kokuları da etçil ve vahşi hayvanlara özgü o kokunun tıpkısıydı.

Canavarlar köydeki hemen herkesi katletmeden önce köyün en gencinden en yaşlısına kadar herkes derin uykusundan uyanmıştı. Ama Bulutbaş, var olduğundan bu yana, hiçbir zaman gürültülü o köylerden olmamıştı. Öyle ki köyde yaşayan yalnızca bir kişi kaldığında oluşan sessizlik, çevredeki ağaçlar ya da kuşlar için hiç de sıra dışı değildi.

Fakat İnfeliz için alışılmadık bir sessizlikti bu çünkü ağaçların ve kuşların aksine o, kendisinden başka herkesin çoktan ölmüş –öldürülmüş- olduğunu biliyordu. Yine de bir yanı hayatta kalanların olduğuna inanıyordu. Diğerleri de tıpkı onun gibi saklanıyor olmalıydı ve saklananlardan biri de genç çobanı olmalıydı işte.

Nefes almaktan bile korkarak bir süre samanlıkta saklandı. Sarı saçları ve sapsarı kesilmiş yüzü ay ışığı altındaki kuru otların arasında neredeyse gözükmüyordu. Daha önce öylece yok olmayı dilediği olmuştu elbette, mesela bir öğrenci olduğu günlerde okuldan çıkar çıkmaz çamura basarak kaydığı ve tüm elbisesini çamura buladığı o gün.

Diğer tüm çocuklar sakarlığına gülmüştü ve İnfeliz, yalnızca bu yüzden yok olmayı dilemişti ama şimdi başkaydı. Şimdi ortadan kaybolmak isteyişi, karşılaşmış olduğu bir kötülük ya da duyduğu utanç yüzünden değildi. Olur da canavarlar onu bulursa başına gelecek kötülüklerin boyutunu kestiremediğinden onlarla yüzleşmek için şimdi, burada var olmak istemiyordu.

Zaman diye bir şey yoktu ve hiç var olmamıştı sanki. Zamanın var olmadığı bu samanlık cehennemden bile kötüydü. Ya da İnfeliz öyle olduğunu tahmin ediyordu.

Samanlığın önünde devasa ayakların çıkardığı gürültülü adımları duydu önce. Zavallı köyünde yankılanan her ses uğursuzdu artık. Her ses çirkin, her adım gürültülü ve büsbütün kötüydü. Adımlar samanlığa girdiğindeyse nefesini tutmak için kocaman ama kesik bir nefes aldı. Bu tek nefesi ne kadar süre tutabilirdi -ya da nefes onu ne kadar tutabilirdi- bilmiyordu ama canavarlar illa onu bulacaklarsa da İnfeliz, boğulup gitmiş bedenini bulmalarını yeğlerdi.

Zaman, samanlığa geri dönmüştü ve İnfeliz'le oyun oynar gibi yavaşlamıştı şimdi. Kız gözlerini kapattı ve boğazını tıkayan nefesini düşünmemeye çalıştı. Canavar bir an önce çekip gitse ne iyi olurdu!

Ama canavar gitmedi ve İnfeliz boğulacağından emindi artık. Onun için sorun değildi bu, canavarlar tarafından öldürülmektense boğulmayı tercih etmişti bir kere.

Ama vücudu, kendi bedeni, ona ihanet etti. Ciğerlerini yakan nefesi kuvvetle dışarı ittiği gibi bir başka derin ve gürültülü nefesi tekrar ciğerlerine çekti. Öyle çok ses çıkarmıştı ki bir boğa olsaydı ancak bu kadar gürültüyle solurdu.

İnfeliz için yakalanmak kaçınılmazdı artık. Geniş adımların kendine döndüğünü gayet iyi duyuyordu. Canavarlardan biri onu eliyle koymuş gibi bulduğunda kaçmak için bir plan yapmaya fırsatı bile olmadı.

"Şuna bakın," dedi canavar. Sesi kalın ve tam da İnfeliz'in beklediği gibi çirkindi. "Bir tanesi kalmış."

İnfeliz o zaman anladı çobanının da şimdi kendi kanından oluşan bir gölün ortasında yattığını. Geriye yalnızca *bir tanesi* kalmıştı ve o biri de kendisinden başkası değildi. Korkudan bayılacağından emin olsa da kalan son cesaretini de toplayıp ayağa kalktı. Kendini küçük bir çocuktan farksız hissediyordu çünkü canavarın yarısı kadar bile değildi. Ama bir çocuk falan değildi o.

"Elini çabuk tutsan iyi edersin!" diye haykırdı. Gözyaşları yanaklarını yakıyor, kaşındırıyordu. "Zira yaşamakta gözüm yok artık. Ancak olur da hayatta kalırsam hepinizi tek tek avlayacağıma yemin olsun!"

Canavar öylece baktı kıza. Sonra gülmeye başladı. "Pek yürekliymişsin," dedi kahkahalarının arasında. Fakat sonra ciddileşti. Sesi daha da karardı. "Küçük bir kıza göre fazla yürekli." Eğilerek yüzünü İnfeliz'in yüzüne yaklaştırdı. Bu mesafeden kız, canavarın nefesinin berbat kokusunu alabiliyor, gözlerinin beyazının neredeyse kendi saçları gibi sarı olduğunu görebiliyordu. "Hepimizi avlamaya çalışacağını görmek isterim."

Canavar, İnfeliz'i bileğinden yakaladığı gibi peşinde sürüklemeye başladı sonra. Canavarın kuvvetli olduğu sonucuna yalnızca cüssesine bakarak bile ulaşılabilirdi ancak yine de İnfeliz, karşı koyamadığı bu fiziksel güç karşısında şaşırırken buldu kendini. Önceden kendini küçük hissetmişti.

Şimdiyse hem küçük hem de zayıf hissediyordu. Küçük ve güçsüz biri olarak ise onu ne tür bir acımasızlığın beklediğini öğrenmek istemiyordu.

İnfeliz, onu bulan canavar diğerlerine ulaştığında fark etti ki şimdi bileğinden tutan, benzerlerinden çok daha iriydi. Ve anlaşılan o ki diğerlerine sözünü geçirebiliyordu çünkü, "Bunu yanımızda götüreceğiz," dediğinde hiçbiri gıkını çıkarmadı. "Alacağınız ne varsa alın, yiyeceğiniz ne varsa yiyin. Yarını beklemeyeceğiz."

Böylece yarını beklemeden, geldikleri hızda, birer hayvan gibi kollarından destek alarak koştular ve Bulutbaş'tan geriye her ne kaldıysa onu, İnfeliz'i de yanlarına alarak terk ettiler.

Kız tüm yol boyunca ağladı. Bunu gören canavar, "Sandığım kadar yürekli değilsindir belki de," dedi dişlerini göstererek. Gerçi ne söylerse söylesin dişleri zaten gözüküyordu.

"Sakın ola korktuğumdan ağladığımı sanma!" diye bağırdı İnfeliz. Öfkesi biraz olsun yatışmamıştı. Nasıl yatışabilirdi ki? "Sizden biraz olsun korksaydım eğer, ettiğim yemini hiçe sayar, kendimi şu kayalıklardan aşağı atıverirdim!"

"Öyleyse ne diye ağlayıp duruyorsun? Ne kadar sinir bozucu olduğunun farkında değil misin?"

"Kalbi olmayan, iğrenç, kokulu bir katilden ibaret olan sen, benim hâlimden ne anlarsın? Ya ben? Bir insanın sevdiği için döktüğü gözyaşlarını neden döktüğünü anlamasını senin gibi bir canavardan nasıl beklerim?"

"Sevdiği mi?" diye sordu canavar, gözlerini şüpheyle kısmıştı.

"Sevdiği, ya! Hem de dünyalar kadar çok sevdiği!" Ardından başını ellerinin arasına alarak daha şiddetli ağlamaya koyuldu kız. "Ama o artık yok. Canını sizin ellerinizde teslim etti! Siz canavarları birer birer avladıktan sonra ellerinizi kesip ateşe vereceğim, tanrı şahidim olsun!"

İnfeliz öyle şiddetli ağlıyordu ki canavar, diğerlerine uzaklaşmalarını işaret ettikten sonra kızın yanında diz çöktü. "Ağlamayı bırak," dedi. Sesinde ölümden başka bir soğukluk vardı.

İnfeliz bundan cesaret bularak, "En azından merhametli olduğunu söyle," dedi usulca. "Gördüğü son şey senin yüzünken onu ölüm meleğinin kucağına merhametle taşıdığını söyle."

Canavar, bakışlarını kızın sarı saçlarında gezdirirken onu hayatta bırakmasının sebebinin ne olduğunu hatırlamaya çalışıyordu. Ardından, "Bizden merhamet bekleyen aptallık eder," dedi. Bu dediğine kendi de inanmadı. Ama sonra kızın saçları yüzünden onu yanlarına aldığı aklına düştü. Genç, sağlıklı ve altın saçlı köleler daha çok para ederdi. Ancak sonra canavarın aklına hakikaten eğlenceli bulabileceği bir oyun geldi.

"Sen bir canavarsın!" dedi İnfeliz.

"Öyleyim. Ve bu düşünceni değiştirmek gibi bir gayem de yok. Ama sen gözü pek bir kızsın. Madem sevdiğin olmadığından yaşamak senin için artık mühim değil, seninle bir anlaşma yapacağım. Eğer Ölüler Dünyası'ndan sevdiğin genci geri getirmeyi başarırsan seni de onu da serbest bırakacağım."

Bunu duyan kız durduğu yerde kalakaldı. Sahiden söylediklerini kastediyor mu anlayabilmek için canavarı baştan

aşağı süzdü ama canavar kıpırtısız, bir kaya gibi durgundu. Onu söz vermeye ikna etse bile bir canavarın sözüne inanamazdı.

Yine de ona güvenmekten başka çaresi yoktu şimdi. "Ölüler Dünyası'na nasıl giderim bilmiyorum," dedi.

Canavar başını neredeyse anlayışla iki yana salladı. "Ben bir giriş biliyorum. Seni Koyukapı'ya götüreceğim. Sonrasında sana eşlik etmeyeceğim çünkü hâlâ yaşayan biri olarak oraya girmem yasak. Senin de öyle. Ama bir yolunu bulmak zorundasın. Sevdiğini bulup onu geri getirmek için bir şansın olsun istiyorsan, elbette."

"Bu kadar mı? Yalnızca içeri girmenin bir yolunu bulacağım ve sonra onu alıp dışarı mı çıkacağım? Sizi bir daha görmeyecek miyim?"

"Sakin ol. Öyle kolay sanma. Ölüler Dünyası büyüktür, çok büyük hem de. Yaşayanların dünyasından da büyük. Canlı biri olarak içeri girdikten sonra sevdiğini bulsan bile onu dışarı nasıl çıkaracağına dair bir çözüm de bulman gerek. Çünkü nasıl ki yaşayanlar içeri giremezse ölüler de aynı öyle oradan dışarı çıkamaz."

İnfeliz'in bunu başarabileceğine olan inancı öyle büyüktü ki... Karşısındaki canavardan ve canavarların tümünden bile büyüktü.

"Olur da çıkarsan..." diye devam etti canavar. "Bulutbaş'ın güneyine doğru yürü. Beni bulana dek durma. Eğer kaçarsan... O zaman merhametle ilgili sorunun ne kadar aptalca olduğunu nihayet anlarsın."

İnfeliz yutkundu ve başını bir kez sallayarak onayladı. "Olur da çıkarsam..." dedi canavara. "Sizi bulduğum vakit

sözünü tutmazsan sen de benim ettiğim yeminlerde ne kadar ciddi olduğumu anlarsın."

Böylece canavarlar nice kayalıkları geçerek onu Koyukapı isimli mağaraya götürdüler.

Dışarıdan sıradan herhangi bir oyuğa benzeyen bu mağaranın girişi hiç de dar değildi. *Girmek ne kadar zor olabilir ki*, diye düşündü kız. *Buraya canavar*ın kendisi *bile kolayca sığar.*

Ancak elleri önde yürümeye başladığında mağaranın kayaları arasında bir dirençle karşılaştı parmakları.

"Kolay olmayacağını söylemiştim," dedi canavar. Bir tek o kalmıştı İnfeliz'le.

"Canımı sıkmaktan başka hiçbir şey yapmıyorsun."

Canavar bunu bildiğinden gülümsedi.

Kız iki adım geri çıktı. Mağaranın girişini gözlemledi. Ona Koyukapı diyorlardı ama ortada bir kapı yoktu. En azından görünürde. İnfeliz, ellerinin az önce çarptığı şeyin gözlerinin görebildiğinin ötesinde, kapkara ve sert bir kapı olduğunu biliyordu. Bu tür bir kapının nasıl açılacağı konusundaysa hiçbir fikri yoktu.

"Sabaha dek vaktin var," dedi canavar. "Ama Koyukapı'nın önünde gece yarısından sonraya kalmak istemezsin."

İnfeliz bunun bir tehdit olup olmadığını anlamadı ama canavarı da söylediklerini de görmezden gelmeye çalışarak bir yol düşündü. Kapıyı açabileceği, açamazsa öylece içinden geçebileceği bir yol.

Canlı birisi olarak öte tarafa geçemezdi fakat canlı olmazsa da öte taraftan geri dönemezdi. İkisinden de birazcık olmalıyım, diye düşündü. *Böyle bir şey mümkünse.*

Zihnini kapatmalı, kalbinin atışını mümkün olduğu kadar yavaşlatmalıydı.

Bunu yapabileceği iki yol geldi birden aklına.

Uyumak ya da bayılmak.

İkisi de ölüme biraz olsun benzemezdi. Ama aynı zamanda kapıyı ölü olduğuna ikna edebileceği kadar benzerdi de. Tek sorun, uykuda da olsa baygın da olsa hareket ederek kapının içinden geçemeyeceğini biliyor oluşuydu.

Kendini içeride bulmalıydı. Mağaranın onu almasına izin vermeli, kapıyı yanıltmalıydı.

Bir yanılsama.

"Büyük bir aynaya ihtiyacım var," dedi canavara. "Bana onu getirecek misin yoksa gidip kendim mi bulmalıyım?"

Canavar, kızı yalnız bırakmamak için onu da peşinde sürükleyerek büyüğünden, süslü olmayan bir ayna bulmak için yola koyuldu. En nihayetinde buldukları aynanın çerçevesi bile yoktu, ayakta zar zor duran, neredeyse canavar kadar büyük, temiz bir aynaydı bu.

İnfeliz aynayı mağara girişinin tam karşısına koydu. Önünde durduğunda ayna işini öyle iyi yapıyordu ki kız, mağaranın içine çoktan girmiş gibi gözüktü.

Aynayla mağara arasında yere kıvrıldı ve uyumak için gözlerini yumdu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu canavar ama İnfeliz ona cevap vermedi. Kendini çok zeki sanan bu canavar, şayet

gerçekten öyleyse, ne yapmaya çalıştığını kendisi anlayabilirdi.

Sessizlik içinde geçen birkaç dakikadan sonra yolculuktan ziyade ağlamaktan bitkin düşmüş kız toprağın üstünde, aynanın hemen önünde uyuyakaldı. Ve solukları şimdi belli belirsiz olan bu kız, mağaranın büyülü kapısı için bir anlığına, kısacık bir anlığına, uyuyan bir canlıdan çok mağarada olması gereken bir ölüye benzedi. Kapı onu içeri alırken İnfeliz bunu hissetmedi bile. Yalnızca uyandı ve gördü ki artık yaşayanların arasında değildi.

Mağaranın bir girişi yoktu artık. Dışarıyı göremiyordu ve içinden bir ses dışarının da onu göremediğini fısıldıyordu ona. Kendi etrafında bir kez döndü, sahiden de burada yaşayan hiçbir şey yoktu.

Kendini bir ölü gibi hissetmiyordu İnfeliz ama ölülerin ölü olduklarının farkında olup olmadığını bilmiyordu. O an ilk kez, ta yüreğinin derinlerinden gelen bir korku duydu. Öyle ki bu korku tüylerini diken diken etti, bedenini titretti ve İnfeliz bu hisse güvenerek bir ölü olmadığına kanaat getirdi. Ardından yola koyuldu. Altını üstüne getireceği bir diyar ve bulacağı genç bir adam vardı.

İnfeliz yürüdü, daha önce hiç görmediği yüzler gördü, ömrü boyunca hiç duymadığı sesler işitti. Ancak soğuk duvarlara rağmen havada bir nefes bulutu görmedi ve bir tanecik bile kalp atışı duymadı.

İnfeliz yürüdü, dışarıda bir yerlerde gökyüzüne sabahın mı yoksa gecenin mi hâkim olduğunu anlamadı ama havadaki ağırlığın biraz olsun azalmadığını, sıcaklığın bir derece dahi artmadığını hissetti.

İnfeliz yürüdü, yaşama yürür gibi, ölümden kaçar gibi yürüdü. Ölümde yürüdüğü sık sık hatırından çıkarak, yaşamın bir aynada kaybolduğunu ve şimdi ondan çok uzaklarda kaldığını unutarak yürüdü.

Bazen tanıdıklarına denk geldi. Aynı köyde yaşadığı komşularına genç çobanı sordu. Ama o şöyle dursun, uzaktan onu andıran birine bile rastlamadı.

Bazen yüreğinde özlemini duyduğu insanlarla karşılaştı. Onlara sarılıp ağladı, her şeyin böyle değişebilmiş olmasına şaşırdı ve öte dünyada kalan hayatının geçmiş renkleri ona çok başka geldi. Öyle başka ki hiç kendinin olmamışlar gibi.

Bazen düştü ama her seferinde ayağa kalktı. Bazen kalkmadan önce ayakta duracak gücü toparlayana dek düştüğü yerde kaldı. Elbisesinin uçları sökülmeye başladı, gün geçtikçe altın rengini kaybedip koyulaşmaya başlayan saçları uzadı, bazen uyandığında nerede olduğunu hatırlayamadı.

Ama İnfeliz yürüdü.

Kendi dünyasından daha büyüktü burası ama Ölüler Dünyası'nı bir uçtan bir uca yürüdü. Yürürken şimdi saçlarının değdiği bacaklarına hayret etti, onu her yere taşımışlardı da genç çobanın yanına götürmemişlerdi.

İki âşık gördü, birbirlerine sıkıca sarılmışlardı. İnfeliz onları gördüğünde yüreğinde de kollarında da tarif edemeyeceği kadar büyük bir boşluk hissetti. Kısacık bir anlığına bu gördüğünün kendisiyle genç çoban olduğunu sandı. Kızın saçları sapsarıydı, bir zamanlar kendi saçlarının da olduğu gibi. Ama İnfeliz'in saçları artık koyuydu, bir ölümlü olarak Ölüler Dünyası'nın karanlığı sinmişti saçlarına. Kız, oğlanın göğsünden başını ayırıp ona baktığında bir

gözünün ötekinin aksine renksiz olduğunu gördü İnfeliz. Renkli olan gözünde kendisine dair ne gibi düşüncelerin gezindiğinden emin olamadı.

İki gencecik kız gördü sonra; birinin ateş gibi saçları, ötekinin kopkoyu kaşları vardı. Kızlar kol kola yürürken hasır sepetleri ara sıra birbirlerine çarpıyordu.

İnfeliz güçten düştü ama durmadı. Hiç yaşlanmadı, Ölüler Dünyası'nda kimse yaşlanmazdı ama İnfeliz dinçliğini yitirdi. Yaşı aynıydı ama zihni duru, görüşü de eskisi gibi sağlam değildi. Aklını yitirmeye başlayıp başlamadığından hiç emin olamadı.

Kaç gün, kaç ay ya da kaç yıl yürüdüğünün hesabını tutmadı. Belki yüz, belki bin yıl gezdi. Herkesin yüzüne baktı, gördüğü kimselerin tümünün ruhlarını gördü; kimi beyaz, kimi gri, kimi siyahtı.

Arayışı kendiliğinden sonlanmadı, İnfeliz arayışını bizzat kendi sonlandırdı. Çünkü çoban genç, Ölüler Dünyası'nın hiçbir yerinde değildi, İnfeliz bundan emindi artık. Yere çöktü, başını ellerinin arasına aldı ve onun burada olmamasının ne anlama geldiğini düşündü.

Yaşıyordu. Sevdiği çoban genç, tüm köy katledilirken kaçmış ya da canavarlara ruhunu teslim etmek yerine ruhunu korumanın ve onu güvenli bir yere götürmenin bir yolunu bulmuş olmalıydı. Yaşıyordu.

Yaşıyordu.

Dışarıda bir yerlerde ve kalbi hâlâ göğsünde, kanı hâlâ damarlarındaydı.

İnfeliz bu karanlık yeri bir an önce terk etmek ve yeryüzüne dönüp arayışına orada devam etmek istedi. Tüm

bu çabadan sonra sevdiğini yeryüzünde aramak, onun gözünde köydeki kuyuya kadar yapılan kısa bir yürüyüşten farksızdı. Ve bu sefer onu bulacağından, yolunun ona çıkacağından ve bacaklarının onu çoban gence taşıyacağından emindi.

Aklma uzak, bir aynaya hapsolmuş hatıralar geldiğinde kendinde ihtiyaç duyduğu gücü bulamadı. Yaptığı anlaşmayı anımsar gibi oldu; belli belirsiz, kalın ve çirkin bir sesin söylediği parça parça kelimeleri işitti zihninde. Anlaşmayı kabul ettiği zamanki çaresizliğini düşündü. Tutsak olmanın neye benzediğini hatırladı. Şimdi yeryüzüne dönmeyi başarsa bile sevdiği genci aramaya devam edebilmek için gerekli özgürlüğe hiçbir zaman sahip olamayacaktı.

Hiçliğin soğuk zemininde uzandı. Saçlarının karanlığı çevresini saran koyuluğa karışarak onunla bir oldu. Önünde sonunda döneceği yer burasıydı. Ve aramaktan bitap düşmüştü.

Göğsünde atan kalbini hissetmek adına ellerinden birini boynunun altına yerleştirdiğinde nabzının zayıf olduğunu gördü. İnfeliz, bu diyara geldiğinde onun bir parçası değildi ama yavaş yavaş onun oluyordu. Saçları zaten uzun zamandır kendinden çok buranındı.

Özgürlüğünü seçerek bu karanlık diyarda kalmak kararını aldığında mağaranın hemen dışında, bir aynanın önünde yatan cılız ve solgun bedenine neler olacağını düşündü. Fakat cevabı zaten biliyordu. Ölecekti. Genç çobanın aksine o, bir daha mavi dağlar ya da yeşil ovalar üstünde gezinmeyecek, rüzgârdan yaşaran gözlerini silmeyecekti. Bedenine ne olacağı öyle önemsizdi ki onu unutuverdi. Çünkü bedeni, o değildi. Hatıraları ya da yürüyüşü şöyle dursun, saçlarının rengi bile onunkiyle aynı değildi.

Aldığı kararın yüceliğini düşündü İnfeliz. Acaba çoban genç onu merak etmiş miydi hiç? Canavar onu merak edecek miydi?

Önemi yoktu.

Karanlığa uzanmışken kendi de yüreği de hiç ağır değildi. Omuzlarından koca bir yük düşüyordu sanki. Üzerinden çekilip gidenin, kendisini terk edenin yaşam olduğunu biliyordu.

Yaşam ona göre değildi artık. Ölümün karanlığı saçlarına sinmiş birine göre olabilir miydi ki yaşam?

İnfeliz başarısız olmuş gibi hissetmiyordu çünkü öyle değildi. İstediği her şeyi elde edememiş olsa da dilediklerinin pek çoğu onundu. Âşık olduğu genç adam hayattaydı, kendisi de özgürdü ve acısı onu terk etmişti. İçinden ağlamak geldi ama tek bir gözyaşı dökmedi.

Çok geçmeden yanı başına adımlarını duymadığı bir kadın geldi. Kadının uzun elbisesi siyahtı ama çevrelerini saran karanlığa biraz olsun karışmıyordu. Bir elini İnfeliz'e uzattı, öteki kolunda uyuklayan minicik, küçük burunlu bir bebek vardı.

İnfeliz kadının eline uzanacak gücü bulamadı ama kadın, kolu havada durmaktan yorulduysa dahi elini indirmedi.

Sırtı da omzu da çok ağrıyordu, yine de İnfeliz nihayet kadının kendisine uzattığı elini yakaladı ve ayağa kalktı. Bacakları sırtından da omzundan da daha iyi durumda değildi.

Fakat sonra sırtı doğrulmaya, omzu yerli yerine oturmaya ve bacakları da Bulutbaş'ın çimlerinde koştuğu

zamanki zinde hâllerine dönmeye başladı. Yüzünü bacaklarına doğru eğdiği vakit, saçlarının da tekrar altın rengine kavuşmuş olduğunu gördü.

"İnfeliz," dedi kadın. İnfeliz onun adını nereden bildiğini bilmiyordu ama bunu düşünmek yerine şimdi karşısında durmuş ona gülümseyen bu kadının kudretli bir şifacıya benzediğini düşündü. "Sen ve ben, birbirimize ne çok benziyoruz."

İnfeliz kadının yüzüne iyice baktı, kendi yüzüne benzer tek bir parça bulamadı. Ama benzediklerini pekâlâ biliyordu.

Ninova

TERK EDİLMİŞ ÖYKÜLER

Ninova

Innova

Peri kraliçe anlatmayı bitirdiğinde Ozan, yüreğinin en derinlerinden gelen bir keder duydu. Kulakları yıllardır işitmeye alışmış olduğu sessizliği yadırgadı. Öyle ki birkaç saniye süren bu yeni sessizlik onun için dayanılmaz hâle geldiğinden hüngür hüngür ağlamaya başladı. *Naiad* kraliçe, elini omzuna koyduğunda Ozan'ın aklında tek bir soru vardı. *Nasıl oldu da bunca yıl bu* öyküleri *tek başına taşıyabildi?*

"Şimdi git, çok sevgili Ozan," dedi kadın sessizliği bozarak. "Artık kurtuluşuna sahipsin. Hazır olduğunda, seçtiğin öyküyü lanetini kırmak için kullan. Git ve öykülerinle insanların renksiz yaşamlarını renklendirmeye kaldığın yerden devam et."

Böylece Ozan, çok sevgili ilham perisini geride bırakarak bir kez daha, bu sefer geriye doğru, yollara düştü.

Dağları aştı. Dağlar, onları en son gördüğü hâllerine benzemiyorlardı. Gökyüzünün altında kararlı adımlarla ilerledi, gökyüzünün rengi başkaydı. Ağaçlar daha yaşlı, nehirler daha bulanıktı. Rüzgâr da onu tanıyamadı.

Ozan en sonunda Beş Büyük Büyücü'nün taş kulesini gördü uzaktan. Kulenin boyu bazı dağlardan daha uzundu. Cücelerin kibar yanı kadar da ulaşılamaz görünüyordu. Ama ne dağlar kadar sağlamdı ne de cüceler kadar boyun eğmez.

Beş Büyücü'den önce kasaba halkı karşıladı Ozan'ı. Hepsi çok sevinçliydi. İnsanların *tümü hep böyle küçük*

Ninova

müydü, diye düşündü Ozan. Kendi de çok küçüktü ve bunu çok iyi biliyordu.

Gece çökünce ve insanlar ondan çoktan sıkıldığında – çünkü sessiz bir adamın anlatacak ilginç hikâyelerinin olabileceğini kimse düşünmez- Ozan, kulenin önünde buldu kendini. Dönüp tekrar kasabaya baktığında *ah, bir bilselerdi!* diye düşündü. Ama bilmiyorlardı. Böylece yüzünü tekrar taş kuleye döndü ve içeri attı adımını.

Karanlık kulenin her bir köşesi büyülü, mor ışıklarla aydınlatılmıştı. Geniş salonun bir ucunda Beş Büyük Büyücü duruyordu. Bu adamların ve kadınların tümü bilge ve adildi kuşkusuz. Ama insanlardı ve kusursuz değillerdi.

"Öne çık, Sessiz Ozan," dedi kudretli olanlardan biri. "Döndüğüne göre anlatacağın o öyküyü en nihayetinde bulmuş olmalısın."

Büyücülerden biri kendileriyle Ozan'ın ortasındaki masaya birkaç parşömen getirdi. Ardından bir diğeri masaya mürekkeple dolu cam bir hokka koydu ve sonra öteki de kuğu tüyünden yapılma, kalın uçlu bir kalem bıraktı masanın üzerine.

"Öne çık," diye tekrar etti ilk büyücü. O, masaya tek bir adım yaklaşmamıştı.

Ozan da öne çıktı. Diğerleri gibi masaya sessizce ve yavaşça ama kararlı adımlarla yürüdü.

"Sesini azat edecek olanı, daha önce hiç duyulmamış, gerçek ve sonsuz olan öyküyü bizler için yaz," dedi büyücü bu sefer.

Ozan başını öne eğerek gereğinden çok daha uzun masaya göz atarken bir yandan da *naiad* kraliçenin anlattığı

öyküleri düşündü. Hangisini seçeceğine karar vermemişti ama önemi yoktu. Hepsi, kraliçenin sesini en son daha dün duymuş gibi aklındaydı. Ötekinden daha becerikli olan eli kaleme uzandı.

Ardından aklına daha önce anlatmış olduğu sonsuz hikâyeler gelince yutkundu. Onları anlatmıştı. Ölümlülere değil, ölümsüzlere anlatmıştı hem de. Kendilerine ihanet edeceğine inanmadıklarına anlatmıştı. Sonra hepsinin hem ölümlüler hem ölümsüzler tarafından korkunç, çarpık suretlere büründürülmesini, aç canavarlara dönüştürülerek etrafı darmaduman edip nice yaşamları mahvetmesini izlemişti.

Şimdi aynısını *naiad* kraliçenin yalnızca kendisi için anlatmış olduğu öykülerden birine yapacaktı. Elinde kuğu tüyünden kalemle, bu kötülüğü hangisine yapacağını düşündü durdu bir süre. Beş Büyük Büyücü'den biri bile sabırla onu beklerken tek kelime konuşmadı.

Sonunda karar verdi Ozan. Kalemi tutmayan elini en üstteki parşömenin köşesine dayarken öne eğilerek sırtını büktü. Kalemi mürekkebe batırdı ve çektiğinde birkaç koyu renk damla parşömene düştü. Kalemin parşömene dayandığında çıkardığı ses rahatsız etti onu. Anlaşılan o ki sessizlik, kulakları için artık o kadar da kötü değildi. Ruhunun bu sessizliği sevebileceğini hiç düşünmemişti.

Kısa bir süre sonra yazmayı bitirdiğinde, Ozan masadan uzaklaşırken büyücülerden ikisi öne çıktı. Yalnızca ikisinin okuması vardı. Bir kadın ve bir erkek, ikisinin de yaşı çok değildi. En azından Ozan'ınki kadar. Ama duyguları, yaşlarına uymayacak derecede ölçülüydü. Öfkelendilerse de Ozan bunu hiç bilmedi. Çünkü parşömende yazılı o tek cümleyi okuduklarında yüzleri, biraz olsun değişmedi.

Ninova

Ö öyküyü bulamadım ve arayışıma bu gece son veriyorum.

İki genç büyücü, görünürde hiçbir değeri olmayan parşömeni mor alevlerle yanan şömineye attılar ve bir kez başlarını sallayarak Sessiz Ozan'ı gecenin karanlığına doğru yolcu ettiler. O gece, taş kulede bulunan kimsenin yaşamında bir değişiklik olmadı.

Kimseye anlatmayarak Sessiz Ozan, dinlediği bu unutulmuş öyküleri yüreğinin en içlerinde bir yerlerde terk etti. Ve böylece, ne kadar ağır olurlarsa olsunlar, onlara hiç ihanet etmedi.

TEŞEKKÜRLER

Unutulmuş Büyüler ve Terk Edilmiş Öyküler, gündelik yaşamın akışına kapılmak zorunda kaldığından kaleminin körelmesini istemeyen genç bir yazarın elinden ve aynı yazarın, içinde anlam arayışı gezinip duran yüreğinden çıktı geldi. Bu yüzden gündelik yaşamla ne kadar ilgili değilse aslında bir o kadar da her zaman onunla ilgiliydi.

İlk teşekkürüm bir kez daha dostum ZŞ'ye. Oluşması yıllar alan bu hikâyeleri zaman ya da mekân fark etmeksizin, bazen gürültülü bir kafede, bazen Ekinlerin salonundaki büyük masada okuyacak vakti onlara ve bana her zaman ayırdığı için teşekkür ederim.

İnfeliz isimli öyküdeki, yükseklerde kalan köyün ismi konusunda yardımını istediğimde, "Saldırıya uğrayacak gibi, bilirsin ya," diyerek Türkçede kulağa sakin bir şeymiş gibi gelen ancak Almancada

"kan patlaması (blutbash)" anlamına geldiğinden "Bulutbaş" koyan Yücel'e,

Nice zamandır aklımda saklanmış bir tabloyu açığa çıkararak, "Bu tablonun hikâyesini anlatmanı ve bu resmi senin kaleminden okumayı çok isterim," diyerek *Bilinmedik Portreler* öyküsünü yazmama vesile olan, tam tepemde uçtuğunu fark etmediğim ilham perimi yakalamama yardım ettiği için Yasemin'e,

Bundan yıllar önce *Gezgin Büyücü* ve *Taksus Cadısı* öykülerini yazdığım zaman verdiği olumlu geribildirimlerle beni ilk kez denediğim bu anlatımda çok da fena olmayabileceğime inandırarak devam etmemi sağlayan dostum Ekin'e,

Telefonunun arkasına koyduğu, benim öykülerimdeki karakterlerden oluşan kart gözüksün diye gidip telefonuna şeffaf kılıf satın alan dostum ŞBT'ye,

Her türlü dırdırımı dinleyen ve ben kendime tahammül edemezken bana tahammül edebilen Oğulcan'a,

Ben kendi serüvenlerime çıkarken bana yoldaşlık eden ve tıpkı *Dünyanın Kökleri* öyküsündeki

Litharius'un Faye'ye olduğu gibi benim sesim olan, sanatsal yönümü aldığım babama,

Anlatacak nelerim olduğunu her zaman cankulağıyla dinleyen, bildiğim en lezzetli ellere sahip, dünyalar güzeli anneme,

Ve bu kitabı ithaf ettiğim, çocukken şimdiki yaratıcılığımın (bence) büyük çoğunluğunu borçlu olduğum oyunlar oynayıp öyküler anlattığımız kardeşim Fatih'e çok teşekkür ederim. Bu kitabı, çok uykum geldiği için sana hikâye anlatmayı reddedip uyuduğum günlerin telafisi olarak saymanı diliyorum.

Son olarak, elbette okurlarım fellowship... İçinizde barındırdığınız sevginin ve saygının birazım da bana ve fellowship'in geri kalanına ayırdığınız için teşekkür ederim. Çizimlerinizle ya da başka başka formlardaki sanatınızla, ürettiğiniz içeriklerle ya da tanıdıklarınıza "Şöyle bir kitap var, bence sen çok seversin," diyerek bana ve hikâyelerime destek olduğunuz için minnettarım. Sizi çok seviyorum. Bu, bu kitapta yer almayan, bir başka öyküye ait bir dilek olsa da sizin için dileyeceğim şey yine aynıdır: **Yol sizden yana olsun.**

Ninova

Ninova

Ninova